

rao

Povești
despre
NEBUNIA
obișnuită

CHARLES
BUKOWSKI

Charles Bukowski
POVEȘTI DESPRE
NEBUNIA OBIȘNUITĂ

Traducere din limba engleză GABRIELLA
EFTIMIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României BUKOWSKI, CHARLES

Povești despre nebunia obișnuită / Charles
Bukowski trad.: Gabriella Eftimie

București: RAO International Publishing
Company, 2005 ISBN 973 - 576 - 850-X

I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821. LII (73) - 31 = 135.1

RAO International Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117 - 119, București, ROMÂNIA

CHARLES BUKOVSKI

Tales of Ordinary Madness e
1967,1968,1969,1970,1972,1983 by Charles
Bukowski

All rights reserved e RAO International
Publishing Company, 2005

pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de

R.A. „Monitorul Oficial**

București, România

ISBN 973 - 576 - 850-X

11 MM CA SĂ PLĂTEȘTI CHIRIA

Duke avea o fetiță de patru ani, Lala îi pusese ră numele, era primul lui copil și fusese mereu precaut să nu aibă copii, se temea să nu-l omoare cumva, dar acum era înnebunit după ea, îl încânta, știa tot ce gândea Duke, îi lega un fir invizibil, care trecea de la unul la celălalt.

Duke și Lala erau în supermarket, îndrugând verzi și uscate, vorbeau despre orice le trecea prin cap, ea îi spunea tot ce știa, și știa destule, instinctiv, iar Duke, cu toate că nu știa prea multe, îi spunea ce putea și el, și mergea, se simțeau bine împreună.

— Ce-i aia? întrebă ea.

— O nucă de cocos.

— Și ce are înăuntru?

— Lapte și o chestie ca o gumă de mestecat.

— Și de ce sunt înăuntru?

— Pentru că e bine acolo înăuntru, tot laptele ăla și guma aia, și se simt bine acolo în coajă, și-și spun: „vai ce bine e aici!”

— Și de ce se simt bine acolo?

— Pentru că oricine s-ar simți bine acolo, eu m-aș simți.

— Nu te cred. De acolo dinăuntru n-ai putea să conduci mașina, de dinăuntru n-ai avea cum să mă vezi. Și n-ai putea să mănânci nici omletă cu șuncă.

— Omleta cu șuncă nu e un capăt de țară.

— Dar ce e un capăt de țară?

— Nu știu. Poate miezul soarelui, înghețat bocnă.

— MIEZUL SOARELUI...? ÎNGHEȚAT BOCNĂ?

— Da.

— Și cum ar arăta miezul soarelui dacă ar fi înghețat bocnă?

— Păi, se zice că soarele e ca o minge de foc. Și nu știu dacă specialiștii ar fi de acord cu mine, dar eu cred că ar arăta cam așa.

Și Duke luă un avocado.

— Uau!

— Da, ăsta e un avocado: un soare înghețat, mâncăm soarele și apoi ne simțim încălziți.

— Și toată berea aia pe care o bei e tot soare?

— Da.

— Și în mine e soare?

— Mai mult decât în toți oamenii pe care-i cunosc.

— Iar eu cred că tu ai un SOARE MARE, mare în tine!

— Mulțumesc, iubito.

Se plimbară de colo-colo, până când terminară toate cumpărăturile. Duke nu cumpără nimic.

Lala, în schimb, umplu coșul cu tot ce dorea, erau și chestii care nu erau de mâncat: baloane, creioane, un pistol de jucărie, și un astronaut cu o parașută care se deschidea dacă era aruncat în sus. Al dracu' astronaut.

Lalei nu-i plăcu casierița, se uită încruntată, serioasă la ea. Săraca femeie: avea niște obraji supti și goi - era ca un personaj dintr-un film de groază, și nici măcar nu știa.

— Bună, drăguț! spuse casierița.

Lala nu-i răspunse. Duke n-o obligă s-o facă. Plătiră și se îndreptară spre mașină.

— Ȑștia ne iau banii, observă Lala.

— Da.

— Și dup-aia trebuie să te duci să lucrezi noaptea, ca să mai faci rost de bani. Nu-mi place când pleci de acasă noaptea, hai să ne jucăm de-a mama și copilul, vreau să fiu eu mama și tu copilașul.

— OK, hai că eu sunt copilașul, ia, cum ți se pare, mama?

— OK, copilaș, poți să conduci mașina?

— Hai să încerc.

Și apoi erau în mașină, conduceau, un dobitoc călcă accelerația și încercă să fi bușească în timp ce virau la stânga.

— Copilaș, de ce vor oamenii să intre în noi cu mașina?

— Păi, mami, asta e pentru că sunt nefericiți și oamenilor nefericiți le place să le facă rău și altora.

Și oameni fericiți nu există?

— Există mulți oameni care se prefac doar că sunt fericiți.

— De ce?

— Pentru că le e rușine și frică, și nu au curajul s-o recunoască.

— Ție ți-e frică?

— Eu am curaj să recunosc doar față de tine – mi-e atât de frică, mamă, că simt că am să mor în orice clipă.

— Copilaș, vrei să-ți dau biberonul?

— Da, mami, stai să ajungem acasă.

Și își continuă drumul, virând la dreapta pe Normandie. Era mai greu să fie loviți, dacă virau

la dreapta.

— Lucrezi și-n noaptea asta, copilaș?

— Da.

— De ce lucrezi noaptea?

— E întuneric, oamenii n-au cum să mă vadă.

— De ce nu vrei să te vadă?

— Pentru că, dacă m-ar vedea, m-ar prinde și m-ar băga la zdup.

— Ce-i aia zdup?

— Tot ce vezi e un zdup!

— EU nu sunt zdup!

Parcară și duseră cumpărăturile în casă.

— Mama! spuse Lala, am adus de mâncare! sori înghețați, astronauti, de toate!

Mama (îi spuneau „Mag”), mama spuse:

— Bine! și apoi către Duke: fir-ar să fie, aș fi vrut să nu fii nevoit să pleci în seara asta. Iar am starea aia. Mai bine nu pleca, Duke.

— Ai tu starea aia? draga mea, *eu o* am în fiecare zi. Face parte din slujbă, trebuie să plec. Suntem faliți, copila a aruncat tot ce a apucat în coșul ăla, de la conserve la caviar.

— Doamne ferește, omule, păi nu poți s-o controlezi?

— Vreau să fie fericită.

— N-o să fie fericită dacă intri la pârnaie.

— Știi ceva, Mag? în profesia mea, trebuie să accepți să stai la mititica o anumită perioadă, nu cine știe cât. Asta e tot. Eu am stat doar puțin, am avut mai multă baftă decât majoritatea.

— Și ce-ar fi dacă ți-ai găsi o slujbă decentă?

— Dragă, asta e mult mai bine decât să tragi la strung, iar slujbe decente nu există, așa sau

altminteri, tot mori. Iar eu am deja drumul meu – sunt un fel de dentist care scoate dinții cariați ai societății.

E singurul lucru la care mă pricep și eu. E prea târziu pentru mine. Și știi bine cum se poartă ăștia cu foștii pușcăriași, știi ce ne fac, ți-am mai zis, ți-am mai...

— *Știu foarte bine ce mi-ai spus, dar...*

— Dar, dar, dar și iarăși dar, spuse Duke, fir-ar al dracului, lasă-mă să termin!

— Poftim, termină.

— Lipitorile astea jechoase, industriașii ăștia care stau în Beverly Hills și Malibu. Tipii ăștia sunt specializați în „reabilitarea” pușcăriașilor, sunt experți în foști pușcăriași, te fac să crezi că eliberarea condiționată, porcăria aia, e cine știe ce. Aiurea, e muncă de sclav, și consiliul pentru eliberare condiționată știe asta, și ei știu asta, așa cum o știm și noi. Economisești bani pentru stat, faci bani pentru alții, un căcat. Totul e un mare căcat. Totul, te pun să muncești de trei ori cât un om normal, iar ei fură pe toată lumea, dar conform legii, vând marfă de doi bani la preț de zece sau douăzeci de ori mai mare, dar e totul conform legii, legii *lor* nenorocite...

— La naiba, am auzit asta de o sută de ori...

— Și la naiba dacă n-o s-o mai auzi ÎNC-O DATĂ! crezi că nu văd și nu simt nimic? crezi că ar trebui să-mi țin gura? chiar și față de propria nevastă? nu ești tu nevastă-mea? nu ne fudem? nu trăim împreună?

— *Tu ești cel care a dat-o-n bară, și acum te plângi.*

— Dăte-n mă-ta! a fost o greșeală, o eroare tehnică! eram doar un puști, nu înțelegeam regulile lor câcăcioase...

— Și acum încerci să-ți justifici prostia!

— Auzi, asta chiar că e *bună*! asta CHIAR MI-A PLĂCUT! soțioara mea. O *pizdă* proastă, ești o *pizdă* proastă întinsă pe scările casei albe, larg deschisă și secată mental...

— E și copilul de față, Duke.

— Bun. Lasă-mă să termin, proasto! REABILITARE, ăsta e cuvântul. Dracu' să-i ia de lipitori din Beverly Hills! cât sunt ei de decenți și de UMANI, cu nevestele lor care ascultă Mahler în sala de concert și fac donații în scopuri caritabile, scutite de impozite, și care sunt votate cele mai remarcabile zece femei ale anului de către LA. *Times*, și SOȚII lor știi ce fac? te înjură ca pe ultimul om în uzinele lor nenorocite. Îți taie din salariu, iar diferența și-o bagă în buzunar, fără nicio explicație, totul e așa un mare câcat, nu-și dă seama nimeni? nu-și DĂ SEAMA chiar nimeni?

— Eu...

— Tu să te CI! Mahler, Beethoven, STRAVINSKI, ce să spun! te pun să lucrezi peste program pentru nimic, te calcă în picioare și, dacă ai scos o VORBĂ măcar, gata, deja sunt călare pe telefon cu ofițerul care te supraveghează. „Scuze, Jensen, dar trebuie să-ți spun că omul tău a furat 25 de dolari din casă. Și tocmai începuse să ne placă”.

— Și tu ce fel de dreptate vrei? Doamne, Duke, nu știi ce să mai fac! aberezi, aberezi tot timpul,

te faci pulbere și vii și-mi spui că Dillinger¹ a fost cel mai tare om care a trăit vreodată, te legeni în scaunul ăla și zbieri Dillinger în sus și Dillinger în jos. Și eu sunt vie, să știi, și eu simt, ascultă-mă și pe mine...

— Dă-l dracului pe Dillinger! e mort. Ce dreptate vrei? nu există așa ceva în America, există o *singură* dreptate. Întreabă-i pe cei din familia Kennedy, întreabă-i pe morți, întreabă pe oricine!

Duke se ridică din balansoar, se duse la dulap și smulse de sub cutia cu ornamentele pentru bradul de Crăciun un pistol de calibru 11.

— Țasta, vezi, ăsta e singura dreptate în America, asta e *singura* chestie pe care o înțelege toată lumea.

Și flutură pistolul în fața lor.

Lala se chinuia cu astronautul, parașuta nu se deschidea cum trebuie. Era clar: un fals. Încă un fals. Ca și pescărușul mort. Ca și pixul, ca și Iisus, strigând după Tăticul Lui, când toate legăturile erau întrerupte.

— Ascultă, spuse Mag, ia pistolul ăla blestemat de aici. O să-mi caut *eu* ceva de lucru, lasă-mă să-mi găsesc ceva de lucru.

— TU, să-ți găsești de lucru! m-am săturat să tot aud placa asta. Singurul lucru de care ești bună e să te fuți, așa, în dorn lelii, sau să stai tolănită și să-ți citești revistele, și să te îndopi cu ciocolată.

— Of, Doamne, nu e în dorn lelii, Duke, TE

¹ John Dillinger - celebru jefuitor de bănci din anii '30, prototip al banditului revoltat împotriva ordinii sociale (n.red.)

IUBESC, te iubesc din toată inima.

Duke era obosit.

— Bine, dacă zici tu. Atunci pune măcar cumpărăturile alea-n frigider. Și fă-mi ceva de mâncare înainte să plec.

Duke băgă pistolul în dulap, se așeză și-și aprinse o țigară.

— Duke, îl întrebă Lala, vrei să-ți zic Duke sau Tați?

— Mi-e indiferent, puiule, cum vrei tu.

— De ce are păr nuca de cocos?

— Of, Doamne, habar n-am, eu de ce am păr pe coaie?

Mag ieși din bucătărie cu o cutie de mazăre.

— Nu-ți permit să vorbești cu copilul meu în halul ăsta.

— Copilul *tău*? vezi gurița aia rotundă? e exact ca a mea. Vezi ochii ăia? pupilele-alea? exact ca ale mele. Copilul tău, auzi. Doar fiindcă a ieșit din gaura ta și a supt la țâțele tale... nu e copilul nimănui, e propriul ei copil.

— *Insist*, spuse Mag, să nu vorbești așa de față cu copilul!

— Insiști... inșiști...

— Da, insist! ținea conserva de mazăre în aer, în palma stingă, balansând-o. Chiar insist.

— Dacă nu iei conserva aia de mazăre din fața mea, jur pe... cine mama măsii vrei tu că ȚI-O VÂR ÎN FUND DE NU TE VEZI!

Mag se retrase în bucătărie, cu mazăre cu tot. Și rămase acolo.

Duke se duse la șifonier să-și ia haina și pistolul. Își luă la revedere de la fetiță, era mai

fermecătoare decât un bronz de decembrie și 6 cai albi galopând peste un deal înverzit, chiar în felul acesta se gândi; începea să-și dea seama, dar ușa o închise cu grijă.

Mag ieși din bucătărie.

— Duke a plecat, spuse puștoaica.

— Da, știu.

— Mi-e cam somn, mami. Citește-mi din cartea aia.

Se așezară amândouă pe canapea.

— Se mai întoarce Duke, mami?

— Dobitocul ăla, da, se întoarce.

— Ce-i aia „dobitoc?

— Duke e un dobitoc, și îl iubesc.

— Iubești un dobitoc?

— Păi, se pare că da, râse Mag. Se pare că da. Vino-ncoa', iubito, hai la mama. O luă pe copilă în brațe, vai, ce caldă ești, ca o șuncă prăjită sau ca o gogoasă caldă!

— NU sunt șuncă și nici GOGOĂȘĂ! șuncă și gogoasă ești TU!

— E lună plină în seara asta. Prea multă lumină, prea multă, mi-e frică, mi-e foarte frică. Dumnezeu, îl iubesc pe omul ăsta, o Doamne...

Mag se aplecă peste o cutie de carton și alese o carte pentru copii.

— Mami, de ce are păr nuca de cocos?

— De ce are păr?

— Da.

— Auzi, lasă-mă să văd ce-i cu cafeaua aia. Parcă aud că dă în foc. Stai puțin să închid aragazul.

— Bine.

Mag se duse în bucătărie și Lala o așteptă pe canapea.

În timp ce Duke stătea în fața unui magazin de băuturi alcoolice, la intersecția dintre Hollywood și Normandie, și se gândea: „ce dracu’ ce dracu’ ce dracu’”.

Nu era bine, nu era bine deloc, poate că un câcănar stătea în spatele lui cu luneta, pândindu-l printr-o gaură, așa l-au dat gata pe Louie. L-au împușcat ca pe o marionetă din aia din parcurile de distracții, crimă legală, toată lumea asta împutită se scaldă în căcatul crimelor legale.

Locul nu i se părea în regulă. În seara aia ar fi mers mai degrabă un băruleț. Sau o cârciumă mai dubioasă, ceva simplu, cât să iasă banii de chirie pe-o lună.

„Încep să îmi pierd curajul, se gândea Duke. Mai am puțin și mă apuc să ascult Șostakovici”.

Se urcă în Ford-ul negru, fabricație 61.

Și o luă spre nord. 3 stații. 4 stații. 6 stații. 12 stații, într-o lume înghețată. În timp ce Mag stătea cu copila în brațe și citea dintr-o carte, VIAȚA ÎN PĂDURE...

— Nevăstuica și verii săi, nurca, samurul și jderul, sunt animale mlădioase, rapide, rapace, aceste animale sunt carnivore și se află într-o competiție continuă, înverșunată, pentru...

Și minunăția de copilă adormi în lumina lunii pline.

LA PÂRNAIE CU INAMICUL PUBLIC NR. 1

eram în 1942 și ascultam Brahms, în Philadelphia aveam un pick-up mic. Era a doua parte din Brahms. Pe atunci locuiam singur, beam o sticlă de vin de Porto și fumam un trabuc ieftin, stăteam într-o cameră mică, dar curată, și, cum se spune în cărți – cineva bătu la ușă. Credeam că veniseră să-mi înmâneze Premiul Nobel sau Pulitzer. Când colo, 2 țărănoi mari și proști.

— Bukowski?

— Da.

Mi-au arătat o legitimație: FBI.

— Vino cu noi. Mai bine ți-ai pune haina, o să dureze ceva timp.

Habar n-aveam ce făcusem, și nici nu m-am obosit să întreb, mă gândeam că, oricum, totul era pierdut, unul din ei l-a închis pe Brahms. Am coborât în stradă, toți vecinii atârnavă la geamuri, de parcă știau deja.

Apoi eterna voce feminină: ia uitați-l pe nenorocitul ăla! l-au prins!

Chiar că nu le înțeleg pe femeile astea.

Încercam să-mi aduc aminte dacă am făcut totuși ceva grav, dar tot ce îmi venea în minte era că, poate, am omorât pe cineva în timp ce eram beat. Numai că nu înțelegeam ce căuta aici FBI-ul.

— Ține-ți mâinile pe genunchi și nu mișca!

2 tipi stăteau pe scaunul din față și 2 în spate, așa că m-am gândit că sigur am omorât pe cineva, și încă pe cineva important.

Pe drum am uitat și am dat să-mi scarpin nasul.

— IA VEZI CE FACI CU MÂNA AIA!

Când am ajuns, unul dintre agenți mi-a arătat niște fotografii atârând pe cei 4 pereți ai biroului.

— Vezi pozele alea? m-a întrebat sumbru.

M-am uitat la poze, erau foarte frumos înrămate, dar niciuna nu-mi spunea nimic.

— Da, le văd, i-am spus.

— Sunt membri ai FBI căzuți la datorie.

Nu știam ce ar fi vrut să spun, așa că n-am spus nimic.

M-au dus într-o altă cameră, un tip stătea la un birou.

— UNDE E UNCHIUL TĂU JOHN? a țipat el la mine.

— Ce? am întrebat.

— UNDE E UNCHIUL TĂU JOHN?

Nu știam ce vrea. Pentru un moment, am crezut că vrea să spună că port vreo armă secretă, cu careucid oamenii când sunt beat. Eram nervos și nu pricepeam nimic.

— Vreau să spun - JOHN BUKOWSKI!

— A, păi e mort.

— La naiba, nu mă MIR că nu îl găsim!

M-au condus într-o celulă vopsită portocaliu cu galben, era într-o sâmbătă după-amiaza. Prin geamul celei vedeam oamenii mergând pe stradă, ce noroc pe capul lor! peste drum era un mic magazin de discuri, dintr-un megafon se auzea muzică, totul părea atât de liber și de ușor! stăteam și mă întrebam ce făcusem, mi-a venit să plâng, dar n-am putut să storc nicio lacrimă, mă cuprinsese un fel de greață tristă, un fel de tristețe grețoasă, ca atunci când simți că mai rău

de-atât nu poate să-ți fie. Cred că știți senzația, cred că toți o știm, din când în când. Dar am impresia că eu am cunoscut-o foarte des, prea des.

Închisoarea Moyamensing îmi amintea de o fortăreață veche. 2 porți mari de lemn se deschideau ca să intri, mă mir că n-am traversat și un șanț cu apă.

M-au pus în celulă cu un grăsan cu moacă de contabil.

— Courtney Taylor, inamicul public nr. 1, zise.

— De ce te-au băgat aici? mă întrebă.

Între timp aflasem, întrebasem pe drum.)

— Pentru că am fugit de recrutare.

— Sunt 2 chestii pe care nu le suportăm aici: fuga de recrutare și cazurile de exhibiționism.

— Onoare de hoți, a? păstrează țara puternică, să ai ce jefui.

— Oricum, nu ne plac ăia care fug de armată.

— Sunt nevinovat, m-am mutat și am uitat să las o adresă de corespondență la biroul de recrutare, am anunțat însă oficiul poștal, am primit o scrisoare din St. Louis când eram aici, să mă prezint la examenul pentru recrutare, le-am zis că n-am cum să ajung la St. Louis, să mă examineze aici. Mi-au făcut un portret-robot și m-au târât înapoi. Dar nu înțeleg: de ce le-aș fi dat adresa, dacă aș fi vrut să fug de recrutare?

— Toți sunteți nevinovați, abureală.

M-am întins pe pat.

Trecu un paznic.

— RIDICĂ-ȚI HOITUL DE ACOLO! urlă.

Mi-am ridicat hoitul care fugise de recrutare.

— Vrei să te sinucizi cumva? mă întrebă

Taylor.

— Da.

— Nu trebuie decât să tragi țeava aia care ține becul, umpli găleata aia cu apă, bagi piciorul acolo, scoți becul din dulie și bagi degetul în ea. Și ai scăpat.

M-am uitat lung la bec.

— Mulțam, Taylor, mi-ai fost de mare ajutor.

Când s-a dat stingerea, eu m-am culcat și au început ele. Ploșnițele.

— Ce dracu' mai e și asta? am țipat.

— Ploșnițe, zise Taylor. Avem ploșnițe.

— Punem pariu că am mai multe ploșnițe decât tine, i-am zis.

— Pariu.

— 10 cenți?

— 10 cenți.

Am început să le vânez și să le omor pe ale mele. Le puneam pe măsuta de lemn.

Într-un final, am zis că ajunge, ne-am dus ploșnițele la ușa celei, unde era mai multă lumină, și le-am numărat, eu aveam 13. El, 18. I-am dat banii, am aflat abia mai încolo că el își rupea ploșnițele în două și le întindea, fusese mare escroc la viața lui. Un adevărat profesionist, ticălosu.

M-am pus tare pe jucat zaruri pe terenul de sport, câștigam în fiecare zi și începusem să mă îmbogățesc, bogat ca la pârnaie. Îmi ieșeau vreo 15 - 20 de dolari pe zi. Barbutul era împotriva regulamentului șiăștia ne urmăreau cu mitralierele din turnuri și zbierau la noi ÎMPRĂȘTIEREA! dar noi tot reușeam să facem

câte-un joc. Un exhibiționist strecurase zarurile înăuntru, un caz de exhibiționism care nu prea-mi plăcea, de fapt, nu-mi plăcea niciunul. Cu toții aveau bărbia mică, ochii umezi, fundurile înguste și un comportament libidinos, bărbați doar în proporție de 10%. Nu era vina lor, presupun, dar tot nu-mi plăcea să mă uit la ei. Unul dintre ăștia tot venea la mine după fiecare partidă, „ești tare, te descurci, dă, mă, și mie”. Îi strecuram câteva monezi în mână aia gingașă și se căra, libidinosul dracului, visând să-și arate pula unor fete de 3 ani. Mă abțineam cu greu să nu-i dau la gioale, pentru că te băgau la carceră dacă te luai la bătaie cu cineva, și gaura aia infectă era deprimantă, dar pâinea și apa erau și mai și îi mai vedeam pe câte unii ieșind de acolo și trecea câte-o lună până să-și revină, dar eram cu toții niște nenorociți, și eu eram un nenorocit, o jigodie, eram prea pornit pe el. Când nu mă uitam la el, eram în stare să raționalizez.

Mă umplusem de bani. După ce se dădea stingerea, bucătarul cobora la noi cu farfurii cu mâncare, mâncare bună și pe săturate, înghețată, tort, plăcinte, cafea adevărată. Taylor mă învățase ca nu cumva să-i dau mai mult de 15 cenți, cel mult 15. Bucătarul ne mulțumea în șoaptă și mă întreba dacă să vină sau nu și noaptea următoare.

— Mai încape vorbă, îi răspundeam.

Era mâncarea pe care o mânca directorul și directorul mânca, evident, bine. Toți deținuții mureau de foame, iar eu și Taylor umblam ca 2 femei însărcinate în luna a 9-a.

— E bun bucătarul ăsta, zise Taylor. A omorât

2 oameni, l-a omorât pe unul și, imediat după ce a ieșit, a mai omorât încă unul. Acuma aici o să-nțepenească, doar dacă nu evadează. Într-o seară, l-a prins pe un marinăr și l-a futut în cur. L-a rupt. N-a mai fost ăla în stare să meargă o săptămână.

— Îmi place de bucătar, i-am zis, mi se pare un tip cumsecade.

— Da, e un tip cumsecade, consimți Taylor.

Ne tot plângeam paznicului de ploșnițe, iar el țipa la noi:

— UNDE MAMA DRACULUI VĂ TREZIȚI? LA HOTEL? VOI LE-AȚI ADUS AICI!

Chestie pe care, bineînțeles, o luam drept insultă.

Paznicii erau afurisiți paznicii erau proști paznicii erau speriați, mi-era milă de ei.

Până la urmă, ne-au pus pe mine și pe Taylor în celule diferite, iar pe a noastră au afumat-o.

M-am întâlnit cu Taylor pe terenul de sport.

— Am dat peste un puștan, zise Taylor, un puștiulică necopt, e prost, habar n-are de nimic, e ca dracu’.

Eu fusesem pus cu un moș care nu vorbea engleza și stătea toată ziua pe oală, și spunea întruna: „TARA BUBBA PAPA, TARA BUBBA CACA!” asta tot repeta, aflate ce-i aia viață: să mănânci și să te caci. Cred că vorbea despre vreun personaj mitologic din țara lui natală, a, poate despre Tarus Bulba²? habar n-am. Moșul îmi sfâșie cearșaful prima oară când am ieșit pe terenul de sport și făcu din el o sfoară pentru

2 Deformare a numelui Taras Bulba, personaj celebru al scriitorului rus N.V. Gogol (n.red.)

uscat rufe; își atârnase șosetele și șortul pe chestia aia și, când am intrat, mi-a picurat totul pe mine. Nu ieșea niciodată din celulă, nici măcar să facă duș. Nu comisese nicio infracțiune, ziceau ei, voise numai să stea acolo, și îl lăsaseră, un act de caritate? mă enervam pe el pentru că nu-mi plăcea pătura de lână, mă înțepa, am pielea foarte sensibilă.

— Bătrân nenorocit, urlam la el, am omorât deja pe unul, și, dacă nu te ridici de pe oala aia, tu o să fii al doilea!

Dar el stătea doar pe veceu și râdea la mine, și spunea: „TARA BUBBA PAPA, BUBBA CACA!”

am lăsat-o baltă, dar, oricum, nu trebuia să frec podeaua niciodată, în încăperea aia nenorocită tot timpul spălau pe jos. Aveam cea mai curată celulă din America, din lume. Și îi plăcea cina aia în plus. Cum să nu-i placă.

FBI-ul a decis că nu puteam fi acuzat de eschivare deliberată de la recrutare, așa că m-au dus la centrul de încorporare, ca pe mulți alții, am trecut examenul fizic și apoi a trebuit să mă duc la psihiatru.

— Crezi în război? m-a întrebat.

— Nu.

— Ești dispus să mergi să lupți?

— Da.

Îmi venise mie ideea asta tâmpită să mă ridic din tranșee și să merg în bătaia gloanțelor până mă omoară.)

doctorul tăcu, dar continuă să scrie pe o bucată de hârtie. Apoi își ridică privirea.

— Apropo, miercurea viitoare avem o

petrecere cu doctori, artiști și scriitori, aș vrea să te invit, vrei să vii?

— Nu.

— OK, zise, nu trebuie să mergi.

— Să merg unde?

— Pe front.

M-am uitat doar la el.

— Credeai că n-o să te înțelegem, nu-i așa?

— Nu.

— Uite, dă fițuica asta tipului de-alături.

Era cale lungă, hârtiuța era împăturită și atașată cu o agrafă de buletinul meu. Am ridicat un colț și m-am uitat pe furiș: „... ascunde o sensibilitate extremă în spatele unei măști impasibile...” e de râsul lumii, m-am gândit, auzi, eu, sensibil!!!

Și asta a fost cu Moyamensing. Așa am câștigat eu războiul.

FAZE DIN PÂRNAIE

Pe băieții noi îi pun întotdeauna să curețe găinațul de porumbei și, în timp ce cureți, porumbeii vin iar și se mai găinâțează un pic pe fața, și pe părul, și pe hainele tale. Săpun nu primești – doar apă și o perie, și găinațul se curăță greu. Mai târziu, te mută la atelier pentru 3 cenți pe oră, dar la început trebuie să suporti chestia cu găinațul.

Eram cu Blaine când i-a trăsnet ideea asta prin cap. A văzut un porumbel într-un colț, care nu putea să-și ia zborul.

— Auzi, zise Blaine, sunt sigur că păsările astea vorbesc între ele. Hai să-i facem ceva, să

aibă ce să le zică și celorlalți. Hai să-l aranjăm bine și să-l azvârlim pe acoperiș, și-o să le spună și celorlalți ce și cum.

— OK, am consimțit.

Blaine se duse și ridică pasărea. Avea un Gillette micuț, maro. Aruncă o privire în jur. Eram într-un colț umbrit al terenului de sport. Era o zi destul de fierbinte și mulți deținuți veniseră aici, la umbră.

— Dorește careva dintre domni să mă asiste în această operațiune?

Niciun răspuns.

Blaine începu să taie un picioruș. Bărbații cei forțoși își feriră privirea. Pe unii i-am văzut cum își acopereau tâmpla cu palma, ca să nu vadă.

— Ce dracu' ați pățit, băi băieți? am țipat la ei. Ne-am săturat de găinaț în păr și în ochi! Îl aranjăm pe ăsta și-l aruncăm pe acoperiș, și-o să le zică și ălorlalți: „Băăăăi, vedeți că ăștia de jos sunt niște ticăloși nenorociți! Nu vă apropiați de ei!” Porumbelul ăsta o să le zică și celorlalți să nu se mai cace pe noi!

Blaine aruncă pasărea pe acoperiș. Nu-mi amintesc dacă a mers sau nu șmecheria. Dar îmi amintesc că, în timp ce frecam pe jos, am dat peste cele două piciorușe de porumbel. Arătau foarte aiurea așa, fără o pasăre atașată. Le-am aruncat în mormanul de găinaț.

II

Majoritatea celulelor erau foarte aglomerate și avuseseră loc mai multe scandaluri interrasiiale. Dar gardienii erau sadici. Îl mutară pe Blaine din

celula mea într-una plină de negri. Când intra acolo, Blaine îl auzi pe unul dintre ei:

— Ia uite că mi-a venit și curva! Da, dom'le, pe ăsta îl fac curva mea! Da de ce să nu ia *toți* o bucățică? Hai, păpușă, te dezbraci sau tre' să te ajutăm?

Blaine își dădu hainele jos și se întinse pe podea.

Îi auzea cum mișună în jurul lui.

— Dumnezeule! în viața mea n-am văzut gaură mai urâtă ca asta!

— Nu mi se scoală, Boyer, să mor io dacă mi se scoală!

— Doamne, zici că-i o gogoasă stricată!

Plecară cu toții, și Blaine se ridică de jos și se îmbracă. Pe terenul de sport îmi spuse:

— Am avut baftă. Țștia m-ar fi făcut bucăți!

— Mulțumește-i găoazei tale urâte.

III

Și mai era și Sears. Pe Sears l-au băgat într-o celulă cu o gașcă de negri și Sears l-a ales pe cel mai mare dintre ei să se bată. Ȃla stătea întins. Sears a plonjat cu genunchii direct pe pieptul matahalei. S-au încăierat. Sears l-a făcut arșice. Ceilalți stăteau și se uitau ca proștii.

Dar lui Sears nu prea părea să-i pese. Pe terenul de sport se ghemui pe vine și se răsuci încet, trăgând dintr-un chiștoc. Se uită la un negru. Zâmbi. Și scoase fumul din piept.

— Știi de unde îs? îl întrebă pe un negru.

Negrul nu-i răspunse.

— Din Two Rivers Mississippi, și trase din țigară, ținut fumul, îi dădu drumul și zâmbi, bălăngănindu-se pe picioare. Ți-ar plăcea acolo.

Apoi aruncă restul de țigară, se ridică, se întoarse și o luă de-a curmezișul curții...

IV

Sears se lega și de albi. Avea un păr aiurea, parcă i-ar fi fost lipit pe cap, stătea drept în sus, un fel de roșcat murdar. Pe față i se vedea o urmă de cuțit și avea niște ochi foarte, foarte rotunzi.

Nici Lincoln părea un puști de vreo 19 ani, dar avea 22, de fapt - un gură-cască, ghebos, cu un strat alb acoperindu-i pe jumate ochiul stâng. Sears îl ochi în curte din prima zi în care l-au băgat la zdup.

— BĂI, BAĂĂĂI! strigă după puști.

Puștiul se întoarse.

Sears arată cu degetul spre el.

— BĂI! TE SPARG, BĂI, AI AUZIT? VEZI CĂ MÂINE VIN SĂ TE IAU! TE SPARG, BĂI, AI AUZIT?

Nici Lincoln stătea și nu prea înțelegea mare lucru. Sears intră în vorbă cu un alt coleg, ca și cum ar fi uitat de toată treaba. Dar noi știam că nu uitase. Așa era felul lui. Își făcuse declarația și asta era, deocamdată.

Unul dintre colegii de celulă al puștiului îl avertiză în seara aceea.

— Mai bine te-ai pregăti, puștiule, că ăsta a vorbit serios. Mai bine ți-ai căuta și tu ceva.

— Ce?

— Păi, ai putea să-ți faci o rangă destul de bună din țeava de la robinet, dacă o freci un pic de ciment, ca să o faci să iasă cum vrei tu. Sau pot să-ți vând eu o rangă bună, pentru 2 dolari.

A doua zi puștiul rămase în celulă și, cu toate că luă și ranga de 2 dolari, nu ieși deloc în curte.

— Căcăciosul ăla mic a făcut pe el, spuse Sears.

— Și eu aș face pe mine, i-am zis.

— Tu ai ieși, zise.

— N-aș ieși, i-am spus.

— Ai ieși, spuse Sears.

— OK, aș ieși.

A doua zi, la duș, Sears îl făcu pe puști terci. Nimeni nu văzu nimic, doar sângele crud și roșu scurgându-se cu săpunul și apa.

V

Unii oameni nu pot fi doborâți. Nici măcar carcera nu le vine de hac. Joe Statz era un astfel de om. Stătea la carceră de-o veșnicie, ai fi zis. Era oaia neagră favorită a directorului. Dacă l-ar fi răpus pe Joe, i-ar fi controlat mai ușor pe ceilalți.

Într-o zi, directorul luă 2 oameni cu el. Scoaseră capacul carcerii și directorul se lăsă pe vine și strigă în jos, către Joe:

— JOE! NU ȚI-A AJUNS ÎNCĂ? VREI SĂ IEȘI DE ACOLO, JOE? DACĂ NU VREI SĂ IEȘI ACUM, POȚI SĂ MĂ AȘTEPTI MULT ȘI BINE DE-ACU ÎNAINTE!

Niciun răspuns.

— JOE! JOE! M-AUZI?

— Da, te aud.

— PĂI ȘI, CE ZICI, JOE?

Joe ridică găleata cu pișat și cu căcat și i-o aruncă directorului în față. Oamenii directorului puseră capacul la loc. Din câte știu eu, Joe e tot acolo, viu sau mort. Oricum, s-a aflat ce-i făcuse directorului. Ne gândeam de multe ori la Joe, mai ales după ce se dădea stingerea.

VI

„Când am să ies de aici, mă gândeam, o să mai aștept un pic și apoi o să mă întorc, o să mă uit la zidurile astea de afară și o să știu exact ce se petrece înăuntru. Așa că o să mă uit bine la ele și o să iau hotărârea să nu mai ajung acolo niciodată”.

Dar după ce am ieșit, nu m-am mai întors niciodată. Nu m-am mai uitat niciodată la ele de afară. E ca și cu o femeie rea. Nu are niciun rost să te mai întorci. Nu vrei nici măcar să te mai uiți la ea. Dar poți să povestești despre ea. Asta e ușor. Și asta am făcut și eu azi. Noroc, prietene, la pârnaie sau nu.

LA BALAMUC, LA EST DE HOLLYWOOD

Mi s-a părut că aud un ciocănit în ușă, m-am uitat la ceas, era abia unu jumate după-amiază, doamne ferește, mi-am pus halatul vechi de baie (dormeam întotdeauna gol, pijamalele mi se păreau ridicole) și am deschis una dintre ferestruicile sparte de lângă ușă.

— Daa? am întrebat. Era Jimmy Nebunu’.

— Dormeai?

— Da. Tu dormeai?

— Nu, băteam la ușă.

— Intră. Venise cu bicicleta. Și pe cap avea o pălărie panama nouă. Îți place noua mea panama? Nu ți se pare că arăt bine?

— Nu.

Se așeză pe canapea și se privi în oglinda mare din spatele scaunului meu, aranjându-și pălăria în sus și-n jos. Avea două pungi din hârtie maro. Una, cu nelipsitul vin de Porto. Pe cealaltă o goli pe măsuță - cuțite, furculițe, linguri; păpuși micuțe, și o pasăre din metal (albastru-deschis, cu ciocul spart și smalțul sărit) și alte tâmpenii de toate felurile. Făcea comerț ambulant cu căcaturile alea - furate toate - în magazinele hippie și de trabucuri de pe Sunset și Hollywood Boulevard - cu alte cuvinte, în zonele mai sărace ale celor două bulevarde, unde stăteam și eu, unde stăteam noi toți. Adică, ne duceam viața pe acolo - în curți dărăpănate, mansarde, garaje sau pe podelele unor prieteni temporari.

Între timp, Jimmy Nebunu’ trăia cu impresia că era pictor, dar eu eram de părere că picturile

lui erau foarte proaste, ceea ce i-am și zis. Și el mi-a spus că picturile mele erau foarte proaste. Nu era exclus să avem amândoi dreptate.

Dar, pe bune, Jimmy Nebunu' era bulit rău de tot. Ochii, urechile și nasul lui aveau ceva esențial negativ. Niște ceară în urechea stângă și în cea dreaptă; mucoasa nasului, un pic inflamată. Jimmy Nebunu' știa exact ce să fure ca să vândă în magazinele alea. Era un hoț remarcabil și meschin în același timp. Dar aparatul său respirator: marginile de sus ale ambilor plămâni – respirație zgomotoasă și congestionată. Atunci când nu fuma o țigară, își rula un joint sau trăgea de sticla cu vin. Avea tensiunea sistolică 112 și pe cea diastolică 78, adică o presiune a pulsului de 34. Se pricepea la femei, dar nivelul hemoglobinei îi era prea scăzut; 73, nu, de fapt, 72 la sută. La fel ca noi toți, când bea, nu mai mânca, și pot să spun că îi plăcea să bea.

Jimmy Nebunu' continua să se joace cu panamaua în fața oglinzii, scoțând mici sunete înfiorătoare. Își zâmbea. Dinții lui aveau ceva esențial negativ, iar mucoasa nasului și a gâtului îi erau inflamate.

Apoi a luat o înghițitură din sticlă, pe sub pălăria aia stupidă, și asta m-a convins să mă duc să-mi iau două beri.

Când m-am întors, mi-a spus:

— Mi-ai schimbat numele din Jimmy Turbatu în Jimmy Nebunu'. Cred că ai dreptate – Jimmy Nebunu' sună mult mai bine.

— Dar tu chiar ești turbat, să știi, i-am zis.

— Cum te-ai ales cu găurile alea mari de pe

brațul drept? mă întrebă Jimmy Nebunu'. Arată de parcă ți-ar fi ars carnea. Aproape că se vede osul.

— Eram făcut și încercam să citesc *Iubire totală* de D.H. Lawrence, în pat. Mi s-a agățat mâna în cordon și mi-am tras lampa pe braț. Înainte să apuc să smulg cablul ăla nenorocit, becul era să mă facă găuri. Era un General Electric de o sută.

— La medic ai fost?

— Medicul e șucărit pe mine. Nu fac altceva decât să stau pe-acolo, să-mi pun singur diagnosticul, să-mi recomand un tratament și apoi să ies și să plătesc la asistentă. Mă bate la cap. Îi place să mă țină și să-mi povestească despre cum era când a fost el în armata nazistă. Că francezii l-au prins, știi, și l-au băgat cu toți prizonierii naziști într-o dubă, și, în drum spre lagăr, civilii aruncau în bieții nevinovați cu bombe din alea împutite, și cu benzină, și cu galoși uzați, plini cu otravă pentru furnici. Și m-am plictisit ca dracu' de poveștile lui...

— Uită-te! spuse Jimmy Nebunu', arătând spre măsuță. Uită-te la argintăria asta! Antichități în toată regula! Mi-a întins o lingură. *Uită-te* numai la lingura asta!

M-am uitat la lingură.

— Băi, zise, chiar tre' să lași halatul ăla așa descheiat?

Am azvârlit lingura pe masă.

— Care-i faza, n-ai mai văzut o pulă până acum?

— Nu, *coaiele* tale! sunt așa de mari și păroase! Oribil!

Am lăsat halatul descheiat. Nu-mi place să primesc indicații de la nimeni.

Se așeză din nou, răsucind pălăria panama. Pălăria lui imbecilă și palpităția lui deasupra punctului lui Mcbumey (apendicele). Marginea inferioară a ficatului, de asemenea, moale la palpare. Bila negativă. Totul negativ și palpitând. Până și blestemata aia de vezică biliară.

— Auzi, pot să dau un telefon de la tine?

— Aici, în oraș?

— Da, în oraș.

— Vezi chiar *să fie* în oraș. Aseară era să omor patru țipi. I-am urmărit prin tot orașul cu mașina. Până la urmă, au tras pe dreapta. Am parcat în spatele lor și am oprit motorul. Nu mi-am dat seama că al lor încă mergea. Când am coborât, s-au cărat. *Foarte* trist. Până să pornesc eu mașina, au dispărut.

— Au dat un telefon afară din oraș de la tine sau ce?

— Nu; nu îi cunoșteam. A fost o altă chestie.

— Sun în oraș.

— Atunci dăi bătaie, fătălăule.

Mi-am terminat prima bere și am spart sticla goală într-o cutie mare de lemn (cam cât un coșciug) din mijlocul camerei. Deși proprietarul îmi dădea *două* containere de gunoi pe săptămână, nu erau de ajuns decât dacă spărgeam toate sticlele. Eram singurul om din tot cartierul care avea două containere de gunoi, dar, cum se spune, fiecare tre' să fie bun la ceva.

O mică problemă, însă: întotdeauna mi-a plăcut să umblu desculț, și mai erau și cioburi

care nimereau pe covor, iar eu le adunam cu tălpile. Asta îl enerva la culme pe bunul meu doctor – să stea să scoată cheștiile alea din picioarele mele în fiecare săptămână, în timp ce vreo bătrânică simpatică murea de cancer în sala de așteptare –, așa că am învățat cum să scot cioburile mai mari de unul singur, iar pe cele mai mici le lăsam înăuntru să facă ce vor. Asta dacă nu eram prea matol ca să le mai simt și să le scot atunci, pe loc. E cea mai bună metodă. Scobești chestia aia atunci, *pe loc*, și vezi cum sângele țâșnește din tine ca sperma; și te simți un pic erou – eu, cel puțin, mă simt.

Jimmy Nebunu' se uita ciudat la receptorul din mână.

— Nu răspunde.

— Păi închide, bă, boule!

— Sună întruna.

— Îți spun pentru ultima oară să închizi!

A închis.

— Aseară i-am dat limbi la una. Doispe ore încontinuu. Când am ridicat capul dintre buclele ei, răsărea soarele. Omule, am impresia că am limba despăcată în două, zici că o am bifurcată.

— Asta chiar că ar fi tare.

— Aha. Aș putea da limbi la două în același timp.

— Cum să nu! Și Casanova s-ar răsuci în mormânt.

Își tot învărtea pălăria aia. În aria rectală, dădea semne de hemoroizi. Sfîcterul foarte încordat. Puștiul cu panama. Prostata un pic mărită și moale la palpare.

Apoi amărâtul sări din nou în sus și formă același număr.

Își tot învârtea pălăria.

— Sună întruna, spuse.

Stătea acolo, ascultând cum sună telefonul, cu sistemul muscular și scheletul în ultimul hal - adică într-o poziție jalnică (cifoasă). La 5L (coloana inferioară) pare să aibă o anomalie.

Își tot învârtea pălăria.

— Sună încontinuu.

— Normal, am zis, se fute cu altcineva.

— Normal. Și sună încontinuu.

M-am dus la el și am trântit receptorul.

Și dintr-odată am țipat:

— Să-mi bag pula!

— Ce-ai pățit, omule?

— Sticlă! E plin de cioburi pe podeaua asta nenorocită!

Am stat într-un picior și mi-am scos ciobul din celălalt. Era unul simpatic. Chestia asta era mai tare ca storsul coșurilor. Sângele țâșnea imediat.

M-am dus până la scaunul meu, am scos o cârpă murdară cu care îmi ștergeam de obicei pensula de pictat și mi-am înfășurat-o în jurul călcâiului plin de sânge.

— Cârpa aia e murdară, spuse Jimmy Nebunu'.

— Minte ta e murdară, i-am zis.

— *Te rog*, încheie-te la halatul ăla!

— Exact, am spus, *vezi?*

— Normal că văd. De aia ți-am și zis să te închei.

— Bine. Ce căcat.

Fără niciun chef mi-am tras halatul peste

organele genitale. Oricine e liber să-și arate organele noaptea. La două după-masa însă e nevoie de ceva curaj.

— Auzi, spuse Jimmy Nebunu', știi că alaltăieri seara te-ai pișat pe o mașină de poliție în Westwood Village?

— Și ăia unde erau?

— La vreo cincizeci de metri mai încolo, rezolvau un caz sau ceva de genu' ăsta.

— Probabil că și-o sugeau unu altuia.

— Poate. Dar nu ți-a fost de-ajuns. A trebuit să te întorci și să te mai piși încă o dată pe mașină.

Săracu' Jimmy. Bulit rău de tot. 1,5 și 6 C (la gât) luxate.

Și mai avea și o slăbiciune a inelului inghinal drept.

Și el se plângea de mine că m-am pișat pe o mașină de poliție.

— În regulă, Jimmy, te crezi mare și tare, a? Cu gentuța ta plină de mărunțișuri furate. Ei bine, hai să-ți zic *și eu* ceva!

— Ce? mă întrebă, uitându-se în oglindă și răsucind-și pălăria din nou. Apoi trase o dușcă din sticla cu vin.

— Ești chemat la *tribunal*! Nu-ți mai amintești, dar i-ai rupt coastele lui Mary și apoi te-ai întors peste câteva zile și ai mai lovit-o și peste față.

— Sunt chemat la TRIBUNAL? La TRIBUNAL? O, nu, omule, nu cred că vorbești *serios*, cum să fiu chemat la TRIBUNAL?

Am aruncat și a doua sticlă în cutia uriașă de lemn din mijlocul camerei.

— Da, băiatule, ești nebun de legat, ai nevoie

de ajutor. Și Mary a depus plângere împotriva ta pentru vătămare corporală...

— Ce înseamnă vătămare?

M-am dus după încă două beri (pentru mine) și m-am întors.

— Boule, știi bine ce înseamnă vătămare! Vorbești de parcă n-ai fi văzut o rană în viața ta!

M-am uitat la el. Pielea îi era întrucâtva uscată, își pierduse elasticitatea naturală. Știam, de asemenea, că are o mică umflătură pe buca stângă (pe mijloc).

— Dar nu *înțeleg* treaba asta cu TRIBUNALUL! Ce dracu' înseamnă asta? Da, ne-am certat un pic. Și m-am dus la George, în deșert. Am băut vin de Porto timp de treizeci de zile. Când m-am întors, ea URLA la mine! Trebuia s-o *vezi*! N-am vrut să-i fac niciun rău. Doar i-am tras câteva șuturi în curul ăla mare și în țâțe...

— Îi e frică de tine, Jimmy. Ești un om bolnav. Te-am studiat îndeaproape. Știi, când nu fac laba sau nu sunt pilit, citesc tot felul de cărți. Ești dement, prietene.

— Dar nu eram noi trei cei mai buni prieteni? Ar fi vrut chiar să se fută cu tine, dar n-a făcut-o pentru că mă iubea pe mine. Așa mi-a spus.

— Dar, Jimmy, asta a fost atunci. N-ai idee cum se schimbă lucrurile. Mary e o persoană deosebită. E...

— Doamne *Dumnezeule*! încheie-te la halatul ăla! TE ROG!

— Hopaaa! Scuze.

Săracu' Jimmy. Aparatul său genital - la stângul avea deferentită, iar pe dreptul părea să

aibă un fel de cicatrice sau țesut adeziv. Rămășiță, probabil, a unei boli mai vechi.

— O sun pe Anna, mi-a spus, Anna e cea mai bună prietenă a lui Mary. Ea tre' să știe. De ce ar depune Mary plângere împotriva mea?

— Păi sună, fătălăule.

Jimmy își îndreptă panamaua în oglindă, apoi formă numărul.

— Anna, Jimmy. Ce? Nu, nu se poate așa ceva! Tocmai mi-a zis și Hank. Știi ce, nu și-a găsit fraieru'. Ce? Nu, nu i-am rupt nicio coastă! I-am tras niște șuturi în curu' ăla mare și în țâțe, atâta tot. Vrei să spui că vrea să mă dea în judecată? Foarte bine, nu mă duc. Mă duc în Jérôme, Arizona. Am găsit un loc acolo. Două sute douășcinci pe lună. Tocmai am scos douășpe mii dintr-o afacere cu pământ... Taci dracu' din gura cu TRIBUNALUL ăla nenorocit! Știi ce o să fac chiar *acum*? Mă duc la Mary, ACUM, minutul ăsta! Și o s-o pup și o să-i rod buzele! O să-i mănânc floacele din pășărică! Ce mă interesează pe mine tribunalul? O să i-o bag și-n fund, și la subțioară, și-ntre țâțe, și-n gură, și-n...

Jimmy se uită la mine.

— Mi-a închis.

— Jimmy, i-am zis, ar trebui să-ți cureți urechile. Ai simptome de emfizem. Fă mișcare și renunță la fumat. Ai nevoie de terapie pentru șira spinării. Cât despre inelul inghinal slab, ar trebui să ai grijă cu ridicatul greutateilor, cu încordatul la scaune...

— Ce-i aiureala asta?

— Umflătura aia de pe bucă pare a fi un

verracae.

— Ce-i aia, *verracae*?

— Un furuncul, fătălăule.

— Furuncul ești tu, pămpălăule.

— Daaa, am zis. De unde ai bicicleta?

— E a lui Arthur. Arthur are o groază de chestii. Hai până la Arthur să fumăm niște iarbă.

— Nu-mi place de Arthur. E un viermișor delicat. Îmi plac unii viermișori. Dar Arthur face parte din cealaltă categorie.

— Săptămâna viitoare pleacă în Mexic pentru șase luni.

— Mulți viermișori delicați pleacă mereu pe undeva. Cu ce? Cu bursă?

— Da, cu o bursă. Dar nu știe să picteze.

— Știu. Dar sunt statuile lui, i-am spus.

— Nu-mi plac statuile lui, zise Puștiul cu Panamă.

— Auzi, Jimmy, poate că nu-mi place de Arthur, dar am fost foarte apropiat de statuile lui.

— Dar sunt aceleași chestii - tâmpeniile alea de la greci - femeii cu țățe și cururi mari în rochii d-alea vapoaroase. Tipi care se luptă și se apucă de pulă sau de barbă. Ce mare brânză mai e și asta?

Deci, cititorule, hai să uităm pentru moment de Jimmy Nebunu' și să vedem ce-i cu Arthur ăsta - ceea ce nu e așa o mare problemă - mă refer și la felul meu de a scrie: pot să sar de la una la alta și tu poți să mă urmezi, și n-o să conteze, ai să vezi.

Ei bine, *secretul* lui Arthur era că le făcea supradimensionate. Absolut impresionant. Tot cimentul ăla blestemat. Femeia sau bărbatul de

cea *mai mică* talie se înălța la peste doi metri jumătate în lumina soarelui, a lunii sau în smog, depinde când priveai.

Am încercat să intru la el într-o noapte, avea casa în fundul curții, și am dat peste oamenii ăia din ciment, uriașii ăia din ciment împrăștiați pe-acolo. Unii atingeau trei metri jumate poate chiar patru. Sâni enormi, păsărici, cocoșei, coaie în tot locul. Tocmai terminasem de ascultat *Elixirul iubirii* de Donizetti. Nu mi-a folosit. Tot ca un nenorocit de pigmeu mă simțeam. Și m-apuc să strig:

— Arthur, Arthur, ajutor!

Dar cred că era luat de la hașiș sau altceva, sau poate că eu eram. Oricum, frica aia nenorocită îmi intrase în oase.

Ei bine, eu am aproape 2 metri și peste suta de kile, așa că i-am tras un upercut celui mai zdravăn nenorocit din gașca aia.

— Am luat din spate, când se uita în altă parte. A căzut cu fața în jos - a CĂZUT, nu glumă! Cred că s-a auzit în tot orașul.

Apoi, din curiozitate, l-am întors și, exact cum îmi închipuiam, îi spârsesem scula, un coi, al doilea era crăpat în două, o bucată de nas îi căzuse și de asemenea cam jumătate de barbă.

Mă simțeam ca un ucigaș.

Pe urmă a ieșit și Arthur și mi-a zis:

— Hank, mă bucur să te văd!

Și i-am spus:

— Scuze pentru război, Art, dar m-am împiedicat de unul dintre micuții tăi de pe-aici și chestia aia s-a dărâmat și s-a făcut praf.

Iar el a spus:

— Nu-i nimic.

Așa că am intrat și am fumat iarbă toată noaptea. Și tot ce-mi amintesc pe urmă e că soarele răsărise deja și eu conduceam mașina – în jur de nouă dimineața –, și am trecut peste toate stopurile și semafoarele. Nu m-a-ntrebat nimeni de sănătate. Am reușit chiar și performanța să parchez mașina la numai o stradă depărtare de casă.

Dar, când am ajuns în fața ușii, am descoperit că am o sculă din aia de ciment în buzunar. Cred că era lungă de cel puțin 60 de centimetri. Am coborât și am băgat-o în cutia poștală a proprietăresei, dar o bună parte din ea ieșea în afară, îndoită și nepieritoare, încununată de un cap uriaș, rămas la discreția poștașului.

OK. Înapoi la Jimmy Nebunu’.

— Auzi, vreau să te întreb, zise Jimmy Nebunu’, ăștia *chiar vor* să mă cheme la TRIBUNAL? La TRIBUNAL, mă?

— Ascultă, Jimmy, crede-mă, tu chiar ai nevoie de ajutor. Te duc cu mașina până la Patton sau Camarillo³.

— Aoleu, m-am săturat de tratamentele alea nenorocite cu electroșocuri... mi se face pielea de găină. Bârrrrrrrrrr! Bârrrrrrrrrrrrrr!

Jimmy Nebunu’ își scutură tot corpul pe scaun, imitând tratamentele.

Apoi își aranjă panamaa în oglindă, zâmbi, se ridică și se duse din nou la telefon.

³ Spitale de stat din aria Los Angelesului (n.red.)

Formă numărul, se uită la mine și spuse:

— Sună încontinuu.

Puse receptorul în furcă, apoi formă din nou.

Toți nebunii vin pe la mine. Până și medicul mă sună. „Hristos a fost cel mai mare psihiatru și cel mai mare încrezut dintre toți - atunci când susținea că e Fiul lui Dumnezeu. Și când i-a aruncat pe negustorii ăia din biserică. Evident, a fost greșeala Lui. Până la urmă, I-au făcut felul. Ba chiar I-au cerut să-și adune picioarele, ca să economisească un cui. Ce căcat”.

Toți nebunii vin la mine. E un tip cu un nume de familie Ranch sau Rain, ceva de genul ăsta, care vine tot timpul cu sacul de dormit și cu o poveste tristă. Se plimbă între Berkeley și New Orleans. Dintr-o parte în alta. O dată la fiecare două luni. Și scrie niște rondouri proaste, de modă veche. Și mă face de vreo cinci dolari și/sau chiar mai mulți de fiecare dată când se aciuează pe la mine (sau, cum îi place lui să spună, „lasă ancora”), plus ce mai bea și mănâncă. Și asta e OK, în viața asta am împărțit bani mai des decât futaiuri, dar oamenii de genul ăsta tre’ să înțeleagă că *și eu* trebuie să trăiesc din ceva.

Deci ăsta e Jimmy Nebunu’ și ăsta sunt eu.

Sau ar mai fi și Maxie. Maxie are de gând să închidă toate canalele de scurgere din Los Angeles ca să ajute Marea Cauză a Poporului. Ce să spun, un gest al dracu’ de fain, trebuie să recunoașteți. Dar, Maxie, amice, trebuie să te rog să mă anunți și pe mine când ai de gând să închizi canalele alea. Eu, unul, sunt pentru Popor. Suntem prieteni de multă vreme. O să plec din oraș cu o

săptămână mai înainte.

Ceea ce Maxie nu pricepe este că Marea Cauză și Căcatul sunt două lucruri diferite. Poți să mă lași fără mâncare, dar nu-mi lua dreptul de a mă căca și/sau instalațiile de evacuare a căcatului. Îmi amintesc că, odată, proprietarul apartamentului meu a plecat într-o vacanță de două săptămâni în Hawaii. OK.

În ziua imediat următoare, mi se strică toaleta. Aveam propria pompă, pentru că sunt îngrozit de căcat, dar am pompat, am pompat, și nimic. Vă dați seama cam ce însemna asta pentru mine.

Am sunat la toți prietenii mei intimi, și nu sunt genul cu prea mulți prieteni intimi sau cei pe care îi pot numi așa nu au toalete, iar telefoane, nici atât... de fapt, majoritatea nu au mai nimic.

Așa că am sunat la unul sau doi care aveau toalete. Au fost foarte drăguți.

— Cum să nu, Hank, poți să te caci la mine când vrei tu!

Nu am dat curs invitațiilor. Poate din cauza tonului pe care fuseseră făcute. Așa că proprietarul meu era în Hawaii, uitându-se la fetele care dansau *hula*, iar cârnații ăia nenorociți pluteau deasupra apei, n-aveau nicio treabă, se învârteau și se uitau la mine.

Prin urmare, în fiecare noapte îmi făceam treaba, pescuiam căcații din apă, îi puneam într-o hârtie cerată și apoi într-o pungă de hârtie, mă urcam în mașină și mă învârteam prin tot orașul, căutând un loc unde să mă descotorosesc de ei.

De cele mai multe ori, pe avarii, cu motorul pornit, aruncam „bagaju” peste vreun zid, orice

zid. Încercam să nu am prejudecăți, dar am găsit un Azil pentru Vârstnici, care părea un loc deosebit de liniștit, și cred că le-am donat punguța mea cu căcat de cel puțin trei ori.

Sau uneori mă plimbam cu mașina, lăsam geamurile în jos și azvârleam rahații ca și când ar fi fost, să zicem, scrum de țigară sau resturile vreunei duzini de trabucuri fumate.

Și, apropo de căcat, întotdeauna mi-a fost mai fică de constipație decât de cancer. Ne întoarcem la Jimmy Nebunu' imediat. Auzi, ți-am zis că așa scriu eu.) Dacă stau o zi fără să mă cac, nu pot să mă duc nicăieri, nu pot să fac nimic – mă apucă așa o disperare, încât de multe ori încerc să-mi sug pula ca să-mi deblochez sistemul, să fac treaba să meargă din nou. Și, dacă ați încercat vreodată să vă sugeți pula, cunoaște-ți foarte bine senzația aia oribilă de tensiune în coloană, în gât, în fiecare mușchi, în fiecare părticică a corpului. Tragi de ea în sus cât poți de tare și apoi trebuie să te îndoi *complet*, ca o biată ființă pe masa de tortură, cu picioarele după cap, agățate de barele din spătarul patului, cu găoaza ticăind ca o vrabie pe moarte, înghețată, cu tot corpul strâns în jurul burții umflate de bere, cu toți mușchii încordați mai să-ți plesnească, și ceea ce *doare* cel mai tare e că nu ești la juma de metru – ești cât pe-acți, la un fir de păr –, mai ai puțin și ți-o atingi cu vârful limbii, dar oricum, tot un drac, e ca și cum ai fi la mama naibii. Dumnezeu sau naiba știe cine a știut El ce-a știut când ne-a asamblat.

Dar să ne întoarcem la nebun.

Jimmy a format același număr de la unu

jumate după-amiază până la șase seara, când m-au lăsat nervii. Nu, de fapt era șase jumate când m-au lăsat nervii. Mai contează? Deci, după al 749-lea telefon, mi-am lăsat halatul să se deschidă, m-am dus la Jimmy Nebunu', i-am luat receptorul din mână și i-am zis:

— Gata, frate.

Ascultam Simfonia nr. 102 de Haydn. Aveam destulă bere cât să-mi ajungă pentru tot restul nopții. Iar Jimmy Nebunu' mă plictisea. Mă plictisea de moarte. Era ca a cincea roată la căruță. Ca musca-n ochi.

Mă privi.

— Tribunal? Vrei să spui că vrea să mă cheme la tribunal? Hai lasă-mă, nu cred în toate porcăriile astea...

Platitudini. Și urechi pline de ceară.

Prin urmare, am căscat și l-am sunat pe Izzy Steiner, cel mai bun prieten al lui Jimmy, omul care mi-l pusese cândva în cârcă. Izzy Steiner susținea că ar fi scriitor. I-am spus că nu știe să scrie. El mi-a zis că eu nu știu să scriu. Se prea poate ca unul din noi să fi avut dreptate - sau nu. Știți cum e.

Izzy era ditamai omul, un evreu tânăr, bătând lejer spre suta de kile, la o înălțime de 1,70 metri - cu brațe groase, mijloc ca de butoi, gât de taur și capul bălăbănindu-i-se; ochi mici și rotunzi și o gură respingătoare - o găurică pe față, care fluiera spre gloria lui Izzy Steiner și mânca încontinuu: aripioare de pui, pulpe de curcan, tone de baghete de pâine, căcăreze de păianjeni - orice, orice care stătea nemișcat suficient cât să-i

stârnească libidoul.

— Steiner?

— Hă?

Se pregătea să devină rabin, dar, de fapt, nu voia să se facă rabin. Tot ce voia era să mănânce și să se facă gras cât un munte. Te duceai, să zicem, să faci un pișu scurt și, când te întorceai, îți găseai frigiderul devastat sau pe el în picioare, cu o mutră vinovată, lacomă, molfăind ultima îmbucătură. Singurul lucru care te scăpa de faliment când apăsarea Izzy era că nu-i plăcea carnea crudă - îi plăcea făcută în sânge, abia friptă, dar nu crudă.

— Steiner?

— Gogâlț...

— Auzi, înghite mâncarea aia din gură. Tre' să-ți zic ceva.

Îl ascultam cum mestecă. Parcă erau două iepuri care se futeau în paie.

— Ascultă, omule. Jimmy Nebunu' e la mine. E omul tău. A venit cu bicicleta. Mie îmi vine să vomit. Vino imediat. Mișcă-te. Ai grijă la ce-ți spun. Ești prietenul lui. Singurul lui prieten. Ai face bine să te miști. Ia-l de aici, ia-l din ochii mei. Altfel, nu răspund pentru faptele mele.

Am închis.

— Ai vorbit cu Izzy? întrebă Jimmy.

— Îhî. E singurul tău prieten.

— Of, Dumnezeuule, spuse Jimmy și începu să-și azvârle toate lingurile și chițibușurile în sac, apoi fugi afară la bicicletă și le ascunse în suportul pentru bagaje.

Săracu' Izzy era în drum spre noi. Ca un tanc.

Gurița aia ca o aerisitoare suga tot aerul. Era obsedat în primul rând de Hemingway, Faulkner, cu un adaos minor de Mailer și Mahler.

Și apoi, dintr-odată, ne-am trezit cu Izzy. Niciodată nu dădea impresia că pășește. Trecea pur și simplu prin ușă. De parcă ar fi mers pe niște mici bule de aer – flămând și practic invincibil, nenorocitu’.

Apoi îl ochi pe Jimmy Nebunu’ cu sticla de vin.

— Îmi tre’ niște bani, Jimmy! Saltă sus!

Izzy răscoli buzunarele lui Jimmy, dar nu găsi nimic.

— Ce mă-sa faci, băăă? întrebă Jimmy Nebunu’.

— Ultima oară când ne-am bătut, mi-ai rupt tricoul, fraiere. Și pantalonii. Îmi ești dator 5 dolari pentru pantaloni și 3 dolari pentru tricou.

— Pe naiba, omule, nu ți-am rupt niciun tricou.

— Gura, Jimmy, ia vezi!

Izzy fugi la bicicletă și începuse să scormonească prin sacoșa de hârtie de pe suportul de bagaje. Se întoarse cu ea. O goli pe măsută.

Linguri, furculițe, cuțite, păpuși din cauciuc... imagini cioplite în lemn...

— Căcaturile astea nu fac doi bani!

Izzy fugi din nou la bicicletă și începuse să cotrobăie iar prin sacoșele de hârtie.

Jimmy Nebunu’ se apucă să își arunce mărunțișurile înapoi în pungă.

— Numai argintăria asta valorează două de dolari! Vezi ce dobitoc poate fi?

— Mda.

Izzy se întoarse cu pași repezi.

— Jimmy, n-ai nimic pe bicicleta aia! îmi datorezi opt dolari, Jimmy. Ascultă, ultima oară când ți-am tras o mamă de bătaie mi-ai rupt toate hainele!

— Du-te dracu', pământăule!

Jimmy își aranja din nou panamaua în oglindă.

— Ia uitați-vă la mine! Ce mișto arăt!

— Mda, văd, zise Izzy și se duse la el, îi dădu jos panamaua și făcu o gaură mare în bor. Apoi făcu una și pe partea cealaltă și puse panamaua la loc pe capul lui Jimmy. Jimmy nu mai arăta chiar atât de mișto.

— Dâmi niște scoci, zise Jimmy, tre' să-mi repar pălăria.

Izzy se duse și găsi niște scoci, îndesă câteva fâșii în gaură, apoi lipi o bucată mare peste ruptură, dar fără să acopere prea mult, astfel că o fâșie lungă cobora peste bor și-i atârna lui Jimmy în față, bălăngănindu-i-se exact peste nas.

— De ce să merg la tribunal, mă rog? Nu mă încurc io cu așa ceva! Ce dracu'?

— Bine, Jimmy, zise Izzy, te duc cu mașina la Patton. Ești pa, ai auzit? Ai nevoie de ajutor! îmi datorezi mie 8 dolari, i-ai rupt coasta lui Mary, ai plesnit-o peste față... ești bolnav, ce mai, ești dus!

— Du-te dracu', pământăule! Jimmy Nebunu' se ridică și încercă să îl lovească pe Izzy, rată și căzu. Izzy îl ridică de jos și îl roti pe deasupra capului.

— Lasă-l, Izzy, i-am zis, îl faci franjuri! Sunt prea multe cioburi pe jos.

Izzy îi făcu vânt spre canapea. Jimmy Nebunu' fugi afară cu punga lui de hârtie, o îndesă în

suportul de bagaje și începu să înjure.

— Izzy, mi-ai furat sticla cu vin! mai aveam o sticlă în sacoșa aia de hârtie! Ai furat-o, imbecilule! Băi, sticla aia m-a costat 54 de cenți. Când am cumpărat-o, mai aveam 60 de cenți. Acum nu mi-au mai rămas decât șase.

— Auzi, Jimmy, crezi că Izzy ți-ar fura sticla de vin? Și aia ce-o fi acolo lângă tine? Pe canapea?

Jimmy ridică sticla. Se uită în ea.

— Nu, nu era asta. Mai era una, a luat-o Izzy, mai mult ca sigur.

— Știi ce, Jimmy, prietenul tău nu bea vin. N-are ce face cu sticla ta. Ce-ar fi să o lași baltă cu învinuirile astea stupide și să dispari naibii de aici cu bicicleta ta cu tot?

— Și mie mi s-a cam luat de tine, Jimmy, pe bune, zise Izzy, așa că fă pași! Ți-ai făcut destul damblaua pe aici.

Jimmy stătea în fața oglinzii, potrivindu-și rămășițele panamalei. Apoi ieși, se urcă pe bicicleta lui Arthur și plecă sub clar de lună. Stătuse niște ore bune la mine. Se înserase.

— Săracu', e un nebun nenorocit, am spus, uitându-mă în urma lui, mi-e milă de el.

— Și mie, spuse Izzy.

Și scoase de sub boscheți sticla de vin. Ne-am întors în casă.

— Stai să aduc niște pahare, i-am zis.

M-am întors și ne-am așezat să bem vinul.

— Ai încercat vreodată să ți-o sugi? l-am întrebat pe Izzy.

— O să încerc când ajung acasă.

— Nu cred că se poate, i-am zis.

— O să te anunț.

— Îmi mai lipsește cam juma de milimetru. E frustrant.

Am terminat vinul și ne-am dus până la Shakey's⁴ să bem bere brună la halbă și să ne uităm la meciurile din vremurile bune – l-am văzut pe Louis cum a luat-o de la Dutchman; și al treilea meci dintre Zale și Rocky G.; Braddock-Baer; Dempsey-Firpo, pe toți, apoi au pus niște secvențe vechi cu Stan și Bran... era aia când nenorociții se certau pe pături într-un vagon de dormit. Eram singurul de-acolo care râdea. Oamenii se holbau la mine. Spărgeam alune și râdeam încontinuu. Apoi începu și Izzy să râdă. Apoi începu toată lumea să râdă de ei, cum se certau pe pătura aia în cușetă. Am uitat de tot de Jimmy Nebunu' și am început să mă simt ca un om normal, pentru prima oară după multe ore. Nu era așa de greu să trăiești – trebuia doar să o lași mai moale. Și să ai ceva bani. Lasă-i pe alții să se ducă la război – sau la închisoare.

Am stat până au închis și apoi Izzy s-a întors acasă la el și eu m-am întors acasă la mine.

M-am dezbrăcat, mi-am tras o flegmă în palme, mi-am încleștat degetele de la picioare în jurul barelor de la pat și m-am îndoit într-un cerc. Același rezultat – îmi trebuia încă o juma de milimetru. Asta e, nu putem să le avem pe toate. M-am întins după carte, am deschis-o pe la jumătate și am început să citesc *Război și pace* de Tolstoi. Nimic nou. Tot o carte nasoală a rămas.

4 Lanț de mici restaurante ieftine (n.red.)

AȚI RECOMANDA O CARIERĂ DE SCRITOR?

Barul. Bineînțeles. Dădea către rampa de lansare. Ne-am așezat la bar, dar barmanul ne ignora. Barmanii din barurile de aeroporturi sunt niște snobi, am conchis, la fel cum hamalii din trenuri sunt niște snobi. I-am sugerat lui Garson că, decât să țipe la tip, adică să-i facă pe plac, ar fi mai bine să ne găsim un loc la o masă. Am ocupat deci o masă.

Peste tot numai hoți la Țol festiv, cu o expresie de confort și tâmpenie pe față, sorbind din băuturi, discutând în surdină și așteptându-și avionul. Garson și cu mine stăteam și ne uitam la picolițe.

— Băga-mi-aș spusese Garson, ia uită-te - au rochiile croite în așa fel, încât să li se vadă chiloții.

— Ahă, i-am răspuns.

Apoi am început să facem comentarii pe seama lor. Aia nu avea pic de cur. Ailaltă avea picioarele prea subțiri. Și amândouă arătau ca două proaste care, de fapt, se credeau tari de tot. Cea fără cur se apropie de noi. I-am zis lui Garson să-i spună ce vrea, iar eu am comandat un scotch cu apă. Ea plecă după băuturi și se întoarse cu ele. Băuturile nu erau mai scumpe decât la barurile obișnuite, dar trebuia să fi dau un ciubuc gras pentru că îi văzusem chiloții - și încă de aproape, nu?!

— Ți-e frică? mă întrebă Garson.

— Da, i-am spus, dar de ce să-mi fie frică?

— Pentru că zbori pentru prima oară.

— Am crezut că îmi va fi. Dar acum că m-am uitat la astea - și am arătat către bar -, ce mai contează...

— Și ce zici de lecturi?

— Lecturile nu-mi plac. Sunt stupide. Parcă sapi un șanț. E doar pentru supraviețuire.

— Cel puțin faci ceva ce-ți place.

— Nu, i-am zis, fac ceva ce-ți place ție.

— Mă rog, atunci cel puțin faci ceva ce va fi apreciat de către oameni.

— Sper. Nu mi-ar conveni să fiu linșat doar pentru că am citit un sonet.

M-am întins după geanta mea de voiaj, am scos de acolo o sticlă, mi-am așezat geanta între picioare și mi-am reumplut paharul. Am băut tot, apoi ne-am comandat încă un rând.

Cea fără cur și cu chiloții șifonați: mă întrebam dacă mai poartă o pereche de chiloți pe *sub* ăia șifonați. Ne-am terminat băuturile. I-am dat lui Garson cinci sau zece parai pentru că mă adusese cu mașina și am urcat în avion ca să îmi ocup locul. Abia am apucat să mă așez pe ultimul scaun de pe ultimul rând, că avionul porni.

Fusesem cât pe-aici să-l pierd.

Mi se păru că durează ceva timp până să decoleze. Lângă mine, pe scaunul de lângă geam, o mamaie cu un aer calm, aproape plictisit. Probabil zbura de 4 - 5 ori pe săptămână și conducea un lanț de bordeluri. N-am reușit să îmi fixez ca lumea centura de siguranță, dar, cum nimeni altcineva nu se plângea, am lăsat-o să se bălângăne. Ar fi fost mult mai jenant să o întreb pe stewardesă cum să-mi prind centura decât să zbor

din scaun.

Eram deja în aer și încă nu urlasem. Era mai lin decât o călătorie cu trenul. Nicio mișcare. Plictisitor. Părea că facem cam 45 de kilometri pe oră; munții și norii nu treceau deloc repede. 2 stewardese se fâțâiau de colo-colo, zâmbind și iar zâmbind. Una din ele nu arăta deloc rău, păcat că pe gât i se vedeau niște vene ca niște funii groase. Păcat. Cealaltă nu avea pic de cur.

Am mâncat și apoi au venit și băuturile. Un dolar. Nu toată lumea dorea ceva de băut. Maimuțoi ciudați. Apoi am început să sper că avionul își va pierde o aripă, ca să văd cum arată cu adevărat fețele stewardeselor. Știam că aceea cu venele groase de pe gât ar țipa cât ar putea de tare. Cea fără cur – cine știe? Aș înșfăca-o pe cea cu venele și aș viola-o în timp ce ne-am prăbuși în moarte. Una mică. Și ne-am lipi unul de celălalt într-un orgasm reciproc chiar înainte de a atinge solul.

Nu ne-am prăbușit. Mi-am băut și a doua băutură permisă, apoi am turnat din sticla mea încă una chiar în fața lu' mamaia. Nici n-a clipit. Mie, însă, mi-au dat lacrimile. Un pahar întreg. Direct pe gât. Fără apă.

Apoi am ajuns. Seattle...

— Am lăsat pe ceilalți să coboare înaintea mea. Trebuia să fi las. Acum nu mai puteam să *desfac* centura de siguranță.

Am strigat după aia cu venele groase pe gât.

— Domnișoară! Domnișoară!

S-a întors.

— Auziți, îmi pare rău... dar cum dracu'... cum

se desface tâmpenia asta?

Nici prin cap nu-i trecea să atingă centura sau să se apropie de mine.

— Răsuciți-o, domnule.

— Da?

— Și trebuie doar să trageți de clama aceea mică din spate...

Și plecă. Am tras de clama mică. Nimic. Am tras și am tras. Dumnezeu mare!... în sfârșit, a cedat.

Mi-am luat geanta de voiaj și am încercat să mă comport normal. Mi-a zâmbit la ușa care dădea în pasarelă.

— O zi bună și vă mai așteptăm, domnule!

Am coborât pe pasarelă. M-a întâmpinat un tip tânăr cu părul lung și blond.

— Domnule Chinaski? Întrebă.

— Da, tu ești Belford?

— Mă tot uitam la fețe... spuse.

— E în regulă, i-am zis, hai să ne cărăm de aici.

— Mai avem câteva ore libere până la lectură.

— Grozav, i-am zis.

Aeroportul era rupt în bucăți. Trebuia să iei autobuzul ca să ajungi la parcare. Trebuia să aștepti. O mulțime de oameni așteptau autobuzul. Belford o luă spre ei.

— Stai! Stai așa! i-am spus. Nu pot să *stau* aici ca prostul, în mulțimea asta nenorocită!

— Țștia nu știu cine sunteți, domnule Chinaski.

— Foarte exact. Important e că știu eu cine sunt ei. Hai să stăm aici. Când vine autobuzul, ne

repezim. Între timp, ce zici, bem și noi ceva?

— Nu, mulțumesc, domnule Chinaski.

— Ascultă, Belford, poți să-mi zici Henry.

— Și pe mine tot Henry mă cheamă, zise.

— A, da, am uitat...

Am stat, și eu am băut.

— Hai că vine autobuzul, Henry!

— OK, Henry!

Am alergat după autobuz.

Apoi am decis că eu eram „Hank” și el, „Henry”. Avea o adresă în mână. Cabana unui prieten. Puteam să stăm acolo până la lectură. Prietenul lui era plecat. Lectura începea abia la 9 seara. Dar Henry nu reuși să găsească locuința prietenului. Era frumos pe-acolo. Sigur, era foarte frumos. Brazi și iarăși brazi, și brazi, lângă lac... Aer curat. Nici urmă de trafic. Plictisitor. Nu aveam pic de simț artistic. Nu sunt un tip prea grozav, m-am gândit. Totul e perfect aici și eu mă simt ca la închisoare.

— Drăguț peisaj, i-am spus, dar pun pariu că într-o bună zi oamenii o să-și bage nasul și pe-aici.

— Mai mult ca sigur. Ar trebui să vezi cum e pe-aici când ninge.

„Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a scutit de așa ceva”, m-am gândit...

Belford se opri în fața unui bar. Am intrat. Uram barurile. Scrisesem mult prea multe poezii și povestiri despre baruri. Belford credea că-mi face o favoare.

Toate barurile au o limită, dincolo de care nu se poate trece. Nu le poți cere mai mult. Oamenii din baruri sunt precum cei care intră în magazine

de genul „totul sub 1 dolar”: își omoară timpul și de fapt orice altceva.

— Am urmat. Îi cunoștea pe unii de la o masă. Unul era un profesor de ceva. Și mai era încă un profesor de ceva și ăla, și ălălalt o masă întreagă. Erau și câteva femei. Nu știu de ce, femeile arătau ca o margarina Stăteau cu toții și își sorbeau otrava aia de bere verde din niște halbe mari.

M-am trezit cu o bere verde în fața mea. Am ridicat-o, mi-am ținut răsuflarea și am dat-o pe gât.

— Mi-a plăcut întotdeauna opera dumneavoastră, spuse unul dintre profi, îmi amintiți de...

— Scuze, am zis, vin imediat.

Am luat-o la fugă spre budă. Putea, bineînțeles. Ce loc drăguț, pitoresc.

La o partee!

N-am mai apucat să deschid ușa la budă. A trebuit să-i dau drumul în pisoar. Ceva mai încolo stătea clovnul barului. Primarul orașului. Cu cipilica sa roșie. Un tip haios. La dracu’.

Mi-am făcut treaba, aruncându-i cea mai urâtă privire cu putință, și tipul a ieșit.

Apoi am ieșit și eu și m-am așezat lângă berea mea verde.

— Diseară citești la...? mă întrebă unul din ei. Nu i-am răspuns.

— Vom fi acolo, cu toții.

— Voi fi și eu, probabil.

Trebuia să fiu. Deja le încasasem și cheltuisem cecul. Cealaltă lectură, mâine, poate reușeam cumva să scap de ea.

Tot ce voiam era să mă întorc în camera mea din L.A., să stau cu jaluzelele trase, să mănânc ouă fierte cu boia de ardei și să beau COLD TURKEY, sperând să prind niște Mahler la radio...

9 seara. Belford mă conduse înăuntru. Erau niște mese mici și rotunde, la care stăteau mai mulți oameni. Și o scenă.

— Vrei să te prezint? mă întrebă Belford.

— Nu, i-am zis.

Am găsit scările care urcau pe scenă. Pe scenă era un scaun, cu o masă. Mi-am pus geanta de voiaj pe masă și am început să-mi scot lucrurile din ea.

— Sunt Chinaski, le-am spus, și asta e o pereche de izmene, iar asta e o pereche de ciorapi, iar asta e o cămașă, asta e o sticlă de scotch și astea sunt niște cărți cu poezii.

Am lăsat cartea și scotch-ul pe masă. Am desfăcut sticla și am tras o dușcă.

— Aveți întrebări?

Erau foarte tăcuți.

— Ei, atunci nu văd de ce n-am începe.

Mai întâi, le-am servit niște chestii mai vechi. De fiecare dată când trăgeam din sticlă, poezia care urma suna mai bine – cel puțin, pentru mine. Studenții erau de treabă, oricum. Nu aveau nicio pretenție de la tine, decât să nu îi minți în față. Ceea ce mi se părea rezonabil.

Am trecut cumva de primele 30 de minute, am cerut o pauză de zece minute, am coborât de pe scenă cu sticla de scotch și m-am așezat la o masă lângă Belford și încă vreo 4 – 5 studenți. Apăru o fată tânără, cu o carte de-a mea. „Doamne,

păpușă, mă gândeam, îți dau autograf pe ce vrei tu!”

— Domnule Chinaski?

— Cum să nu, i-am zis, făcând un gest cu mâna mea genială.

Am întrebat cum o cheamă. Apoi i-am scris ceva. Am desenat un tip în pielea goală, care alerga după o femeie, tot goală. Și am pus data.

— Mulțumesc foarte mult, domnule Chinaski!

Așa mergeau deci lucrurile. Ce tâmpenie!

Mi-am scos sticla din gura unui tip.

— Ia vezi, omule, asta e a doua dușcă pe care o tragi, așa, pe șestache. Eu mai am de transpirat acolo sus încă treizeci de minute. Să nu te mai văd că pui mâna pe sticla aia.

M-am așezat pe mijlocul mesei. Am tras un gât, apoi m-am așezat la loc pe scaun.

— Ați recomanda o carieră de scriitor? mă întrebă unul dintre studenți.

— Te crezi cumva șmecher? l-am întrebat.

— Nu, nu, vorbesc serios. Ați recomanda cuiva să se facă scriitor?

— Scrisul te alege pe tine, nu invers.

Asta m-a scutit de alte comentarii din partea lui. Am mai luat o gură, apoi m-am întors pe scenă. Întotdeauna lăsam ce-mi plăcea la urmă. Era prima mea lectură într-o facultate, dar îmi făcusem încălzirea timp de 2 seri, la o librărie din Los Angeles. Păstrează ce e mai bun pentru final. Asta făceam și când eram copil. Am citit tot, tare, apoi am închis cartea.

Aplauzele m-au luat prin surprindere. Erau zgomotoase și nu mai conteneau. Era jenant.

Poeziile nu fuseseră chiar atât de bune. Aplaudau altceva. Faptul că nu clacasem... probabil.

Urma o petrecere la casa unui prof. Profesorul ăsta arăta ca Hemingway. Bineînțeles, Hemingway era mort. Dar și profesorul părea cam mort. Vorbea întruna despre literatură și despre scris – toate subiectele alea tâmpite. Era după mine oriunde mergeam. Mai că nu venea lângă mine și la budă. De fiecare dată când mă întorceam, era în spatele meu.

— Ah, Hemingway! Am crezut că ai murit!

— Știi că și Faulkner era un bețivan?

— Mda.

— Dar de James Jones ce părere ai?

Era dus moșu: o ținea tot pe-a lui.

— Am găsit pe Belford.

— Auzi, puștiule, frigiderul ăla e cam gol. Hemingway al nostru nu prea are provizii...

— Am dat o hârtie de 20.

— Poți să găsești pe cineva care să aducă niște bere măcar?

— Da, găsesc eu pe cineva.

— Bine. Și niște trabucuri.

— De care?

— Nu contează, ieftine să fie. Zece sau 15 cenți. Mersi.

Erau vreo 20 sau 30 de oameni în casă, și eu făcusem deja plinul frigiderului o dată. Deci așa mergea porcăria asta?

Am pus ochii pe cea mai bună țipă de acolo și mi-am propus să o fac să mă urască. Am găsit-o în bucătărie, stând singură la masă.

— Baby, i-am zis, Hemingway ăsta e bolnav.

— Știu, mi-a zis.

— Știu că vrea să fie drăguț, dar ar trebui s-o lase mai moale cu Literatura. Dumnezeu, ce subiect dezgustător! Știi că n-am întâlnit niciun scriitor de care să-mi placă? Sunt niște lichele cu toții, niște căcăreze...

— Știu, spuse, știu...

Am tras-o spre mine și am sărutat-o. Nu opunea nicio rezistență. Hemingway ne văzu și trecu în camera cealaltă. Mamă! Bătrânul era cam *șmecher*! Remarcabil!

Belford se întoarce cu cumpărăturile. Am pus berile grămadă pe masă în fața noastră și am sărutat-o și am mângâiat-o ore în șir. Abia a doua zi am aflat că era nevasta lui Hemingway...

M-am trezit singur, într-un pat, undeva la etajul doi. Probabil eram tot acasă la Hemingway. Eram mai mahmur decât de obicei. Mi-am ferit fața de soare și am închis ochii.

Cineva mă scutură.

— Hank! Hank! Trezește-te!

— La dracu'. Pleacă de aici.

— Trebuie să plecăm, ai o lectură la prânz. E mult de mers cu mașina. Nici nu știu dacă ajungem.

— Hai să nu mai ajungem deloc.

— Trebuie să ajungem. Ai semnat un contract. Te așteaptă oamenii ăia. O să te dea la TV.

— La teveu?

— Da.

— Doamne ferește, o să vomit în fața camerelor...

— Hank, trebuie să ajungem.

— Bine, bine.

M-am ridicat din pat și m-am uitat la el.

— Ești de treabă, Belford, că ai grijă de mine și de chestiile astea. De ce nu te enervezi și nu mă înjuri deloc?

— Pentru că ești poetul meu preferat dintre cei în viață.

Am râs.

— Doamne, cred că aș putea să-mi scot scula și să mă piș pe tine...

— Nu, spuse, mă interesează cuvintele tale, nu pișatul tău.

M-a pus bine la punct și m-am bucurat pentru el. În sfârșit, mi-am pus hainele pe mine și Belford m-a ajutat să cobor scările. Iată-i și pe Hemingway și nevasta.

— Doamne, arăți ca dracu'! spuse Hemingway.

— Scuze pentru aseară, Henry, n-am știut că e nevastă-ta, până când...

— Hai, lasă, spuse, vrei niște cafea?

— Da, zisei, am nevoie de ceva să mă pună pe picioare.

— Da ceva de mâncare nu vrei?

— Mersi. Nu prea mănânc.

Stăteam și ne beam cafelele liniștiți. Apoi Hemingway spuse ceva. Nu mai știu despre ce. James Joyce, mi se pare.

— O, doamne, spuse nevastă-sa, nu poți să taci odată?

— Auzi, Hank, spuse Belford, hai să plecăm. E mult de mers.

— OK, i-am zis.

Ne-am ridicat și am ieșit la mașină. Am dat

mina cu Hemingway.

— Te conduc la mașină, spuse.

Belford și H. Porniră spre ușă. M-am întors spre ea.

— La revedere, i-am zis.

— La revedere, spuse, și mă sărută.

Nu cred că am mai fost sărutat vreodată așa. Pur și simplu, se dăruia cu totul. N-am mai fost *futut* așa în viața mea.

Apoi am ieșit și eu. Hemingway și cu mine am dat mâna din nou. Apoi noi am plecat și el s-a întors la nevastă-sa.

— Predă literatură, spuse Belford.

— Da, zisei.

Mi-era rău. Nu sunt sigur că rezist. Mi se pare lipsit de sens să pui o lectură ziua-n amiaza mare.

— Păi atunci pot studenții să vină.

Am mers mai departe și atunci mi-am dat seama că nu există niciodată scăpare. Tot timpul era ceva ce *trebuia* făcut, altfel te lua dracu'. Era ceva de neocolit, dar am băgat la cap și m-am întrebat dacă există vreo metodă să scap.

— Nu mi se pare că o să rezști, spuse Belford.

— Trage pe dreapta undeva. Luăm o sticlă de scotch.

Parcă lângă unul din magazinele acelea ciudate care se găsesc în statul Washington. Am luat juma de litru de votcă, ca să rezist, și juma de litru de scotch, pentru lectură. Belford mi-a spus că ăia erau destul de conservatori și că ar fi mai bine dacă mi-aș lua un termos din care să beau scotch-ul. Așa că am luat un termos.

Ne-am oprit să luăm micul dejun. Drăguț local,

dar fetele nu-și arătau chiloții.

Doamne, numai femei peste tot, și mai mult de 1/2 arătau destul de bine pentru un futai, și n-aveai ce să faci – decât să te holbezi la ele. Cine a inventat vreodată chestia asta dezgustătoare? Și totuși, toate arătau cam la fel – trecând peste colacii de grăsime de pe burtă sau platfusul în loc de fund –, erau ca un lan de maci. Pe care s-o culegi? Care te culege pe tine? Nu contează, e la fel de trist. Și când totuși cineva culege pe altcineva, nu merge nicicum, pentru nimeni, indiferent de ce spun toți.

Belford comandă clătite pentru amândoi, cu ouă.

Chelnerița. M-am uitat la sânii, și la buzele, și la ochii ei. Săraca. Săraca, pe naiba. Probabil că n-avea nimic în cap, doar dorința de a-l curăța pe vreun nenorocit de găinar de ultimul ban...

Am reușit cumva să bag clătitele alea în mine, apoi ne-am întors la mașină.

Belford era hotărât să ajungem la timp. Ce tânăr conștiincios.

— Îl mai știi pe tipul ăla care a băut din sticla ta de două ori, în pauza lecturii...

— Da. O căuta cu luminarea.

— Toți se tem de el. A fost dat afară din campus, dar continuă să se învâртеască pe acolo. E luat tot timpul de la lsd. E dus.

— De-aia nu mai pot eu, Henry. Poți să-mi furi femeia, dar nu te băga peste whisky-ul meu.

Ne-am oprit să mai punem niște benzină, apoi ne-am continuat drumul. Turnasem scotch-ul în termos și acum încercam să scap de votcă.

— Mai avem puțin, spuse Belford, se văd turnurile campusului. Uite!

M-am uitat.

— Dumnezeule mare! am spus.

Îndată ce am văzut turnurile campusului, am simțit că trebuie să scot capul pe geam și am început să vomit. Voma zbură și se lipea de mașina roșie a lui Belford. El conducea înainte, cu devotament. I se părea că aveam șanse să-mi revin, că vomitam așa, în glumă. Iar eu nu mă mai opream.

— Scuze, am reușit să zic, într-un final.

— Nu-i nimic, a spus el. E aproape doișpe. Mai avem vreo 5 minute. Mă bucur că am ajuns.

Am parcat. Mi-am luat geanta de voiaj, am coborât și am vomitat acolo, în parcare.

Belford o luase la picior înainte.

— Numai puțin, i-am spus.

M-am sprijinit de un stâlp și am vomitat din nou. Studenții care treceau pe lângă mine se uitau: ce face moșul ăla?

— Am urmat pe Belford... în sus și-n jos, încoace și încolo. Universitatea Americană - o grămadă de tufișuri, potecuțe și idiotenii. Pe un afiș scria - HENRY CHINASKI CITEȘTE DIN POEZIA SA...

„Asta-s eu”, mi-am zis. Îmi venea să râd. M-au îmbrâncit într-o sală. Peste tot, numai oameni. Fețișoare albe, peste tot. Plăcințele albe.

M-au așezat pe un scaun.

— Domnule, spuse tipul din spatele camerei TV, când ridic o mină, îi dați drumul.

O să vomit, mi-am spus. Am încercat să găsesc

niște cărți de poezie. M-am fâțâit nițel. Apoi Belford a început să le spună că eram nuștiucine... și ce minunat ne-am simțit noi împreună în marele Pacific Northwest...

Tipul ridică mâna.

Am început.

— Mă numesc Henry Chinaski. Prima poezie se intitulează...

După 3 sau 4 poezii m-am dat la termos. Oamenii râdeau. Nu mă interesa de ce. Am mai tras câteva duști din termos și am început să mă relaxez. N-am mai făcut nicio pauză, de data asta. M-am uitat în ecranul de alături și mi-am dat seama că de 30 de minute citeam cu un fir de păr atârându-mi din mijlocul frunții, până peste nas. Asta m-a amuzat oricum *pe mine*; l-am dat la o parte și mi-am văzut de treabă. Se părea că o scosesem la capăt. M-au aplaudat, deși nu atât de intens ca în partea cealaltă. Dar cui îi mai păsa? Să ies de aici. Unii veniră cu cărți de-ale mele, să le dau autografe.

Aha, așa stau deci lucrurile astea.

Nu s-a mai întâmplat mare lucru. Am semnat o hârtie pentru cei o sută de parai, am fost prezentat șefei catedrei de literatură. Respira sex prin toți porii. „Am s-o violez”, m-am gândit. Spusese că s-ar putea să vină și ea la munte, la cabană (a lui Belford), dar, bineînțeles, după ce mi-a auzit poeziile, n-a mai venit. Asta fusese tot. Mă întorceam în cocioaba mea și-n nebunia mea, dar în propria nebunie. Belford, cu încă un prieten, m-a dus la aeroport și acolo ne-am așezat la un bar. Le-am făcut cinste cu ceva de băut.

— Ce ciudat, am spus. Cred că am luat-o razna. Mi se pare că mă tot strigă cineva.

Aveam dreptate. Când am ajuns la rampă, avionul meu tocmai decola. A trebuit să mă întorc și să merg într-o cameră specială, unde am fost interogat. Mă simțeam ca un copil de grădiniță.

— Bine, spuse tipul, vă facem rezervare pentru zborul următor. Dar *nu* mai pierdeți și cursa asta.

— Vă mulțumesc, domnule, i-am zis.

— A mai spus ceva într-un telefon, iar eu m-am întors la bar și am mai comandat ceva de băut.

— S-a rezolvat, am zis, m-au băgat la zborul următor.

Apoi mi-a trecut prin cap că aș putea să pierd următoarea cursă *pentru totdeauna*. Și că m-aș întoarce în biroul aceluiași om. Și că de fiecare dată ar fi mai rău: el, din ce în ce mai nervos, eu, din ce în ce mai umil. Se *putea* întâmpla. Belford și prietenul lui ar dispărea. Ar veni alții. S-ar strânge niște fonduri pentru mine...

— Mami, dar ce s-a întâmplat cu tati?

— A murit la o masă într-un bar în aeroportul din Seattle, în timp ce încerca să prindă un avion către Los Angeles.

N-o să vă vină să credeți, dar chiar *am prins* următorul zbor. Abia m-am așezat, că avionul a și pornit. Nu înțelegeam. De ce era așa de greu să prinzi un avion? Mă rog, bine că eram la bord. Am desfăcut sticla. M-a prins stewardesa. Era împotriva regulamentului.

— Să știți că puteți fi debarcat, domnule.

Căpitanul tocmai anunțase că eram la o altitudine de 15.000 de metri.

- Mami, dar ce s-a întâmplat cu tati?
- Era poet.
- Ce-i ăla poet, mami?
- Tata zicea că nu știe. Dar hai să ne spălăm pe mânuțe, că e gata cina.
- Nu știe?
- Nu, nu știe. Dar hai, spală-te pe *mânuțe*, ți-am zis...

MAREA NUNTĂ ZEN

Stăteam în spate, înghesuit la un loc cu niște pâine românească, caltaboșul, berea, sucurile; purtam o cravată verde, prima cravată pe care am pus-o la gât după moartea tatălui meu de acu zece ani. Urma să fac pe cavalerul de onoare la o nuntă Zen. Hollis conducea cu 130 de kilometri/oră și barba de un cot a lui Roy îmi flutura în față. Mergeam cu Cornetul meu din 62, numai că eu nu eram în stare să conduc - n-aveam asigurare, fusesem prins de două ori conducând în stare de ebrietate și începusem deja să mă îmbăt. Hollis și Roy trăiau în concubinaj de trei ani, Hollis fiind aceea care îl întreținea pe Roy. Eu stăteam în spate și-mi sugeam berea. Roy mi-i prezenta pe membrii familiei lui Hollis, unul câte unul. Se pricepea la câcaturile astea intelectuale. Sau la limbi. Pereții din casa lor erau acoperiți de o grămadă de fotografii cu tipi care se aplecau între floace și mestecau.

Mai era și o poză cu Roy atingând orgasmul, în timp ce făcea laba. Roy singur făcuse poza. Adică el declanșase camera. Singur. Sfoară. Sârmă. Mă rog, improvizase el ceva. Roy susținea că trebuise să și-o frece de șase ori ca să prindă cadrul perfect. O zi întreagă de lucru: și iată ce ieșise: pasta aia lăptoasă: o operă de artă. Hollis ieși de pe autostradă. Nu mai era mult de mers. Unii bogătași au drumuri de acces lungi de 1,5 kilometri. Aici nu era așa rău: cam un sfert de kilometru. Coborâram. Grădini tropicale. Patru sau cinci câini. Niște bestii mari, negre, proaste și

păroase, cu balele curgându-le. Nici n-am ajuns la uşă - şi iată-/ pe marele bogătaş, stând pe verandă, uitându-se de sus, cu băutura-n mână. Roy strigă:

— Mamă, Harvey, nenorocitul, ce bine îmi pare să te văd!

Harvey zâmbi reţinut.

— Şi eu mă bucur că te văd, Roy.

Unul dintre flocoşii aia mari şi negri îşi făcea de lucru la piciorul meu stâng.

— Cheamă-ţi câinele, Harvey, nenorocitul, mă bucur că te văd! am urlat.

— Aristotel, MARŞ de-acolo!

Aristotel s-a cărat, chiar la ȕanc.

Şi.

Am făcut câteva drumuri în sus şi-n jos pe scări ca să aducem salamul, pisica de mare marinată ungurească, creveţii. Cozile de homar. Chiflele. Cocomârlele prăjite.

Până la urmă, le-am adus pe toate. M-am aşezat şi am luat o bere. Eram singurul de-acolo cu cravată. Şi eram singurul care cumpărase un cadou de nuntă. L-am ascuns între perete şi piciorul din care gustase Aristotel.

— Charles Bukowski...

M-am ridicat.

— O, Charles Bukowski!

— Ăhă.

Apoi:

— El e Marty.

— Salut, Marty.

— Iar ea e Elsie.

— Bună, Elsie.

— Auzi, tu *chiar* distrugi mobila și geamurile și-ți tai mâinile... și chestii din astea, când te-mbeți? mă întrebă ea.

— Ahă.

— Nu ești prea bătrân pentru așa ceva?

— Auzi, Elsie, lasă-mă cu din astea...

— Și ea e Tina.

— Bună, Tina.

M-am așezat.

Atâtea nume! Am fost căsătorit doi ani și jumate cu prima mea nevastă. Într-o seară am avut niște musafiri. Îi zic neveste-mii:

— El e Louie Bucă, ea este Marie, Prințesa-Muii-Rapide, și el e Nick-Vai-de-Mama-Lui. Apoi mă întorc către ei și zic: Ea e nevastă-mea... ăăă, nevastă-mea... ăăăăă... Ce să mai, a trebuit să mă uit la ea și s-o întreb: CUM MAMA DRACULUI TE *CHEAMĂ*, PÂNĂ LA URMĂ?

— Barbara.

— Ea e Barbara, le-am spus...

Nu sosise încă marele maestru Zen. Stăteam și sugeam bere de zor. Apoi sosiră *încă*. *Mai mulți* oameni. Nu mai conteneau pe scările alea. Toți din familia lui Hollis. Roy nu părea să aibă vreo familie. Bietul Roy! Nu muncise o zi în viața lui. Mi-am mai luat o bere.

Veneau din ce în ce mai mulți pe scări: foști escroci, trișori, ologi, experți în varii subterfugii. Familia și prietenii. O grămadă. Fără cadou de nuntă. Fără cravată.

M-am refugiat mai în fundul colțului unde stăteam.

Un tip era bolind rău de tot. I-a luat 25 de

minute să urce scările. Avea niște cârje făcute la comandă, niște chestii foarte stabile, cu capete rotunde pentru subraț. Și minere speciale, ici-colo. Aluminiu și cauciuc. Nu servește el lemn. L-am ghicit imediat: îi fraierise pe unii sau avusese o reglare de conturi nefericită. Fusesse împușcat pe scaunul de frizerie, cu prosopul umed pe față. Numai că tipii rataseră câteva puncte esențiale.

Mai erau și alții. Era unul care preda la UCLA. Altul făcea contrabandă cu tot felul de căcaturi pe vasele pescarilor chinezi prin portul San Pedro.

Am fost prezentat celor mai mari ucigași și dealeri ai secolului. Cât despre mine, eu eram între joburi.

Apoi se apropie și Harvey.

— Bukowski, vrei niște scotch cu apă?

— Cum să nu, Harvey, cum să nu.

Ne-am dus spre bucătărie.

— Ce-i cu cravata aia?

— Mi s-a stricat fermoarul de la pantaloni. Iar chiloții mă strâng. Așa că m-am gândit să-mi acopăr cu cravata floacele de deasupra sculei.

— Sunt de părere că ești cel mai bun autor modern de povestiri. Nimeni nu te-ntrece.

— Sigur că da, Harvey. Unde ziceai că e scotch-ul ăla?

Harvey îmi arată sticla cu scotch.

— Beau numai din ăsta pentru că apare mereu în povestirile tale.

— Dar să știi că mi-am schimbat preferințele, Harv. Am găsit ceva mai bun.

— Cum se numește?

— Să fiu al naibii dacă-mi amintesc.

Am găsit un pahar înalt, mi-am turnat jumătate scotch, jumătate apă.

— Pentru nervi, i-am zis. Mă-nțelegi.

— Sigur că da, Bukowski.

— Am dat peste cap dintr-o înghițitură.

— Ce zici, merge înc-o tură?

— Evident.

Am reumplut paharul, m-am dus în camera din față și m-am așezat în colțul meu. Între timp, apăruse o nouă atracție: SOSISE Marele Maestru Zen!

Marele Maestru Zen avea un costum foarte exotic și își ținea ochii foarte mijiți. Sau poate așa era forma lor.

Marele Maestru Zen avea nevoie de mese. Roy se agita de colo-colo să facă rost de niște mese.

Între timp, Marele Maestru Zen era foarte calm, foarte grațios. Am dat paharul peste cap și m-am dus să mi-l umplu din nou. M-am întors.

Intrase o puștoaică blondă. Vreo unspe ani.

— Bukowski, am citit câteva din povestirile tale. *Eu* cred că ești cel mai tare scriitor pe care l-am citit vreodată!

Cârlionți lungi, aurii. Ochelari. Slăbănoagă.

— Bine, iubito. O să crești și tu într-o zi. Ne căsătorim. Trăim pe banii tăi. Eu am început deja să obosesc. Poți să mă plimbi peste tot într-o cușcă de sticlă, cu găuri mici pentru aer, și să te lauzi cu mine. O să te dau la băieții ăștia mai tineri să vă faceți de cap. Ba chiar o să mă uit și eu.

— Bukowski! *Numai* pentru că am plete, nu înseamnă neapărat că sunt fată. Mă cheamă Paul! Am făcut cunoștință doar! Nu-ți mai amintești?

Harvey, tatăl lui Paul, se uita la mine. I-am văzut ochii. Și atunci mi-am dat seama că nu mă mai considera un scriitor chiar atât de bun. Ba poate chiar unul prost. Asta e, nu ne putem ascunde la nesfârșit.

Dar puștiulică era OK.

— Nu-ți face probleme, Bukowski! Tu ești oricum cel mai tare scriitor pe care l-am citit vreodată! Tați m-a lăsat să citesc vreo câteva povestiri de-ale tale...

Apoi toate luminile se stinseră. Așa-i trebuia lui puștiulică dacă avea gura mare...

Dar erau peste tot luminări. Toată lumea căuta luminări și le aprindea.

— Ce naiba, a sărit doar siguranța. Schimbați-o dracului! am zis.

Cineva mi-a spus însă că nu era o pană de curent, că era altceva, așa că am lăsat-o baltă și, în timpul ceremoniei cu aprinsul lumânărilor, m-am dus în bucătărie să-mi mai torn un scotch. La naiba, acolo dau nas în nas cu Harvey.

— Tare drăguț băiatul tău, Harvey. Cum îl cheamă, Peter...

— Paul.

— Scuze. Cei doi din Biblie.

— Am înțeles.

Cei bogați înțeleg; atâta că nu fac nimic după aia.)

Harvey desfăcu și a cincea sticlă. Am discutat despre Kafka. Dos, Turgheniev, Gogol. Toate chestiile astea tocite și răstocite. Apoi au apărut luminări peste tot. Marele Zen voia să-i dea drumul. Roy îmi dăduse mie cele două inele. Le-

am pipăit. Erau tot acolo. Toată lumea ne aștepta. Eu așteptam ca Harvey să cadă lat de la tot scotch-ul pe care-l băuse. Degeaba. Mă întrecuse cu o băutură și încă mai stătea în picioare. Asta nu mi s-a întâmplat prea des. Dădusem gata juma de sticlă în cele zece minute cât a durat aprinsul lumânărilor. Am ieșit în mulțime. Inelele i le-am pasat lui Roy. Cu ceva zile în urmă, Roy îi comunicase Marelui Maestru Zen că eram un bețivan – cineva pe care nu te puteai baza – ori un papă-lapte, ori un răutăcios –, așa că, în timpul ceremoniei, nu îi cere inelele lui Bukowski pentru că Bukowski s-ar putea să nu fie acolo. Sau să piardă inelele, sau să vomeze, sau să îl piardă pe Bukowski însuși.

Iată deci, în sfârșit, ceremonia. Marele Maestru Zen începu să se joace cu cărțulia lui neagră. Nu părea foarte groasă. Vreo 150 de pagini, aș zice eu.

— Vă rog, zise Zen, fără băutură sau fumat în timpul ceremoniei.

Mi-am dat băutura peste cap. M-am plasat la dreapta lui Roy. În jur toți își goleau paharele.

Apoi Maestrul Zen afișă un mic zâmbet căcâcios.

Dobândisem deja experiența tristă a ceremoniilor de nuntă creștine. Iar ceremonia asta Zen semăna foarte tare cu cea creștină, atâta că i se mai adăugase o anumită doză de tâmpenie. La un moment dat, fură aprinse trei bețișoare. Zen avea o cutie întreagă de chestii din alea – vreo două, trei sute. După ce a fost aprins, un băț a fost înfipt într-un borcan cu nisip, exact în mijloc. Asta

era bățul Zen. Apoi Roy a fost rugat să înfigă bățul lui într-o parte, iar Hollis pe al ei în cealaltă parte a borcanului.

Dar bețele nu stăteau tocmai cum trebuia. Zâmbind ușor, Maestrul Zen a trebuit să se aplece să potrivească bețele spre noi înălțimi și profunzimi.

Apoi Maestrul Zen pescui de undeva niște mărgele maro.

Îi dădu mărgелеle lui Roy.

— Acum? întrebă Roy.

Fir-ar să fie, mă gândeam, Roy citește întotdeauna despre tot felul de chestii. De ce n-a citit și despre propria nuntă? 44

Zen se aplecă în față, puse mâna dreaptă a lui Hollis în cea stângă a lui Roy. Și puse mărgелеle în jurul amândurora.

— O iei...

— Da...

(„Asta e ceva Zen?” m-am întrebat.)

— Și tu, Hollis, îl iei pe...

— Da...

Între timp, în lumina lumânărilor, un dobitoc făcea încontinuu poze. Mă făcea să mă simt nelalocul meu. Putea să fie FBI-ul.

— *Clic! Clic! Clic!*

Evident, toți eram „curați”. Dar era iritant pentru că nu-i păsa de nimeni.

Apoi am observat urechile Maestrului Zen în lumina lumânărilor. Lumina bătea prin ele, ca și cum ar fi fost făcute din cea mai subțire hârtie igienică.

Mac șirul Zen avea cele mai subțiri urechi pe

care le văzusem vreodată.

Asta era ceea ce îl făcea un sfânt! *Trebuia* să am urechile alea! Pentru portofelul meu, pentru motanul meu sau pentru ținut sub pernă.

Bineînțeles, știam că erau doar berea și scotch-ul cu apă care îmi fac festa, dar, într-un alt fel, habar n-aveam de asta.

Mă holbam încontinuu la urechile Maestrului Zen.

Și el continua să cuvinteze.

— ... Și tu, Roy, promiți să nu iei droguri cât timp o să dureze relația ta cu Hollis?

A urmat o pauză jenantă. Apoi, mâinile lor s-au strâns în mărgelele maro.

— Promit, spuse Roy, să nu...

Curând s-a terminat. Sau cel puțin așa părea. Maestrul Zen stătea drept, afișând doar o urmă de zâmbet.

— Am atins pe Roy pe umeri.

— Felicitări.

Apoi m-am aplecat. Am cuprins capul lui Hollis și i-am sărutat buzele frumoase.

Lumea stătea pe scaune în continuare. O adunătură de anormali.

Nimeni nu mișca. Luminările licăreau ca niște luminări anormale.

M-am dus spre Maestrul Zen. I-am strâns mâna.

— Mulțumesc. Te-ai descurcat foarte bine cu ceremonia.

A părut cu adevărat mulțumit, ceea ce m-a făcut și pe mine să mă simt un pic mai bine. Dar

restul gangsterilor - Tammany Hall⁵ și Mafia - erau prea proști și fuduli ca să dea mina cu un asiatic. Un singur tip a mai pupat-o pe Hollis. Unul singur a mai dat mina cu Maestrul Zen. Putea foarte bine să fi fost o nuntă din aia cu împușcături. Toată *familia* aia! Oricum, probabil aș fi fost ultimul care să afle sau căruia să i se spună”.

Acum, că nunta se terminase, era o atmosferă foarte rece. Stăteau cu toții și se holbau unul la celălalt. Niciodată nu am înțeles rasa umană, dar *cineva* tot trebuia să se dea în spectacol. Mi-am smuls cravata verde și am aruncat-o în sus:

— BĂAĂ! MUIȘTILOR CE SUNTEȚI! NU VĂ E FOAME?

M-am dus și m-am înfipt în brânză, copite de porc marinate și cur de găină. Câțiva s-au mai dezmorțit și s-au dat la platoul cu mâncare, negăsind nimic mai bun de făcut.

Până la urmă, i-am făcut să ciugulească un pic. Apoi m-am cărat și am luat în primire scotch-ul cu apă.

Eram în bucătărie, făcând plinul, când l-am auzit pe Maestrul Zen spunând:

— Va trebui să plec.

— Ooo, nu plecați... am auzit o voce mâțaită de femeie bătrână, venind din mijlocul celei mai mari adunături de gangsteri de când lumea.

Și nici măcar aia nu părea să vorbească serios. Ce căutam aici cu toți ăștia? Sau profesorul de la

⁵ Nume dat politicianilor newyorkezi membri ai Partidului Democrat, care între 1854 și 1934 au dominat viața politică a orașului, devenind un simbol al grupurilor de interese, corupte și abuzive, (n.red.)

UCLA? Nu, profesorul de la UCLA era unul dintre ei.

Trebuie să se întâmple ceva. Un gest de pocăință. Ceva care să umanizeze toată procedura.

Imediat ce am auzit ușa închizându-se după Maestrul Zen, mi-am golit paharul cu scotch. Apoi am alergat prin camera luminată de luminări, plină de idioți care discutau mormăind, am găsit ușa (chestie destul de dificilă pe moment), am deschis-o și iată-mă... la vreo 15 pași de domnul Zen. Mai aveam vreo 45 sau 50 de pași până la parcare.

— Am ajuns din urmă, furișându-mă, făcând doi pași până el făcea unul.

Am strigat:

— Hei, Maestre!

Zen se întoarce.

— Ce e, bătrâne?

Bătrân, care bătrân?

Ne-am oprit amândoi și ne-am uitat unul la celălalt, acolo, pe scările luminate de luna care răsărise peste grădina tropicală. Era timpul să încercăm o relație mai intimă.

Apoi i-am zis:

— Ori îmi dai urechile alea bengoase, ori toalele alea bengoase de pe tine - halatul ăla de baie cu neoane!

Bat tine, ai luat-o razna!

— Am crezut că Zenii sunt mult prea bazați ca să facă generalizări improvizate. Mă dezamăgești, Maestre!

Zen își lipi palmele și se uită în sus.

— Am spus:

— Urechile sau Țoalele alea bengoașe!

Își ținea palmele împreunate, privind în sus.

Am plonjat pe scări, ratând câteva trepte, dar zburând totuși înainte, ceea ce m-a împiedicat să îmi crăp capul în cădere, și, în timp ce mă îndreptam spre el, am încercat să îl pocnesc, dar pornisem prea tare - ca din pușcă -, însă fără o direcție precisă. Zen m-a prins și m-a pus pe picioare.

— Fiule, fiule...

Eram aproape unul de altul. Croșeu. L-am nimerit în plin. L-am auzit sâsâind. S-a dat un pas înapoi. Am băgat încă un croșeu. Ratat. S-a dus prea la stânga. Am căzut în niște plante importate de la mama dracu'. M-am ridicat. M-am apropiat din nou de el. Și, în bătaia lunii, mi-am văzut pantalonii - murdari de sânge, ceară de la luminări și vomă.

— Ți-ai găsit nașu', boule! l-am avertizat, mișcându-mă spre el.

Era în expectativă. Toți acei ani de lucru ca factotum au fost și ei buni la ceva. Mușchii nu mi se atrofiaseră chiar de tot. I-am dat una în mațe, cu tot avântul celor 120 de kile ale mele.

Zen a căscat scurt gura, a implorat din nou cerul, a spus ceva în asiatică și, foarte amabil, mi-a plasat o lovitură de karate, scurtă, trimitându-mă grămadă între niște cactuși mexicanii stupizi și niște plante ce mi-au părut atunci carnivore aduse din junglele cele mai sălbatice ale Braziliei. M-am relaxat în lumina lunii până când floarea asta purpurie începu să mă gâdile delicat la nas și să-

mi ia tot aerul.

La naiba, durează cel puțin 150 de ani până să intri în *Clasicii Harvard*⁶. Nu aveam de ales: m-am eliberat de cheștiile alea și am luat-o târâș în sus pe scări. Aproape de capăt, m-am ridicat în picioare și am intrat. Nu m-a băgat nimeni în seamă. Discutau tot felul de tâmpenii. M-am trântit în colțul meu. După lovitura de karate, mă făcusem cu o ditamai tăietura la sprânceană stângă. Mi-am scos batista.

— Băga-mi-aș! Dați-mi ceva de băut! am țipat.

Harvey a venit cu un pahar. Numai scotch. L-am supt. Cum se face că bâzâitul unei mulțimi care pălăvrăgește poate fi atât de stupid? Observasem că femeia care îmi fusese prezentată drept mama miresei etala acum niște picioare deloc urâte, cu ciorapii ăia de nylon și tocurile alea cui scumpe, plus bijuteriile alea micuțe peste degetele de la picioare. Putea să bage în boală cu ușurință chiar și un idiot, iar eu eram doar pe jumătate idiot.

M-am ridicat, m-am dus la mama miresei, i-am sfâșiat fusta de pe coapse, am sărutat-o scurt pe genunchii ăia frumoși și am început să urc cu buzele în sus.

Luminările mă ajutau. Totul.

— Hei! se trezi brusc la realitate, cam ce crezi tu *că faci*?

— O să te fut, o să te fut de-ți sar și creierii din cap! Ce zici de asta?

⁶ Texte reprezentative pentru cultura umanității, antologate la începutul secolului XX de către decanul Universității Harvard. Ediția este de atunci actualizată continuu, (n.red.)

M-a împins și am căzut pe spate pe covor. M-am întins cât eram de lung, înjurând și încercând să mă ridic de pe jos.

— Amazoana naibii! am urlat la ea.

Într-un final, după vreo trei-patru minute, am reușit să stau drept. Cineva a râs. Apoi, văzând că sunt iarăși pe picioare, m-am îndreptat spre bucătărie. Am turnat un pahar și l-am dat peste cap. L-am umplut din nou și am ieșit.

Și iată-i pe toți: rudele lu' pește.

— Roy sau Hollis? am întrebat. De ce nu vă desfaceți cadoul de nuntă?

— Sigur, spuse Roy, de ce nu?

Cadoul era împachetat în țâșpe metri de staniol. Roy nu se mai oprea din desfăcut. În sfârșit, a reușit să îndepărteze ambalajul.

— Casă de piatră! am strigat.

Au văzut cu toții ce era. S-a făcut liniște în toată camera.

Era un coșciug micuț, cioplit de mână de către cei mai buni artizani din Spania. Avea chiar și o căptușeală rozalie de postav. Era reproducerea fidelă a unui coșciug mai mare, atâta poate că asta era făcut cu mai multă dăruire.

Roy îmi aruncă niște priviri ucigăse, smulse eticheta cu instrucțiile despre cum să păstrezi lemnul lucios, o aruncă înăuntru și închise capacul.

Tăcere mare. Singurul cadou nu trecuse testul. Dar curând lumea se aduna din nou, pentru aceleași discuții idioate.

Am rămas tăcut. Fusesem cu adevărat mândru de micul meu coșciug. Căutasem un cadou ore în

sir. Îmi venea sârmebunesc. Apoi l-am zărit pe un raft, cu totul singur. L-am pipăit pe dinafară, l-am întors cu fundul în sus, apoi m-am uitat înăuntru. Prețul era cam piperat, dar meșterii făcuseră o treabă desăvârșită. Lemnul. Balamalele alea mici. Totul. Îmi trebuia atunci și un spray pentru furnici. Am găsit niște spray-uri Black Flag în fundul magazinului. Niște furnici își făcuseră mușuroi sub pragul ușii mele de la intrare. Am dus toate lucrurile alea la casă. Era o puștoaică acolo, am așezat chestiile pe tejgheaua din fața ei. Am arătat spre coșciug.

— Știi ce-i aia?

— Ce?

— E un coșciug!

— Am desfăcut și i l-am arătat.

— Furnicile astea mă înnebunesc. Da știi ce-o să fac?

— Ce?

— O să le omor pe *toate* și o să le bag în coșciug și o să le îngrop!

Aris.

— Mi-ai salvat ziua!

Nu poți să-i duci pe tinerii ăștia; sunt o rasă cu totul superioară. Am plătit și m-am cărat...

Dar aici, la nuntă, nu râdea nimeni. O oală sub presiune, legată cu o fundă roșie, i-ar fi satisfăcut cu siguranță. Sau cine știe.

Până la urmă tot Harvey, bogătașul, s-a purtat cel mai amabil. Poate pentru că își permitea să fie amabil? apoi mi-am amintit ceva din lecturile mele, ceva dintr-un text vechi chinezesc:

— Ce ți-ai dori mai mult să fii? Artist sau om

bogat?

— Mai degrabă om bogat, pentru că se pare că artistul stă tot timpul pe treptele casei bogătaşului.

Am continuat să sug sticla de scotch, fără să-mi mai pese de nimic. Nu știu cum, până să mă dumiresc, tot ciroul se terminase și stăteam iar pe bancheta din spate, în propria mașină, cu Hollis la volan și cu barba lui Roy fâlfâind din nou în fața mea. Sugeam din sticlă.

— Auziți, sper că nu mi-ați aruncat coșciugul! Știți că vă iubesc pe amândoi, nu? De ce mi-ați aruncat coșciugul?

— Bukowski! Uite-ți coșciugul!

Și Roy îmi arată coșciugul, ținându-l în sus.

— A, bine!

— Îl vrei înapoi?

— Nu, nu! E cadoul meu pentru voi! Singurul vostru cadou! Păstrați-l! Vă rog!

— Bine.

Restul drumului a fost destul de liniștit. Stăteam la o casă cu curte, pe lângă Hollywood (desigur). Cu parcare era durere. Au găsit un loc de parcare la vreo o sută de metri de unde stăteam. Mi-au parcat mașina și mi-au dat cheile. Apoi i-am văzut traversând strada către propria mașină. I-am urmărit cu privirea, m-am întors s-o iau spre casă, uitându-mă la ei în continuare, cu mintea la sticla de scotch de la Harvey, când am călcat pe un crac al pantalonilor și am căzut pe spate. În cădere, primul meu instinct a fost să protejez ce mai rămăsese din bunătatea de scotch, să nu dau cu sticla de pământ (mama cu copilul),

așa că am încercat să cad pe umeri, ținând capul și sticla în sus. Sticla am salvat-o, dar am dat cu capul de trotuar, ZBANG!

Amândoi s-au uitat la mine când cădeam. Eram amețit de durere, dar am reușit să scot totuși un țipăt:

— Roy! Hollis! Ajutați-mă până la ușă, vă rog, m-am lovit!

Au zăbovit o clipă, uitându-se la mine. Apoi s-au urcat în mașină, au pornit motorul, s-au rezemat de spătare și au luat-o ușurel din loc.

Mi se plătea pentru ceva. Sicriul? Orice o fi fost – faptul că îmi folosiseră mașina sau că eu făcusem pe clovnul și/sau pe cavalerul de onoare... – fusese prea mult. Rasa umană m-a dezgustat întotdeauna, în esență, ceea ce îi făcea dezgustători era boala asta a relațiilor familiale, care includea căsătoria și schimbul de putere și de sprijin, și care, ca o lepră, ca o pecingine, devenea apoi: vecinul meu de alături, cartierul meu, zona mea, orașul meu, județul, țara mea, poporul meu... toți pupându-se reciproc în cur în același mușuroi dintr-o frică și o stupiditate animalică.

Atunci m-am prins, am înțeles toate astea, când m-au lăsat baltă acolo, milogindu-mă de ei.

„Încă cinci minute, mă gândeam. Dacă mai pot să zac aici încă cinci minute, fără să fiu deranjat, mă scol și mă duc în casă”. Eram ultimul proscris. Billy the Kid era mic copil pe lângă mine. „Mai lăsați-mă cinci minute. Lăsați-mă numai să mă duc în vizuina mea.

Mă dreg eu. Data viitoare când o să mă cheme la vreuna din ceremoniile *lor*, o să le zic să și-o

bage undeva. Cinci minute. Atâta-mi trebuie/4

Două femei trecură pe lângă mine. S-au întors și s-au uitat.

— Vai, uită-te la el. Ce-o fi pățit?

— E beat.

— E bolnav sau ce are?

— Nuuu, uită-te cum ține sticla aia. Zici că ține un bebeluș.

La dracu'! Am strigat la ele:

— MÂNCA-V-AȘ PIZDA! MÂNCA-V-AȘ CURU' \ PIZDE PROASTE CE SUNTEȚI!

— Oooh!

Au tulit-o într-o clădire înaltă cu apartamente. Pe o ușă de sticlă, în timp ce eu zăceam afară, incapabil să mă ridic, halal cavalier de onoare! Tot ce trebuia să fac era să ajung la mine acasă - la vreo treizeci de metri distanță, adică trei milioane de ani-lumină. La treizeci de metri de o ușă închiriată. Încă două minute și m-aș fi ridicat. Cu fiecare încercare deveneam mai puternic. Un bețivan bătrân o scoate întotdeauna la capăt dacă are destul timp la dispoziție. Un minuțel, unul singur. Și aș fi reușit.

Și atunci au apărut. Membri ai nenorocitei structuri de mușuroi a Lumii. Niște nebuni, serios, puțin probabil să se fi întrebat vreodată ce-i determina să facă tot ce făceau. Au lăsat girofarul roșu pornit, în timp ce parcau. Apoi au coborât. Unul avea o lanternă.

— Bukowski, zise ăla cu lanterna, văd că te mănâncă-n fund, de te bagi în toate belelele, nu?

Mă știa de undeva, de altă dată.

— Auzi, i-am zis, m-am împiedicat, atâta tot.

M-am lovit la cap. Nu-mi pierd niciodată conștiința sau coerența. Nu sunt periculos. Ce-ar fi să mă ajutați până la ușă? E la câțiva pași. Îmi dați drumul pe pat și eu o să dorm până mi-o trece. Nu credeți că ar fi cel mai bun lucru?

— Domnule, am primit o reclamație că ați fi încercat să violați două doamne.

— Domnilor, nu aș încerca *niciodată* să violez două femei în același timp.

Unul din gabori îmi tot flutura tâmpenia aia de lanternă în față. Îl făcea să se simtă net superior.

— La doar 30 de pași de Libertate! Nu înțelegeți, mă, băieți?

— Ești cel mai tare comic din tot orașu, Bukowski. Dă-ne un alibi mai bun totuși.

— Păi, ia să vedem - chestia asta pe care o vedeți împrăștiată aici pe jos este rezultatul final al unei nunți, al unei nunți Zen.

— Vrei să spui că o femeie chiar a încercat să se *mărite* cu tine?

— Nu cu *mine*, boule...

Gaboru cu lanterna mi-a vârât-o în ochi.

— Puțin respect față de organele legii.

— Mă scuzați. Am uitat pentru o clipă.

Sângele îmi curgea pe gât spre și pe cămașă. Eram obosit - de tot și de toate.

— Bukowski, mă întrebă cel care tocmai folosise lanterna, de ce te bagi tu mereu în belele?

— Mai lăsați-mă cu vrâjeala, le-am spus, hai la pârnaie.

Mi-au pus cătușele și m-au aruncat pe bancheta din spate. Același scenariu trist dintotdeauna.

Conduceau încet, discutând despre tot felul de proiecte stupide – de pildă, cum ar fi să îți lărgești terasa din față sau să ai o piscină, sau

O cameră în plus pentru buni. Iar când au dat-o pe sport – erau bărbați *adevărați*, – Dodgers⁷ mai aveau o șansă, chiar dacă erau presați de încă vreo două sau trei echipe. Înapoi în familie – dacă Dodgers câștiga, câștigau și ei. Dacă un om ateriza pe Lună, aterizau și *ei*. Dar ia să le ceară un amărât mort de foame niște mărunțiș – „n-ai buletin, du-te-n mâta, boule! 44 Asta când erau în civil. N-a existat încă pe lumea asta vreun om mort de foame care să-i ceară unui *gabor* un gologan. Din punctul ăsta de vedere suntem „curați”.

Apoi am fost împins prin moara de măcinat oameni. Asta după ce fusesem la 30 de pași de ușa mea. După ce fusesem singura ființă umană într-o casă cu 59 de oameni.

Eram deci, din nou, în lungul șir al celor într-un fel sau altul vinovați. Tipii mai tineri nu știau ce li se pregătea. Fuseseră duși de nas cu chestia aia, **CONSTITUȚIA ȘI DREPTURILE** lor. Gaborii mai tineri, că sunt de la oraș, că sunt de la țară, își fac practica pe bețivani. Trebuie să demonstreze că sunt capabili. În timp ce priveam în jur, l-au luat pe un tip și l-au băgat în lift, și l-au frecat în sus și-n jos cu liftul ăla, și-n sus, și-n jos, încât, când a ieșit, abia dacă îl mai recunoșteai – un negru care țipa ceva despre Drepturile Omului. Apoi l-au luat pe un alb care striga ceva despre **DREPTURILE**

⁷ Echipa principală de baseball din Los Angeles (n.red.)

CONSTITUȚIONALE. L-au prins vreo patru-cinci și l-au împins atât de repede, încât abia putea merge, apoi, când l-au adus înapoi, l-au rezemat de perete, iar el a rămas acolo tremurând, cu urmele alea roșii peste tot corpul, stătea doar și tremura.

M-au fotografiat din nou. Mi-au luat din nou amprente.

M-au dus în sala bețivilor, au deschis ușa. Apoi a trebuit să caut un loc unde să mă așez printre cei 150 de oameni băgați la grămadă. O singură oală de noapte. Peste tot, vomă și pișat. Până la urmă, am găsit un locșor printre tovarășii mei de suferință. Eram Charles Bukowski, figural în arhivele literare ale Universității Californiene din Santa Barbara. Cineva acolo considera că sunt un geniu. M-am întins pe podea. Am auzit o voce tânără. Vocea unui băiat.

— Nene, ți-o iau la muie pentru 25 de cenți!

În mod normal, ar fi trebuit să ți se confişte toți banii, chitanțele, cartea de identitate, cheile, cuțitele și așa mai departe, plus țigările, și ți se dădea un bon cu bunurile confiscate. Pe care, de obicei, îl pierdeai, îl vindeai sau care îți era furat. Dar țigări și bani se găseau întotdeauna.

— Îmi pare rău, țacă, i-am zis, dar mi-au luat și ultimul ban.

Patru ore mai încolo am reușit să adorm.

Acolo.

Cavaler de onoare la o nuntă Zen - și pun pariu că mirele și mireasa nici măcar nu s-au futut în noaptea aia. Dar cuiva totuși i-au tras-o.

REGĂSIREA

M-am dat jos din autobuz la Rampart, am luat-o pe jos puțin înapoi până la Coronado, am urcat delușorul, apoi scările, și am mers pe alee până în fața ușii de la intrare. M-am oprit acolo o vreme și am lăsat soarele să-mi încălzească brațele. Apoi am găsit cheile, am deschis ușa și am început să urc pe scări.

— Cine e acolo? am auzit-o pe Madge.

Nu i-am răspuns. Am urcat încet. Eram foarte palid și cam slăbit.

— Hei? Cine e acolo?

— Nu te agita, Madge, eu sunt.

M-am oprit în capul scărilor. Stătea pe canapea, îmbrăcată într-o rochie verde de mătase, cam purtată. În mână ținea un pahar de vin de Porto, vin cu gheață, așa cum îi plăcea ei.

— Iubi! sări ea în sus. Părea bucuroasă, mă pupă. Of, Harry, te-ai întors pe bune?

— Poate. Dacă mă țin balamalele. E cineva în dormitor?

— Nu te prosti! Vrei ceva de băut?

— Cică n-am voie. Am voie numai ouă moi, pui fiert. Mi-au dat listă.

— Nenorociții. Stai jos. Vrei să faci o baie? Ceva de mâncare?

— Nu, lasă-mă să stau jos și-atât. M-am dus și m-am așezat în balansoar. Ce bani mai ai? am întrebat-o.

— Cinșpe dolari.

— I-ai cheltuit repede.

— Păi...

— Cât mai avem până la plata chiriei?

Două săptămâni. Nu mi-am găsit nimic de lucru.

Știu. Auzi, da unde-i mașina? N-am văzut-o afară.

— Of, Doamne, vești proaste. Am împrumutat-o cuiva, care a bușit-o în față. Mă gândeam că poate mi-o repară până te întorci tu. E la service-ul ăla de pe colț.

— Mai merge?

— Da, dar am vrut să-i repare botul pentru tine.

— Poți să conduci o mașină ca aia cu botul lovit. Nu contează, atâta timp cât radiatorul și farurile funcționează.

— Doamne ferește! Am încercat să fac și eu ceva ca lumea!

— Mă întorc imediat, i-am spus.

— Harry, unde te duci?

— Să văd ce-i cu mașina aia.

— De ce nu aștepti tu până mâine, Harry? Nu arăți deloc grozav. Stai cu mine. Hai să vorbim.

— Mă întorc imediat. Mă știi doar. Nu-mi place să las treburile neterminate.

— Fir-ar să fie, Harry!

Am luat-o în jos, pe scări. Apoi am urcat la loc.

— Dâmi ăia cînșpe dolari.

— La naiba, Harry!

— Auzi, cineva tre' să țină barca asta la suprafață. Și ăla nu ești tu, asta e clar.

— Pentru Dumnezeu, Harry, să știi că n-am stat de pomană. M-am dat jos din pat în fiecare dimineață de când ai plecat. Nu mi-am găsit nimic,

fir-ar să fie.

— Dâmi banii.

Madge și-a luat poșeta și s-a uitat în ea.

— Uite ce e, Harry, lasă-mi și mie niște bani pentru o sticlă de vin, asta e pe terminate. Vreau să sărbătorim întoarcerea ta.

— Știu că vrei, Madge.

S-a scotocit în poșetă și mi-a dat o bancnotă de zece și patru de câte un dolar. M-am repezit la geantă și am răsturnat-o pe canapea. I-au căzut toate răhățișurile. Plus niște bani mărunți, o sticluță de vin de Porto, o bancnotă de un dolar și una de cinci. S-a întins după aia de cinci, dar i-am luat-o înainte, apoi m-am ridicat și i-am dat o palmă peste față.

— Dobitocule! Tot un nenorocit și-un ticălos ai rămas, nu-i așa?

— Da, de-aia nici n-am murit.

— O dată dacă mă mai lovești, m-am cărat de-aici!

— Doar știi că nu-mi place să dau în tine, iubi!

— Da, da, în mine dai, dar într-un bărbat n-ai da, nu?

— Ce are a face una cu alta?

Am luat bancnota de cinci și am coborât scările din nou.

Service-ul era chiar pe colț. În timp ce intram în parcare, un japonez îi vopsea o bară nou-nouță cu vopsea argintie. M-am oprit lângă el.

— Dumnezeuule, o dichisești ca pe-o prințesă, i-am spus.

— E mașina dumitale, domnule?

— Îhî. Cât îți datorez?

— Șaptezeci și cinci de dolari.

— Cât?

— Șaptezeci și cinci de dolari. A adus-o o doamnă.

— A adus-o o curvă. Ascultă la mine, toată mașina asta nu făcea șaptescinci de dolari. Nu face nici acum. Bara aia ai luat-o de la fier vechi cu cinci dolari.

— Uitați ce e, domnule, doamna mi-a spus...

— Cine?

— Ăăă, femeia aia mi-a spus...

— Nu răspund eu pentru ea, omule. Tocmai am ieșit din spital. O să-ți dau acum cât am la mine, dar nu am încă o slujbă și am nevoie de mașină ca să-mi găsesc ceva de lucru. Am nevoie de ea acum. Dacă mă angajez, te plătesc. Dacă nu, nu. Așa că, dacă nu ai încredere în mine, poți să ții mașina. Îți dau și certificatul de înmatriculare. Știi unde stau. Mă duc și ți-l aduc dacă vrei.

— Câți bani ai să-mi dai acum?

— Cinci dolari.

— Nu e prea mult.

— Ți-am zis, abia am ieșit din spital. După ce mă angajez, te plătesc. Ori așa, ori îți las ție mașina.

— Bine, mi-a spus, am încredere în tine. Dă-mi ăia cinci dolari.

— Habar n-ai cât am muncit eu pentru ăștia cinci dolari.

— Ce vrei să spui?

— Las-o baltă.

El a luat banii și eu, mașina. A pornit. Chiar și rezervorul era pe jumate plin. De uleiul de motor

sau de apă nu-mi făceam griji. Am dat câteva ture pe străzile din jur ca să văd cum e să conduci din nou. Lira bine. Apoi am oprit lângă un magazin cu băuturi.

— Harry! spuse moșul cu șorț alb și murdar.

— O, Harry! spuse și nevastă-sa.

— Pe unde-ai umblat? mă întrebă moșul cu șorț alb și murdar.

— În Arizona. Am avut o afacere cu niște terenuri.

— Vezi, Sol, spuse bătrâna, ți-am spus întotdeauna că e om deștept. Arată ca un tip cu cap.

— Bine, am zis, vreau două baxuri de Miller de câte șase, la sticlă, pe caiet.

— Stai un pic, spuse bătrânul meu amic.

— Care-i treaba? Nu mi-am plătit întotdeauna datoriile? Ce-i tâmpenia asta?

— A, nu, n-am nimic cu tine, Harry. Cu ea am treabă. Are pe caiet... ia să vedem... treispe dolari și șaptescinci de cenți.

— Treispe-șaptescinci, e mult? Eu am avut și douăzeci și opt de dolari și tot i-am plătit, nu?

— Da, Harry, dar...

— Dar ce? Vrei să mă duc la altcineva? Vrei să renunțăm la caiet? Nu mai ai încredere în mine după atâția ani și faci gură pentru niște amărâte de baxuri de bere?

— Bine, Harry, spuse moșulică.

— Ok, bagă-le în sacoșă. A, și dă și-un pachet de Pall Mall și două de Dutch Masters.

— Bine, bine, Harry...

Am urcat scările din nou. Am ajuns sus.

— Vai, Harry, ai adus și bere! mai bine nu bea, Harry. Nu vreau să mori, iubi!

— Știu că nu vrei, Madge! Dar medicii ăștia habar n-au de ce vorbesc. Așa că, desfă berea aia. Sunt obosit. Am făcut prea multe. Abia am ieșit din spitalu ăla.

Madge ieși din bucătărie cu berea și cu un pahar de vin pentru ea. Își pusese pantofii cu toc și stătea picior peste picior. Era încă tare. În ce privește corpul, n-aveam ce comenta.

— Ai luat mașina?

— Aha.

— Drăguț tipu' ăla micuț, japonez, nu?

— E obligat să fie.

— Ce vrei să spui? N-a reparat mașina?

— Ba da. E cumsecade. A fost cumva pe-aici?

— Harry, iar mă iei cu idioțeniile astea! Nu mi-o trag cu japonezi, ce dracu'!

Se ridică. Abdomenul tot plat îi rămăsese. Pulpele, soldurile, fundul, numai bune. Ce curviștmă. Am golit sticla pe jumate și m-am dus la ea.

— Madge, știi că sunt nebun după tine, aș fi în stare să fac moarte de om pentru tine, știi asta, nu?

Stăteam foarte aproape de ea. A schițat un zâmbet. Am aruncat sticla de bere, i-am luat paharul de vin din mână și l-am dat peste cap. Mă simțeam ca un om normal pentru prima oară după un știu câte săptămâni. Ne-am apropiat și mai mult. Și-a țuguia buzele roșii, sălbatice. Apoi am împins-o, brutal, dur, cu ambele mâini. A căzut pe spate, pe canapea.

— Târfă ce ești! Ai o ditamai datoria pe caiet la Goldbarth, treispe-șapteșcinci, nu?

— Nu știu.

Rochia i se adunase în sus, pe picioare.

— Târfă ce ești!

— Nu-mi mai spune târfă!

— Treispe-șapteșcinci, a?!

— Nuș despre ce dracu' vorbești!

M-am urcat peste ea, i-am dat capul pe spate și am început să o sărut, pipăind-o pe sâni, coapse, solduri. Plângea.

— Nu-mi... nu-mi mai... spune... târfă, nu-mi mai... Știi că te iubesc, Harry!

Am sărit înapoi și m-am oprit pe mijlocul covorului.

— Am să-ți fac o baie de spermă, iubito!

Madge a râs. Apoi m-am dus la ea, am luat-o în brațe, am dus-o în dormitor și am trântit-o pe pat.

— Harry, abia ai ieșit din spital!

— Ceea ce înseamnă că am o rezervă de spermă de vreo două săptămâni!

— Nu mai vorbi porcos!

— Du-te-n mîta!

Am sărit în pat, hainele mi le smulsesem deja de pe mine.

— Am ridicat rochia, sărutând-o și mângâind-o. Era cărnoasă, aveai pe ce pune mina.

— Am dat jos chiloții. Apoi, ca-n vremurile bune, am fost înăuntru.

Am băgat vreo opt-zece din alea mai lente, ușurel. Apoi ea a spus:

— Chiar ai crezut că mi-aș trage-o cu un

japonez jegos?

— Cred că ți-ai trage-o cu orice jegos.

S-a tras înapoi și m-a dat afară.

— Ce pizda mâsii? am urlat.

— Te iubesc, Harry, știi bine că te iubesc; mă doare când vorbești așa cu mine!

— Ok, iubi, știu că nu ți-ai trage-o cu un japonez jegos. Făceam și eu mișto.

Madge și-a desfăcut picioarele și eu m-am strecurat din nou înapoi.

— Oh, tati, a trecut ceva timp!

— Chiar așa?

— Adică? Iar începi cu tâmpeniile astea!

— Nu-i adevărat, iubi! Te iubesc, iubi!

Călare peste ea, mi-am ridicat capul și am sărutat-o.

— Harry, a spus.

— Madge, am spus.

Avea dreptate.

Trecuse ceva timp.

Eram dator la magazinul de băuturi cu treispeșapteșcinci, plus două baxuri a câte șase beri, plus țigări și trabucuri, datoram Spitalului de Stat din L.A. Vreo 225 de dolari, îi datoram și japonezului ăluia jegos 70 de dolari și mai erau și câteva facturi de întreținere, iar noi ne strângeam în brațe și pereții se închideau peste noi.

Reușisem.

CURVE, KANT ȘI UN CĂMIN CONFORTABIL

Jack Hendley luă liftul până la club. De fapt, nu-l luă în club – urcă doar cu mașinăria aia.

Etajul 53. Program de curse, noapte, cumpără un program de la tipul de la bar – 40 de cenți, îl deschise la prima pagină – cursa de 1.800 de metri, un cal de 2.500 de parai⁸ – puteai să-ți cumperi unul mai ieftin decât o mașină nouă.

Jack coborî din lift și dădu peste coșul de gunoi de alături, nopțile astea înecate în whisky îl terminau, trebuia să fi luat alea roșii de la Eddie până să plece din oraș. Dar fusese o săptămână bună, oricum, o săptămână de 600 de dolari, adică mult peste ăia 17 dolari pe săptămână pe care îi câștiga cândva în New Orleans, în 1940.

Dar după-amiaza îi fusese distrusă de un tip care-i bătuse în ușă și căruia Jack a trebuit până la urmă să coboare din pat și să-i dea drumul înăuntru – era un tip mărunțel, și mărunțelul ăsta a stat pe canapeaua lui timp de 2 ore – povestind despre VIAȚĂ, numai că tipul nu știa nimic despre VIAȚĂ, puștiul știa doar să vorbească despre ea, nu să o și trăiască.

Mărunțelul reușise totuși să bea berea lui Jack, să-i fumeze țigările și să-l împiedice să ajungă la buletin, să-și pregătească pariurile.

„Să mai vină numai vreunu’ să mă mai fută la cap, că zău dacă nu îl iau la bătaie, că altfel ăștia te mănâncă de viu, puțin câte puțin, până te

⁸ Caii participanți la curse sunt uneori de vânzare. (n.red.)

termină, se gândi. Nu sunt un tip agresiv, dar ei sunt, asta e problema”.

Se duse să-și ia o cafea, era plin de moși care frecau mangelul, holbându-se și făcând pe deșteptii cu picolițele din cafenea, niște ramoliți amărâți și cumplit de singuri.

Jack aprinse o țigară, se înecă și o aruncă, găsi un loc liber în față, în tribune, nu era nimeni pe-acolo. Cu puțin noroc și dacă nu l-ar deranja nimeni, poate chiar îi ies cărțile, dar întotdeauna bântuiau pe-acolo câte unii care ardeau gazul – tipi care nu au altceva decât TIMP, nu au nimic de făcut niciodată – nu au nici cunoștințe, nici program (buletinul de la cursele cu atelaj era inclus în program); nu au nimic mai bun de făcut decât să se mute dintr-un loc în altul, să se holbeze și să își bage nasul peste tot. Veneau cu ore înainte să înceapă cursele, toate tribunele libere și ei stăteau acolo, pur și simplu.

Bună cafeaua, fierbinte, aerul curat, curat și rece. Niciun pic de ceață. Jack începu să se simtă mai bine. Scoase un creion și începu să marcheze prima cursă, avea șanse să-și revină, dobitocul ăla care îi mâncase după-masa îl făcuse praf. Era pe muchie – mai avea doar o oră până la prima cursă, timp în care trebuia să completeze formularul. Chestia asta nu putea fi făcută între două curse – mulțimea era omniprezentă și trebuia să mai urmărești și informațiile de pe tabelă, scrise ceva la prima cursă, până aici – totul OK. Apoi îl auzi. O lipitoare. Jack îl văzuse cum se holba în gol în parcare, când cobora scările spre locul lui. Acum tipul se plictisise să se joace de-a „ia-să-ne-uităm-

la-mașinuțe”. Se îndrepta către Jack, treaptă cu treaptă, un tip între două vârste, îmbrăcat într-un pardesiu, privire goală, apatică, un om mort. O lipitoare într-un pardesiu.

Lipitoarea se apropia încetișor, o ființă umană către cealaltă, da. Fraternitate, da. Jack îl auzea, cobora o treaptă, apoi se oprea, apoi mai făcea un pas în jos.

Jack se întoarce și se uită la ticălos, lipitoarea stătea acolo, în pardesiul lui. Nu mai era nici dracu’ pe o suprafață de o sută de metri în jur, dar tâmpitul trebuia să vină să-l adulmece tocmai pe el.

Jack băgă stiloul la loc. Atunci lipitoarea se postă în spatele lui și se uită peste umărul lui la program. Jack trase o înjurătură, împături pliantul, se ridică și ocupă un loc mult în stânga, pe cealaltă latură a sălii.

Despături pliantul și începu să se uite din nou peste el, cu gândul, în același timp, la mulțimea din tribune – un animal imens, prost, lacom, singuratic și rău, bădăran, neghiob, ostil, fanatic și coroiat, din păcate, lumea era plină de milioane de oameni care n-aveau nimic mai bun de făcut cu timpul lor liber decât să-l omoare – și să te omoare și pe tine.

Completase jumătate din prima cursă, când îl auzi din nou. Pașii ușori, venind către el. Se uită în jur. Nu-i venea să creadă, același tip!

Jack împături programul și se ridică.

— Ce treabă ai cu mine, dom’le? îl întrebă.

— Adică?

— Adică, de ce te tot bagi peste mine și tragi

cu ochiul? e loc aici pentru o mie de oameni, dar tu faci ce faci și tot lângă mine aterizezi, ce dracu' vrei?

— E o țară liberă, eu...

— Nu e o țară liberă - totul se cumpără, se vinde și are un stăpân.

— Vreau să spun că pot să mă plimb pe unde vreau eu. Am plătit și eu bilet, ca să stau aici, ca și dumneata, pot să mă plimb pe unde vreau.

— Poți, atâta timp cât nu intri peste mine. Ești prost și necioplit... mă CALCI PE NERVI.

— Am dat niște bani ca să intru aici și n-o să-mi spui tu ce să fac.

— Bine, cum vrei. Mă mut din nou. Fac tot ce pot ca să mă țin în frâu. Dar dacă vii și a TREIA OARĂ, îți promit că te ia mama naibii.

Jack își schimbă locul din nou și-l văzu pe tip plecând să-și caute o altă victimă, dar ticălosul îi stricase cheful și Jack simți nevoia să se ducă la bar să-și ia un scotch cu apă.

Când se întoarse, caii se încălzeau deja pe pistă pentru prima cursă, încercă să completeze prima cursă, dar mulțimea era deja adunată, un tip beat, cu o voce tunătoare, le spunea tuturor că n-a pierdut nicio cursă de sâmbătă din 1945 încoace, un idiot desăvârșit. Cumsecade, de altfel, stați să se lase numai ceața într-o noapte și-l trimit ăștia înapoi în buda lui amărâtă pentru un lucru manual.

„Asta e, se gândi Jack, sunt blestemat, ajunge să fii un pic cumsecade și ăștia ți se urcă în cap. Ca imbecilul ăla care vorbea despre Mahler, și Kant, și curve, și revoluție, fără să știe de fapt

nimic”.

La prima cursă trebuia să parieze pe nepregătite. Încă 2 minute până la start, un minut. Își făcu loc prin mulțimea de pariori. Gata.

— Iată-i că au pornit! anunță vocea.

Un tip îl călcă pe ambele picioare, cineva îi băgase un cot în stomac, un hoț de buzunare îl lovi în pulpa stângă.

Mulțime de șobolani, parie pe Windale Ladybird. La dracu', era favoritul oficial, pariase ca toți ceilalți, un joc standard. Își pierdea capul prea devreme. Kant și curve. Niște jigodii.

Jack se îndreaptă către capătul lojelor. Poarta tocmai se deschidea și caii erau gata de a porni în cursa de 1.800 de metri, nici nu se așezase bine, când apăru o altă lipitoare. Într-o stare de transă, cu ochii după cai verzi pe pereți, cu corpul înaintând direct spre el. Nu era cale de scăpare, se ciocniră. Jack îi băgă un cot direct în moalele stomacului. Tipul se dezechilibără și scoase un geamăt de durere.

Când ajunse la scaunul lui, Windale Ladybird avea deja un avans de 4 lungimi⁹ pe turnanta dinainte de finis. Bobby Williams avea de gând să încerce să câștige cursa de 1.800 de metri, dar lui Jack calul nu i se părea prea viguros, după 15 ani la curse, Jack își dădea seama instinctiv, după mers, dacă un cal alerga ușor sau dacă se strofoca. Ladybird se chinuia - avea 4 lungimi, dar îl lăsa puterile.

La intrarea în linie dreaptă, mai avea doar 3.

⁹ lungime - aproximativ 3 metri, lungimea unui cal de la vârful botului la capătul cozii (n.red.)

Atunci ieși în față Hobby's Record, calul ăsta păsea vioi și sprinten. Bobby era terminat, la intrarea în linie dreaptă, cu 3 lungimi avans, era terminat, pe parcursul a 15 metri înainte de finish, Hobby's Record îl întrecu pe Ladybird cu vreo lungime jumate, nu fusese o alergare prea rea - 7/2 pentru calul ieșit al doilea.

Jack rupse 4 bilete câștigătoare de câte 5 dolari. „Kant și curve, ar trebui să mă car acasă, să-mi păstrez banii, e una din nopțile alea”. A doua cursă se întâmplă să fie simplă, nu era nevoie de nicio analiză, lumea mergea pe Ambro Indigo, din cauză că avea un culoar de mijloc, un start rapid și pe Joe O'Brien ca jocheu, rivalul, Gold Wave, trebuia să evolueze pe un culoar de margine, numărul 9, și în șaua cu prea puțin cunoscutul Don Mcilmurray. Dacă toate ar fi fost așa de ușoare, era în Beverly Hills de acu 10 ani. Dar din cauză că prima cursă îi ieșise prost, din cauza lui Kant și a curvelor, Jack cumpără numai 5 bilete câștigătoare.

Apoi, în ultimele cinci minute, fu anunțată intrarea în cursă a lui Good Candy și toți se îmbulziră să parieze pe Good Candy. Candy ajunsese la o cotă de 20 la 9. Acum tabela afișa în dreptul lui 8. Pariorii parcă înnebuniseră. Jack mirosi înșelătoria și vru să iasă din mulțime, dar spre el se îndrepta în fugă o MATAHALĂ - trebuia să fi avut vreo 2 metri, nenorocitul - de unde mai aterizase și ăsta? Jack nu-l mai văzuse niciodată.

MATAHALA voia să parieze pe CANDY și nu vedea în fața ochilor decât geamul ghișeului. Caii se pregăteau de start, tipul era tânăr, înalt, vânjos

și prost, și zguduia pământul cum venea spre Jack. Jack încercă să se ferească din calea lui. Prea târziu, însă. Matahala îi dădu un cot în tâmplă, care îl dădu înapoi cu 5 metri, văzu numai stele verzi, roșii, albastre, galbene, de toate culorile.

— Băăă, idiotule! țipă Jack.

Dar matahala era deja cu capul băgat pe geamul ghișeului, cumpărând bilete necâștigătoare. Jack se întoarse la scaunul lui. Gold Wave apăru de după curbă cu 3 lungimi avantaj la intrarea în linie dreaptă, și galopa relaxat, fu un câștig ușor de 4 la unu. Dar Jack avea doar 5 bilete câștigătoare, ceea ce îi aducea un câștig de 6,50 dolari, ei, era mai bine decât să freci buda.

Pierdu la a 3-a, la a 4-a și la a 5-a cursă, la a 6-a parie, Lady Be Fast, 6 la 1, trecu la Beautiful Handover, 8/5, în cursa a 7-a, și merse mai departe cu doar 30 de dolari profit, doar după instinct, parie 20 pe Propensity în cursa a 8-a, 3 la unu, iar Propensity cedă la linia de start, și asta fu totul.

Încă un scotch cu apă. Toată treaba asta cu lipsa de pregătire înainte de a paria era ca și când ar fi încercat să prindă o minge gonflabilă într-o debara întunecoasă, du-te acasă, acasă – de murit e un pic mai ușor dacă-ți iei o pauză din când în când la Acapulco.

Privirea lui Jack se opri la fetele care își etalau farmecele pe scaunele de lângă perete, marfă drăguță și curată, o priveliște plăcută pentru ochi. Dar era acolo doar ca să-i sugă de bani pe cei care câștigau. Își permise să admire picioarele fetelor

pentru câteva momente, apoi se întoarse spre tabelă, simți un șold și un picior atingându-l, un sân și un parfum discret.

— Domnu', mă scuzați și pe mine puțin.

— Cum să nu.

Se împinse bine de tot în el. Nu trebuia decât să spună cuvintele magice și ar fi avut cu 50 de dolari o bucată bună, numai că nu văzuse niciodată o bucată care să merite 50 de dolari.

— Mda? întrebă.

— Care e calul numărul 3?

— May Western.

— Crezi că o să câștige?

— Nu în compania asta. Poate data viitoare, dacă prinde un loc mai bun.

— Mi-ar trebui un cal care să câștige. Care crezi că o să câștige?

— Tu, zise Jack și se trase de lângă ea.

Curve, Kant și un cămin confortabil.

Mulți continuau să parieze pe May Western, în timp ce cota lui Brisk Risk scădea.

CURSA DE 1.500 DE METRI, MÂNZE ȘI IEPE, NECÂȘTIGĂTOARE ALE CELOR 10.000 DE DOLARI ÎN 1968. Majoritatea oamenilor nu câștigau atâția bani, atâta că iepele nu puteau să-i cheltuiască.

Trecu o targă pe roți, cu o bătrână căruntă sub pătură.

Plăcuțele tablei se învârtiră. Brisk Risk căzuse și mai mult. May Western urcase o idee.

— Auzi, domnul

Era vocea unui bărbat venind din spate.

Jack se concentrase asupra tablei.

— Mda?

— Dă-mi și mie niște bănuți.

Jack nu se întoarce, băgă mâna în buzunar și scoase 25 de cenți, întinse apoi palma cu banul pe la spate, simți degetele celui alt atingându-i palma și luând moneda.

Nu-l văzu pe tip. Tabela afișa O.

— Iată-i că vin!

Of, Doamne!

Ajunse la ghișeul cu bilete de 10 dolari, luă unul pentru PIXIE DEW, 20 la unu, și două pe CECELIA, 7/2. Habar n-avea ce face. Există un anumit mod de a face lucrurile, de a înfrunta taurul la o coridă, de a face dragoste, de a prăji ouă, de a bea apă și vin, și, dacă nu le faci cum trebuie, poți să mori, să te îneci cu ele.

Cecelia preluă conducerea plutonului și-l comasă pe o latură a pistei. Jack verifică mersul calului, avea șanse, nu începuse încă să gâfâie și jocheul îl stăpânea ușor. Un cal bun. Deocamdată, dar calul din spate arăta mai bine. Jack verifică în program, era Kimpam, 12/25, publicul nu-l plăcuse, jocheul era Joe O'Brien, dar Joe o mai dăduse în bară pe același cal, 9 la unu, cu două curse în urmă. O cacealma perfectă. Lighthill eliberase frâul Ceceliei, Cecelia era liberă, cu căpăstrul lăsat, Lighthill încă avea șanse, avea 4 lungimi avans la intrarea în linie dreaptă. O'Brien îl lăsa pe Lighthill să câștige cele 4 lungimi, apoi se înclină în față și îi dădu drumul lui Kimpam „Futu-i, se gândi Jack, nu, nu la 25 la unu. Strânge frâul pe iapa aia, Lighthill. Avem 4 lungimi avans, dă-i bătaie. 20 de bilete la 7/2 ar însemna 98 de

parai, ne-ar salva noaptea”.

Se uită la Cecelia. Nu ridică picioarele sus la genunchi. Kant, curve și Kimpam. Cecelia scurtă pasul, mai să se oprească la jumătatea liniei drepte. O'Brien trecu în viteză pe lângă ea, cu cei 25 la unu ai lui, legănându-se în șa, fluturând frâiele și vorbind cu calul.

Apoi se ivi și Pixie Dew, galopând dinspre culoarul exterior. Ackerman îl gonea din toate puterile pentru 20 la unu, folosind cravașa - 20 ori zece, 200 de parai, plus mărunțișul. Ackerman se apropie la o lungime și-un pic de O'Brien și asta fu ordinea de sosire - O'Brien în față, șoptindu-i calului, vâslind parcă, cu zâmbetul său abia schițat - și ăsta fu sfârșitul serii. Kimpam, iapa castanie nr. 4, proprietate a lui Irish-Meadow Wick. Irish? ca și O'Brien? la naiba, asta era prea de tot. În sfârșit, s-au scos și cucoanele alea plecate cu pluta, cu acele lor de pălărie.

Ghișeele pentru bilete câștigătoare de 2 dolari erau pline de băbuțe cu cecuri de pensii și sticlute de gin în poșetă.

Jack o luă în jos pe scări, lifturile erau pline. Își ascunse portofelul în buzunarul sting din față, ca să-i fenteze pe borfași. Îi controlau buzunarul stâng de la spate de 5 - 6 ori pe seară, dar deocamdată nu se aleseseră decât cu un pieptene cu dinți lipsă și cu o batistă uzată.

Ajunse la mașină, ieși cu toată mulțimea, fără să-și răzuie aripa, ceața începuse să se lase. Dar o luă spre nord fără nicio problemă, atâta doar că, în apropiere de casă, văzu ceva interesant în ceață, tânără, fustă mini, făcea autostopul, o,

doamne, sări pe frână, mișto picioare, dar, până să încetinească, era deja la 50 de metri de ea, cu alte mașini în spate, ei, asta e, las-o s-o violeze vreun idiot, n-avea de gând să se întoarcă.

Se uită dacă era lumina aprinsă la el, nu-i nimeni, bravo, intră în casă, se așează, dezdoi cu degetul mare buletinul pentru ziua următoare, desfăcu o cutie de bere și se apucă de treabă, nu trecură 5 minute și sună telefonul, ridică privirea, îi arătă telefonului degetul mijlociu și se aplecă iar peste buletin, bătrânul meseriaș era din nou în formă.

În două ore răsesese șase cutii de bere și o juma de litru de whisky, iar el dormea în pat, cu formularul gata completat pentru mâine și cu un mic zâmbet triumfător pe față. Existau nenumărate feluri în care puteai să o iei razna.

PA, WATSON

abia după o zi proastă la curse îți dai seama că n-o să reușești niciodată, când vii acasă cu ciorapii împuțiți, cu câțiva dolari șifonați în portofel, atunci înțelegi că n-o să se întâmple niciun miracol și, mai rău, când te gândești ce prost ai pariat la ultima cursă, pe calul numărul 11, știind că n-ai nicio șansă, ignorând total anii de experiență, cum te-ai dus la ghișeu cu bilete de 10 dolari și-ai zis: „unșpe de două ori!”, și tipul cărunt de după geam te-a mai întrebat o dată: „unșpele?”, întreabă întotdeauna de două ori când pun un pariu foarte prost, n-o fi știind el care iese câștigător, dar știe când e vorba de un pariu de fraier și mă privește cu niște ochi grozav de triști în timp ce îmi ia bancnota de douăzeci, și după aia să ieși și să te uiți la cursă și să-l vezi pe amărâtul ăla cum aleargă pe ultimul loc, de la start până la linia de sosire, fără măcar să se sinchisească, și să începi să-ți spui: „futu-i mama mă-sii, cred că am luat-o razna”.

Am discutat despre asta cu un prieten de-al meu care are ceva experiență la curse, a făcut de multe ori și el aceeași chestie, pe care o numește „atracția morții”, vechea poveste, astăzi, termenul nu ne mai impresionează, dar, în mod ciudat, conține totuși un sâmbure de adevăr, căci, într-adevăr, omul obosește urmărind cursele și EXISTĂ această tendință de a arunca totul peste bord. Poate să îți se întâmple fie că pierzi, fie că nu, și atunci încep pariurile proaste, dar cred că problema adevărată e că vrei, DE FAPT, să fii

altundeva – într-un fotoliu, citindu-l pe Faulkner, sau desenând cu creioanele copilului, cursele sunt până la urmă tot un JOB, și încă unul al naibii de greu. Când îmi dau seama de starea asta și sunt în formă, plec pur și simplu; când îmi dau seama, dar nu sunt în formă, continui cu pariurile cretine, un all lucru care ar trebui știut e că e foarte GREU să câștigi, indiferent în ce domeniu; de pierdut e ușor. E impresionant să fii Marele Loser American – chestie la îndemâna oricui; aproape toată lumea o practică.

Un bun parior poate să facă aproape orice își pune în cap. N-are ce căuta pe pistă, ar trebui să fie pe malul Senei¹⁰, cu șevaletul după el, sau în East Village¹⁰¹¹, compunând o simfonie de avangardă sau făcând fericită o femeie, sau trăind în munți într-o peșteră.

Dar mersul ăsta la curse te ajută să te înțelegi pe tine și să înțelegi, de asemenea, mulțimea, sunt o grămadă de critici astăzi care nu știu să scrie și care îl ponegresc pe Hemingway, și este adevărat că bătrânul a scris câteva chestii slabe în a doua parte a vieții, dar începea să o ia nițel razna, și chiar și atunci i-a făcut pe toți să pară niște mucoși care ridicau mâna și cereau și ei voie să facă un mic pișu literar, știu de ce mergea Emie la

10 În original, Left Bank, regiune centrală a Parisului pe malul stâng al Senei (în fr., Rive Gauche), sediul și simbolul vieții artistice și intelectuale pariziene. Faimoasă, între altele, pentru a fi adăpostit numeroși scriitori și artiști americani moderni (Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Edith Wharton etc.), care au căutat aici o viață boemă, departe de puritanismul societății americane din acea perioadă, (n.red.)

11 Cartier din New York, sediu al generațiilor beat, hippy, punk și în general al unei vieți boeme (n.red.)

coride - foarte simplu: îl ajuta să scrie. Emie era un mecanic: îi plăcea să repare lucrurile pe hârtie. Coridele erau un fel de hărți a tot ce se întâmpla în lume: Hannibal îndemnându-și elefanții să treacă muntele sau vreun bețivan stâlcindu-și femeia în bătaie într-o cameră amărâtă de hotel, și când bătrânul Bem se așeza la mașina de scris, scria în picioare, o folosea ca pe o armă. O pușcă, coridele erau măsura generală cu care se măsura totul, totul era în capul lui, ca un soare mare: apoi le pune pe hârtie.

În ceea ce mă privește, cursele îmi arată care-mi sunt punctele slabe și punctele forte, și îmi spun cum mă simt în ziua aia, și îmi spun cât de mult ne schimbăm, ne schimbăm TOT TIMPUL, fără ca măcar să ne dăm seama.

Iar descoperirea mulțimii e cel mai tare film de groază al secolului. TOȚI pierd, uitați-vă la ei! dacă ești capabil, într-o zi la curse poți învăța mai multe decât în patru ani de facultate, dacă aș preda un curs de *creative writing*, una din cerințe ar fi ca fiecare student să meargă la hipodrom o dată pe săptămână și să parieze cel puțin 2 dolari pe câte un presupus învingător la fiecare cursă, fără pariuri pe primele 3 locuri, cei care pun astfel de pariuri ar prefera DE FAPT să stea acasă, dar nu știu cum s-o facă.

Studentii mei ar deveni automat scriitori mai buni, chiar dacă majoritatea ar începe să se îmbrace mai prost și eventual s-o ia pe jos până la școală.

Mă și văd predând *creative writing*.

— Ei, cum a fost, domnișoară Thompson?

- Am pierdut 18 dolari.
- Pe care cal ai pariat în cursa principală?
- Pe One-Eyed Jack.

— Prost pariu, calul a pierdut, într-adevăr, 5 livre, ceea ce atrage publicul, dar înseamnă și că trece într-o clasă superioară de competiție, în limitele greutății sale. Singura ocazie în care un cal care a sărit într-o nouă clasă iese pe primul loc e atunci când arată prost pe hârtie. One-Eyed Jack era calul considerat cel mai rapid din cursă, încă un lucru care atrage publicul, dar măsurarea vitezei se făcuse pe o distanță de 1.200 de metri și se știe că viteza la 1.200 de metri e întotdeauna mai mare decât în cursele de 1.500 de metri sau mai mult. În plus, calul a terminat cu o cotație de 6/1, așa că publicul a crezut că la fel va fi și în cursa de 1.600 de metri, e prima oară în 2 ani când One-Eyed Jack a ieșit al treilea într-o cursă de peste 1.500 de metri, ceea ce nu e deloc întâmplător. Este un sprinter și atât. Așa cum nici cotația finală de 3 la unu n-ar fi trebuit să fie o surpriză pentru nimeni.

- Și dumneavoastră?
- Am pierdut o sută patruzeci de dolari.
- Pe cine ați pariat în cursa principală?
- Pe One-Eyed Jack. Sunteți liberi.

Înainte de a ajunge la hipodrom și înainte de realitatea ireală și sterilizată a tembelizorului, lucram ca muncitor ambalator într-o fabrică imensă, care producea corpuri de iluminat ca să orbească lumea, și, știind că bibliotecile sunt inutile și că poezii sunt niște prefăcuți care-și plâng în mod foarte subtil de milă, mi-am făcut

studiile în baruri și la meciuri de box.

Alea da, nopți, meciurile de pe Olympic¹²! aveau un comentator, un irlandez mărunț, chel (îl chema cumva Dan Tobey?), cu *clasă*, nene, văzuse multe la viața lui, poate chiar pe vapor¹³, pe când era copil, iar dacă nu era *atât* de bătrân, meciul dintre Dempsey și Firpo¹⁴ trebuia să-l fi văzut cu siguranță, parcă-l văd și acum, întinzându-se după fir și trăgând microfonul încet spre el, și cei mai mulți dintre noi eram beți deja înaintea primului meci, dar beți doar cât să ne simțim bine, fumam trabucuri, *la dolce vita*, și așteptam să bage 2 băieți în ring, cam dur, dar așa stăteau lucrurile, asta se întâmpla, dar noi eram plini de viață și, da, cei mai mulți cu câte-o roșcată sau blondă vopsită lângă ei. Chiar și eu. O chema Jane și avusesem destule meciuri, unul terminându-se cu un K.O. Pentru mine. Și eram foarte mândru când se întorcea de la toaletă și toată galeria începea să fluiera și să bată din picioare și să urle când o vedeau cum își fâțâia curul ăla mare și minunat în fusta aia scurtă și strâmtă – și chiar *avea* un cur magic: putea să lase un bărbat cu gura căscată, sufocându-se ca un pește pe uscat, apoi cobora și se așeza lângă mine, eu ridicam halba ca pe o coroniță, i-o treceam ei, ea sorbea și mi-o dădea înapoi, iar eu ziceam, uitându-mă la băieții din

12 Stadion în apropierea centrului istoric al Los Angelesului (n.red.)

13 E vorba de vapoare-cazinouri, cândva mult mai numeroase decât azi, în care se organizau uneori și meciuri de box. (n.red.)

14 Unul dintre cele mai controversate meciuri din istoria boxului, desfășurat în 1923, în care americanul Jack Dempsey (campionul mondial la ora aceea) l-a învins spectaculos pe argentinianul Luis Firpo. (n.red.)

galerie: „labagii nenorociți, o să-i omor”.

Iar ea se uita peste program și spunea: „pe care vrei să-l pui primul?” de obicei îi nimeream – cam în 90% din cazuri –, dar trebuia să-i văd mai întâi. Întotdeauna mergeam pe mâna tipului care nu se mișca prea mult în ring, care dădea impresia că n-are niciun chef să se bată, iar dacă unul din ei își făcea cruce înainte ca gongul să bată și celălalt nu, ăsta era omul nostru, cel care nu-și făcuse, dar de obicei toate astea mergeau mână-n mână. Cel care dădea după muște și făcea pe balerinul în ring era, de obicei, cel care își făcea cruce și care o lua pe cocoasă.

Nu prea erau meciuri slabe pe atunci sau, dacă totuși mai scăpa câte unul, era în general ca și astăzi – între boxeri de categorie grea. Dar pe atunci ne făceam cunoscută părerea despre meci – făceam praf ringul, ori dădeam foc la toată șandramaua, ori stricam scaunele, pur și simplu nu puteau să-și permită să ne servească orice meci. Alea slabe aveau loc la Hollywood Legion¹⁵ și noi nu dădeam pe la Legion. Chiar și băieții din Hollywood știau că boxul adevărat se întâmpla la Olympic. Venea Raft¹⁶, și ceilalți actori, și toate starletele, călare pe scaunele din față. Galeria o lua razna, iar băieții din ring se luptau ca niște boxeri adevărați, și înăuntru era un fum să-l tai cu cuțitul, și cum mai urlam, mamă-mamă, aruncam cu bani și beam whisky, și, când totul se termina, o

¹⁵ Stadion din Hollywood (n.red.)

¹⁶ George Raft (1895-1980), actor american, interpret a numeroase roluri de gangster și de criminal, el însuși suspectat de a fi avut legături cu Mafia, (n.red.)

luam spre vechiul cuibușor de nebunii, cu femeile noastre vopsite și perverse. Îi dădeai după aia bătaie acasă și dormeai ca un înger beat. Ce treabă aveam noi cu biblioteca municipală? cui îi trebuia Ezra? T.S? E.E? D.H? H.D? vreun Eliot? vreun Sitwell?¹⁷

n-o să uit niciodată prima noapte în care l-am văzut pe tânărul Enrique Balanos. Pe atunci favoritul meu era un băiat bun, un negru, avea obiceiul ăsta de a aduce un miel alb în ring înainte de meci și de a-l îmbrățișa, ceea ce era cam penibil, dar era un tip bun și dur, și celor duri și buni li se permit anumite libertăți, nu-i așa?

Oricum, el era eroul meu, se numea Watson Jones sau ceva de genul ăsta. Watson avea clasă și talent – era iute, rapid rapid rapid, și mai avea și un PUMN tare, și îi *plăcea* treaba pe care o făcea, dar într-o noapte, din senin, apăru în ring tânărul Balanos. Și Balanos învinse, nu se grăbi, îl epuiză pe Watson încet și preluă controlul, și spre sfârșit îl făcu aproape praf. Eroul meu. Nu-mi venea să cred. Dacă îmi amintesc bine, a fost chiar K.O., ceea ce a însemnat o noapte foarte tristă, eu, cu sticla lângă mine, urlam și imploram îndurare, ceream o victorie care pur și simplu nu avea să vină. Balanos era pe val, asta era clar – nebunul avea șerpi în loc de brațe și nici măcar nu se *mișca* – aluneca, se furișă, tresărea asemenea unui păianjen veninos, ajungea tot timpul acolo unde trebuia, făcându-și treaba, am știut în seara aceea

17 E vorba de: Ezra Pound; T.S. Eliot, E.E. Cummings, D.H. Lawrence, Hilda Doolittle (poetă și romancieră de orientare imagistă), din nou T.S. Eliot și de familia de scriitori și artiști englezi Sitwell. (n.red.)

că doar unul dat dracului îl putea bate și că Watson ar putea foarte bine să-și ia mieluțul și să se ducă acasă.

Abia mult mai târziu în noaptea aceea, după ce am băgat whisky în mine ca în spitalul de urgență, după ce m-am certat și mi-am înjurat femeia că stătea acolo și-mi arăta picioarele alea care te băgau în boală, am fost în stare să recunosc că totuși cel mai bun învinsese.

„Balanos. Se ține bine pe picioare, nu gândește. Doar reacționează, mai bine să nu gândești. În seara asta, corpul a triumfat asupra sufletului. Așa cum se întâmplă de obicei, pa, Watson, pa, Central Avenue¹⁸, s-a terminat/4

am trântit paharul de pereți și mi-am apucat femeia. Îmi lingeam rănilor, era foarte frumoasă, ne-am pus în pat. Îmi amintesc cum ploaia bătea ușor prin geam. Am lăsat-o să ne ude. Era bine. Era atât de bine, încât am făcut dragoste de două ori și, când am adormit, ne-am întors cu fața spre fereastră, și ploaia a bătut peste noi, și dimineața toate așternuturile erau ude, iar noi ne-am trezit strănutând și râzând, „doamne ferește! doamne ferește!”, era haios, iar săracul Watson zăcea pe undeva, cu fața umflată și terciuită, confruntat cu Veșnicul Adevăr, față-n față cu meciurile de 6, de 4 runde, apoi înapoi la fabrică, alături de mine, arzând gazul 8 sau zece ore pe zi pentru doi lei, fără să ajungi nicăieri, așteptând-o pe aia cu coasa, cu mintea și sufletul stâlcite, și strănutam, „doamne ferește! 44, era haios, și ea mi-a spus:

18 Strada în zona sudică a Los Angelesului, simbol al stilului de viață specific comunității de culoare (n.red.)

„ești vânăt peste tot, ești VÂNĂT de frig! Doamne, uită-te în oglindă! 44, și muream de frig și m-am uitat în oglindă și chiar eram VÂNĂT! ridicol! un craniu și niște oase nenorocite! m-a bufnit râsul, am râs atât de tare, că m-am prăbușit pe covor, și ea a căzut grămadă peste mine și am râs și am râs, doamne, dumnezeule, încât aveam impresia deja că o luasem razna, și apoi a trebuit să mă ridic, să mă îmbrac, să mă pieptăn, să mă spăl pe dinți, îmi era prea rău ca să mănânc, am vomat când mă spălam pe dinți, am ieșit și am luat-o spre fabrica de corpuri de iluminat, doar soarele îmi încălzea spatele, dar trebuie să te mulțumești cu ce ai.

MARII POETI MOR ÎNTR-O BALTĂ DE RAHAT

stați să vă povestesc despre el. M-am târât jos din pat cu o mahnureală nasoală, cu intenția să ajung la magazin, să-mi iau ceva de mâncare, să bag niște mâncare în mine și să plec la slujba pe care o urăsc. Așa. Deci, eram într-o alimentară și idiotul ăla (cam de-o vârstă cu mine), dar probabil mai sigur pe el, mai prost și mai cretin, un soi de veveriță pline de ghinde și gata să chițăie, și fără niciun pic de respect pentru altceva decât ceea ce simte sau crede sau exprimă el... era o veveriță-hienă, un trântor. Un limax. Se holba întruna la mine. Apoi mi-a zis:

HEI!!!

Se apropie de mine și stătea și se holba. HEI! zise, HEI! avea niște ochi foarte rotunzi și stătea holbându-se în continuare din ochii ăia foarte rotunzi, adâncul ochilor lui arăta ca un fund jegos de piscină – fără reflecție, nu aveam timp, trebuia să mă grăbesc, cu o zi înainte lipsisem de la serviciu și fusesem deja consiliat – Dumnezeu știe de câte ori – pentru absenteism excesiv, voiam nespus să plec de lângă el, dar eram prea slăbit ca să mă adun. Arăta ca administratorul unui bloc în care am stat acum câțiva ani. Genul ăla pe care-l găsești întotdeauna pe hol, la 3 dimineața, când intri cu o femeie dubioasă.

Se holba în continuare, așa că i-am spus: NU-MI AMINTESC DE TINE. SCUZE, DAR NU SUNT BUN LA CHESTII DIN ASTEA. În același timp mă gândeam: „de ce nu pleci odată? de ce trebuia să

fii aici? nu-mi place de tine”.

AM FOST LA TINE, spuse el. ACOLO, îmi arăta, se întoarce și arată spre sud și est, unde n-am stat în viața mea. Am lucrat, dar n-am locuit, a, bine, e nebun, mi-am spus. Nu-l cunosc, nu l-am văzut în viața mea. Sunt liber, pot să-i fac vânt.

SCUZE, i-am spus, DAR TE ÎNȘELI – NU NE CUNOAȘTEM. N-AM STAT NICIODATĂ ACOLO. ÎMI PARE RĂU, OMULE.

Am început să împing căruțul.

DA, POATE NU ACOLO. DAR TE ȘTIU. STĂTEAI PE UNDEVA NU LA STRADĂ, LA ETAJUL DOI. ACUM UN AN, CAM AȘA.

SCUZE, i-am spus, DAR EU BEAU CAM MULT. AM TENDINȚA SĂ-I UIT PE OAMENI. AM STAT ÎNTR-ADEVĂR UNDEVA ÎN SPATE, LA ETAJUL DOI, DAR ASTA SE ÎNTÂMPLA ACUM 5 ANI.

AUZI, CRED CĂ M-AI CONFUNDAT. MĂ GRĂBESC, PE BUNE. TRE’ SĂ O TAI, SUNT CONTRA-CRONOMETRU.

Am pornit mai departe, spre raionul de came.

Mergea lângă mine.

EȘTI BUKOWSKI, NU?

DA, SUNT.

AM FOST ACOLO. NUMAI CĂ NU-ȚI AMINTEȘTI TU. BĂUSEȘI.

CU CINE NAIBA AI VENIT?

CU NIMENI. AM VENIT DE UNUL SINGUR. SCRISESEM O POEZIE DESPRE TINE. TU NU-ȚI MAI AMINTEȘTI. DAR NU ȚI-A PLĂCUT.

HMMM, am spus.

ODATĂ I-AM SCRIS O POEZIE TIPULUI CU OMUL CU BRAȚUL DE AUR. CUM ÎL CHEMA?

ALGREN, NELSON ALGREN.

EXACT, spuse. AM SCRIS O POEZIE DESPRE EL. ȘI AM TRIMIS-O LA O REVISTĂ. REDACTORUL MI-A RECOMANDAT SĂ 1 - O TRIMIT CHIAI LUI. ALGREN MI-A RĂSPUNS. MI-A SCRIS PE UN BULETIN DE CURSE. „ASTA E VIAȚA MEA44, AȘA MI-A SCRIS.

BINE, am zis, ȘI CUM ZICEAI CĂ TE CHEAMĂ?

NU CONTEAZĂ. MĂ NUMESC „LEGIUNE44.

FOARTE AMUZANT, i-am zâmbit. Am mai mers un pic, apoi ne-am oprit, m-am întins după un pachet de hamburgeri. Apoi m-am decis să-i fac vânt. Am luat hamburgerul și i l-am înfipt în mână, apoi i-am scuturat mâna și i-am spus: BINE, MĂ BUCUR CĂ NE-AM VĂZUT, DAR CHIAI TRE' SĂ PLEC.

Apoi am băgat viteză și m-am cărat cu căruțul, spre raionul de pâine. Tipul nu voia să dea mâna.

TOT LA POȘTĂ LUCREZI? mă întrebă, tropăind pe lângă mine.

MĂ TEM CĂ DA.

AR TREBUI SĂ PLECI DE-ACOLO. E UN LOC ORIBIL. E CEL MAI TÂMPIT LOC UNDE AI PUTEA SĂ LUCREZI.

SUNT DE ACORD CU TINE. DAR, VEZI TU, NU MĂ PRICEP LA ALTCEVA. NU AM NICIO CALIFICARE.

EȘTI UN MARE POET, OMULE.

MARII POEȚI MOR ÎNTR-O BALTĂ DE RAHAT.

DAR EȘTI ADMIRAT DE TOȚI CEI DE STÂNGA. NU POATE SĂ TE AJUTE NIMENI?

Cei de stânga? tipul era țicnit, *clar*. Am mers

mai departe.

SUNT ADMIRAT, DA, DE CĂTRE PRIETENII MEI DE LA POȘTĂ. SUNT ADMIRAT CA BEȚIVAN ȘI PARIOR LA CURSE.

ȘI NU POȚI SĂ PRINZI VREO BURSĂ SAU CEVA?

AM ÎNCERCAT ANU' TRECUT. PE ȘTIINȚE UMANE. N-AM PRIMIT DECÂT O SCRISOARE DE REFUZ.

DAR ORICE CRETIN DIN ȚARA ASTA TRĂIEȘTE DINTR-O BURSĂ.

ÎN SFÂRȘIT, AI ZIS ȘI TU CEVA.

NU CITEȘTI LA UNIVERSITĂȚI?

PREFER SĂ NU. E O FORMĂ DE PROSTITUȚIE. TOT CE VOR SĂ FACE SĂ...

Nu m-a lăsat să termin. GINSBERG, spuse, GINSBERG CITEȘTE LA UNIVERSITĂȚI. ȘI CREELEY, ȘI OLSON, ȘI DUNCAN, ȘI...

ȘTIU.

M-am întins după pâine.

EXISTĂ TOT FELUL DE MODALITĂȚI DE A TE PROSTITUA, spuse.

Stai că începe cu cheștiile profunde, doamne, am fugit spre raionul de legume.

AUZI, AM PUTEA ȘI NE MAI VEDEM CÂNDVA?

TIMPUL MEU ESTE FOARTE LIMITAT, PE BUNE.

Găsi o agendă. UITE, SCRIE-MI ADRESA TA AICI.

Of, doamne, cum dracu' scapi de cineva fără să fi rănești sentimentele? mi-am scris adresa.

ȘI POATE ȘI UN NUMĂR DE TELEFON?

întrebă. CA SĂ TE ANUNȚ CÂND AM DE GÂND ȘI VIN.

NU, NU FĂRĂ TELEFOANE, i-am dat agenda.

CÂND ȚI-AR CONVENI CEL MAI BINE?

DACĂ ȚII SĂ VII, VINO ÎNTR-O VINERI, DUPĂ 10 SEARA.

VIN CU UN BAX DE BERI. ȘI TREBUIE SĂ O IAU ȘI PE NEVASTĂ-MEA. SUNTEM CĂSĂTORIȚI DE 27 DE ANI.

DESTUL DE TRIST, i-am spus.

A, NU, DIMPOTRIVĂ. E SINGURA CALE.

DE UNDE ȘTII? N-AI ÎNCERCAT ALTCEVA.

ELIMINĂ GELOZIA ȘI CONFLICTELE. AR TREBUI SĂ ÎNCERCI.

NU LE ELIMINĂ, LE ÎNMULȚEȘTE. ȘI AM ÎNCERCAT.

A, DA. ÎMI AMINTESC CĂ AM CITIT DESPRE EA ÎNTR-O POEZIE DE-A TA. UNA CU BANI.

Am ajuns la legumele congelate.

AM FOST PRIN VILLAGE În anii '30. L-AM CUNOSCUȚ PE BODENHEIM. GROAZNIC. A FOST OMORÂT¹⁹. ZĂCEA ACOLO PE ALEE. L-AU OMORÂT PENTRU NUȘ CE MUIERE ORDINARĂ. ERAM PRIN VILLAGE PE ATUNCI. ERAM UN BOEM. NU SUNT UN BEATNIK SAU UN HIPPY. CITEȘTI *PRESA LIBERĂ*?

CÂND ȘI CÂND.

SUB ORICE CRITICĂ.

Voia să spună că hipioții erau sub orice critică,

19 Maxwell Bodenheim (1893-1954) - poet și romancier care, după o carieră interbelică prestigioasă, a căzut în anii '40 în patima beției și a ajuns un vagabond. A fost asasinat, împreună cu a treia sa soție, de către un descreierat, (n.red.)

era profund siropos.

ȘI EU PICTEZ. I-AM VÂNDUT UN TABLOU PSIHIATRULUI MEU CU 320 DE DOLARI. TOȚI PSIHIATRI SUNT NIȘTE OAMENI BOLNAVI, FOARTE BOLNAVI.

Încă o mostră de profunzime din 1933.

MAI ȘTII POEZIA AIA PE CARE AI SCRIS-O DESPRE CUM TE PLIMBAI PE PLAJĂ ȘI CUM AI COBORÂT DE PE STÂNCĂ ȘI VEDEAI TOATE PERECHILE ALEA DE ÎNDRĂGOSTIȚI JOS PE PLAJĂ, ȘI CUM ERAI SINGUR ȘI AI VRUT SĂ TE CARI DE ACOLO RAPID, ATÂT DE RAPID ÎNCÂT ȚI-AI UITAT PANTOFII PE PLAJĂ? ERA O POEZIE EXCELENTĂ DESPRE SINGURĂTATE.

Era o poezie despre cât de GREU e să fi VREODATĂ singur, dar asta nu i-am mai spus.

Am luat o pungă cu cartofi congelați și m-am dus spre casă. Țopăia pe lângă mine în continuare.

LUCREZ CA DECORATOR DE VITRINE. ÎN SUPERMARKETURI. 154 DE DOLARI PE SĂPTĂMÂNĂ. PE LA BIROU NU DAU DECÂT O DATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ. LUCREZ DE LA UNȘPE DIMINEAȚA PÂNĂ LA PATRU DUPĂ-MASA.

ACUM LUCREZI?

A, DA, LUCREZ LA STANDURILE DE AICI. AȘ FI VRUT SĂ AM CEVA RELAȚII. TE-AȘ FI BĂGAT ȘI PE TINE.

Băiatul de la casă începu să treacă produsele prin casa de marcat. HEI! strigă amicul meu, NU-L PUNE ȘI PLĂTEASCĂ PENTRU CUMPĂRĂTURILE ALEA! E POET!

Băiatul de la casă nu păru afectat, nu spuse nimic, continuă să treacă produsele prin marcator.

Amicul meu țipă din nou: HEI! E UN MARE POET! NU-L PUNE SĂ PLĂTEASCĂ PENTRU CUMPĂRĂTURILE ALEA!

ÎI PLACE SĂ VORBEASCĂ, i-am spus casierului, băiatul de la casă era liniștit, am plătit și mi-am luat sacoșa.

HAI CĂ M-AM CARAT, i-am spus amicului meu. Nu știu de ce, nu putea să plece din magazin. Îi era frică de ceva. Voia să-și păstreze slujba asta bună. Minunat, m-am simțit foarte bine să-l văd stând lângă casă și nu tropăind după mine”.

NE MAI VEDEM, mi-a spus. I-am făcut cu mâna de sub sacoșă.

Afară erau mașini parcate și oameni care mergeau, niciunul nu citea poezie, nu discuta despre poezie, nu scria poezie, o dată în viață mulțimea chiar mi se părea rezonabilă, m-am dus spre mașină, mi-am aruncat lucrurile înăuntru și m-am așezat un minut pe scaun, din mașina de lângă mine a coborât o femeie și m-am uitat cum fusta i s-a ridicat și i-a descoperit pielea albă deasupra ciorapilor, una dintre cele mai mari opere de artă ale lumii: o femeie cu picioare frumoase, coborând din mașină, s-a îndreptat și fusta i s-a așezat la loc. Mi-a zâmbit pentru un moment, apoi s-a întors și a pornit, unduindu-se, clătinându-se, trepidând, spre alimentară, am pornit mașina și am băgat în marșarier. Aproape că uitasem de prietenul meu. Dar el nu avea să mă uite. În seara aceea avea să spună:

DRAGA, GHICI CU CINE M-AM ÎNTÂLNIT AZI LA ALIMENTARIÎ? ARĂTA LA FEL, POATE MAI

PUȚIN PUHAV, ȘI AVEA O CHESTIE MICĂ PE BĂRBIE.

CU CINE?

CHARLES BUKOWSKI.

Cine e Asta?

UN POET. A CAM DECĂZUT. NU MAI SCRIE AȘA DE BINE CA ÎNAINTE. DAR ȘI ȘTII CĂ SCRIA NIȘTE CHESTII FOARTE MIȘTO. POEZII DESPRE SINGURĂTATE. DE FAPT E UN TIP FOARTE SINGUR, DAR NU ȘTIE ASTA. MERGEM PE LA EL VINERI SEARA.

DAR NU AM CU CE ȘI MĂ ÎMBRAC.

NU-I PASĂ LUI. NU-I PLAC FEMEILE.

NU-I PLAC FEMEILE?

NU. CHIAR EL MI-A SPUS-O.

UITE CE E, GUSTAV, ULTIMUL POET LA CARE AM FOST ERA UN TIP GROAZNIC. CRED CĂ ABIA TRECUSE O ORĂ ȘI S-A ȘI ÎMBĂTAT ȘI A ÎNCEPUT SĂ ARUNCE CU STICLE PRIN CASA ȘI SĂ ÎNJURE.

Păi Asta era bukowski. Numai că nu își amintește DE NOI.

NICI NU MÎ MIR.

DAR E FOARTE SINGUR. AR TREBUI SĂ-I FACEM O VIZITĂ.

BINE, DACĂ ZICI TU, GUSTAV.

MULTUMESC, SCUMPO.

Nu că ai vrea să fii Charles Bukowski? știu să și pictez, și să ridic haltere, și fetița mea crede că sunt însuși Dumnezeu.

Însă, alteori, nu-i așa de bine.

PE CÂND STĂTEAM ÎN CABANA POETILOR

pentru aceia dintre voi interesați de nebunie, a mea sau a voastră, pot să vă povestesc câte ceva despre nebunia mea. Am stat în cabana poetilor la Universitatea din Arizona, dar nu pentru că sunt un poet consacrat, ci pentru că numai un prost sau un sărăntoc vizitează Tucsonul sau stă acolo pe timp de vară. Temperatura medie a fost de 50 de grade pe toată perioada cât am stat acolo, nu aveai ce face decât să bei bere. Sunt un poet care a făcut cunoscut faptul că nu citește în public, sunt, de asemenea, genul de persoană care devine absolut stupidă când se îmbată, iar când sunt treaz nu am nimic de spus, așa că nu mi-au bătut prea mulți la ușă. Chestie care nu mă deranja, atâta că auzisem de o tânără menajeră de culoare foarte foarte bine proporționată care ar fi trebuit să vină din când în când, așa că îmi făcusem liniștit planuri cum o s-o violez, dar se pare că auzise și ea de mine, pentru că s-a ținut departe.

Așa încât mi-am frecat cada singur; mi-am aruncat singur sticlele goale la tomberonul pe care scria: UNIV. OF ARIZ. De obicei vărsăm chiar deasupra tomberonului, pe la 11 dimineața, când veneam cu sticlele. Apoi, totul se rezuma la întorsul în pat după berea de dimineață și la încercarea de a mă răcori cumva și de a mă pune pe picioare. Poet-rezident²⁰, pe naiba, bețivan-

20 Numeroase universități americane invita artiști să petreacă o anumită perioadă (între un trimestru și un an) în campusul lor, asigurându-le o bursă și cheltuielile de întreținere și, cerându-le, de

rezident mai degrabă, beam cam 4 - 5 baxuri a câte 6 beri într-o zi și-o noapte.

Ei bine, aparatul de aer condiționat funcționa rezonabil, coaiele tocmai începeau să mi se dezmoștească, stomacul mi se dădea pe brazdă, scula mi-era tot cu gândul la menajera de culoare și sufletul mi se îngrețosase de toți acei Creeley etc. Care se căcaseră în aceeași budă și dormiseră în același pat - ei bine, pe la ora aceea suna telefonul. Era marele editor.

— Bukowski?

— Hm, hm. Cred că da.

— N-ai vrea să iei micul dejun?

— Ce să iau?

— Micul dejun.

— Mda. Mi s-a părut mie că asta ai spus.

— Sunt cu nevastă-mea pe-aici, pe-aproape.

Ce zici, ne întâlnim la cantina campusului?

— Cantina campusului?

— Da, noi vom fi acolo, nu trebuie decât să o iei în direcția opusă față de autostradă și să-i întrebi pe toți: UNDE E CANTINA CAMPUSULUI? întreabă pe drum: UNDE E CANTINA CAMPUSULUI?

— Offff, dumnezeule...

— S-a întâmplat ceva? nu trebuie decât să întrebi pe toată lumea: UNDE E CANTINA CAMPUSULUI? și luăm micul dejun împreună.

— Auzi, hai să amânăm mai bine. Nu azi.

— OK, buk, mă gândisem doar că, dacă tot suntem prin zonă...

obicei, în schimb, să compună, să aibă apariții publice, să se implice într-un fel sau altul în viața universității, (n.red.)

— Sigur, mersi.

După vreo 3 - 4 beri și o baie, încercam să citesc niște cărți de poezie de pe aici, pe care, evident, le găseam prost scrise: Pound, Olson, Creeley, Shapiro, așa că adormeam, erau sute de cărți și reviste vechi pe-acolo, dar niciuna dintre cărțile mele, așa încât casa era un loc mort. Când mă trezeam, mai beam o bere și ieșeam în cele 50 de grade, mergând 8 - 10 străzi până la casa marelui editor, de obicei, mă opream undeva să mai iau niște beri. Ei nu beau. Începuseră să îmbătrânească și aveau tot felul de probleme de sănătate, trist, atât pentru mine, cât și pentru ei. Dar socrul editorului, un tip de 81 de ani, bea cot la cot cu mine. Ne simpatizam reciproc.

Mă dusesem acolo ca să dobor un record, dar când proful de la Ariz. Care se ocupa de vizita mea auzise că sosesc în oraș, se internase la spitalul St. Mary, de ulcer. În ziua în care trebuia să fie externat, l-am sunat personal, pe jumatate beat, așa că l-au mai ținut încă 2 zile. Deci nu aveam nimic mai bun de făcut decât să beau cu un moș de 81 de ani, așteptând să se întâmple ceva: menajere, un incendiu, sfârșitul lumii, m-am lansat într-o dispută cu marele editor, apoi m-am dus în dormitorul din fund și am stat cu tatălă și ne-am uitat la o emisiune în care o grămadă de femei dansau și erau îmbrăcate în fuste mini. Am stat acolo cu ditamai pulă sculată, sau, mă rog, cu pula sculată, nu știu despre tataie.

Dar într-o noapte m-am trezit în celălalt capăt al orașului, cu un tip înalt, bine făcut, cu o barbă pe toată fața. Îl chema Archer sau Archnip, ceva

de genul ăsta, și am băut până n-am mai putut, și am fumat Chesterfield. Am discutat despre verzi și uscate, apoi tipul ăsta solid cu fața păroasă, Archnip, s-a întins peste masă, și eu am început să-i pipăi picioarele neveste-sii. M-a lăsat, n-avea nicio problemă, avea cel mai fin puf alb pe care l-am văzut vreodată – stai! avea vreo 25 de ani! – , vreau să zic că în bătaia neoanelor arăta destul de alb pe picioarele alea date naibii, și ea spunea: „adevărul e că nu te vreau, dar, dacă ai ce să-mi oferi, sunt a ta”. În orice caz, era mai mult decât auzi de obicei de la femei, i-am pipăit picioarele în continuare, încercând să-i ofer ceva, dar eram prea aburit de Chesterfield-urile alea și de bere, așa că nu am fost în stare de altceva mai bun decât s-o întreb dacă vrea să fugim împreună la Los Angeles, unde și-ar putea găsi un job ca picoliță și m-ar putea întreține, din cine știe ce motive, n-a părut prea interesată, după toată discuția aia cu bărbat-su despre Drept, Istorie, Sex, Poezie, Roman, Medicină... ba îl și fraierisem, ducându-l la bar și comandând 3 scotch-uri cu apă, unul după altul, tot ce mi-a spus a fost că *este* interesată de Los Angeles. I-am zis să o lăsăm baltă, ar fi trebuit să rămân la bar. La un moment dat, ieșise o tipă de lângă un perete și dansase pe tejgheaua de la bar; îmi tot fâțâise niște chiloței din satin roșu pe sub nas. Dar era probabil doar o conspirație comunistă, așa că, ce naiba.

A doua zi, m-a adus înapoi un tip mai scund, cu barba mai scurtă, mi-a dat un Chesterfield.

— Ce faci, omule, l-am întrebat, ce faci, ai o grămadă de păr pe fața aia, ce faci?

— Pictez, mi-a spus.

Și, când am ajuns la mine, la cabană, am scos berile și l-am învățat cum e cu pictura, pictez și eu. I-am spus formula mea magică despre cum poți să-ți dai seama dacă un tablou nou e bun sau prost, i-am mai zis și care e diferența dintre a picta și a scrie, și ce poate exprima pictura în plus față de scris, el nu prea a vorbit, după câteva beri a decis să plece.

— Mersi că m-ai adus cu mașina, i-am spus.

— Pentru puțin.

Când marele editor m-a sunat să mă invite la micul dejun, a trebuit să-l refuz din nou, dar i-am spus despre tipul care mă adusesese acasă.

— Cumsecade tipul, am zis, drăguț puști.

— Cum spuneai că îl cheamă?

— Am spus numele tipului.

— A, spuse, e profesorul X, predă pictura la Arizona U.

— A, da? i-am spus.

Nu prindeam posturi cu muzică simfonică pe micuțul radio AM, așa că am ascultat muzică din ailaltă, turnam bere în mine și ascultam muzică din ailaltă, ca nebunu': „dacă vii la San Francisco, pune-ți flori în păr; *hey, hey, live for today*și așa mai departe, pe un post era un concurs sau o tâmpenie din asta - trebuia să le spui luna în care te-ai născut, „august”, le-am zis „V-ați născut în noiembrie? 44 cântă o doamnă, „ne pare rău, domnule, n-ați reușit”, mi-a spus prezentatorul, „da, chiar așa? am spus. Chiar așa? 44 tipul mi-a închis, mai întâi, trebuia să se potrivească luna nașterii cu înregistrarea lor. Apoi, dacă prima se

nimerea, trebuia să se potrivească și ziua nașterii, adică 7 sau 19 sau ce-o fi fost. Și apoi, dacă totul mersese strună, puteai să câștigi

O EXCURSIE GRATUITĂ LA LOS ANGELES, UNDE STĂTEAI ÎNTR-UN MOTEL, CU TOATE CHELTUIELILE ACOPERITE, niște nenorociți cu telefoanele lor „E clar că totul e aranjat dinainte”, mă gândeam. M-am dus la frigider.

„Acum sunt 50 de grade”, spuse prezentatorul.

În ultima mea zi în oraș, menajera de culoare tot nu apăruse, așa că am început să-mi fac bagajele, marele editor îmi spusese orarul autobuzelor, trebuia doar să merg 3 străzi spre nord și să iau autobuzul care mergea spre est pe bulevardul Park, către Elm.

Dacă ajungi mai devreme în stația de autobuz, nu sta degeaba pe acolo, intră în drogherie²¹, îți iei o Cola sau ceva.

Mi-am făcut bagajele și m-am dus în stație pe căldura aia de 50 de grade, nici urmă de nenorocitul ăla de autobuz, la naiba, m-am îndreptat cu pași repezi spre est. Pileala ieșea din mine precum cascada Niagara, am trecut geamantanul în mâna cealaltă, aș fi putut lua un taxi de la mine până la gară, dar marele editor insistase să-mi dea niște cărți, o chestie intitulată CRUCIFIX ÎNTR-O MÂNĂ A MORȚII, pe care trebuia să o bag în geamantan, nimeni nu avea mașină, abia ajunsesem la el și desfăcusem o bere,

²¹ *Drugstore*, (aprox.) drogherie, magazin în care se vând un sortiment larg de produse farmaceutice și cosmetice, dar și mărfuri alimentare, de papetărie, de menaj etc. (n.red.)

când apare profilul care ieșise din spital, venise cu mașina, voia, probabil, să se asigure că plecasem din oraș. Intră.

— Tocmai am fost la cabana poeților, spuse.

— Păi cred că ai ajuns chiar după ce buk plecase, spuse editorul, lui buk îi place să-și clădească propria cușcă, nu-i place să ia micul dejun în cantina campusului, apoi i-am spus să aștepte în drogherie dacă autobuzul întârzie. Știi ce-a făcut? a venit pe jos până aici, pe căldura asta, cu geamantan cu tot.

— Fir-ar să fie, nu înțelegi? i-am spus editorului, nu-mi plac drogheriile! nu-mi place să stau și să aștept în drogherii, au fântâni d-alea arteziene din marmură, stai și te holbezi acolo la fântâna aia. Mai trece câte-o furnică sau mai vezi un gândac cum moare în fața ta, cu un picior încă zbătându-se și cu celălalt nemișcat, ești un străin. 2 sau 3 șmecherași d-ăștia de doi bani se holbează la tine. Într-un final apare și chelnerița. Nu te-ar lăsa să-i miroși chiloții ăia murdari, dar e urâtă cu spume și habar n-are. Îți ia comanda în scârbă. O cola. Ți-o aduce într-un pahar de hârtie cald și îndoit, n-ai niciun chef de ea. O bei. Gândacul tot nu moare, autobuzul tot nu vine. Marmura fântânii e acoperită de mâzgă. Totul e o farsă, nu înțelegi? dacă mergi la casă și vrei să-ți iei niște țigări, durează 5 minute până te servește cineva, până ieși de acolo te simți de parcă ai fost violat în grup.

— Nu e nimic rău în drogheriile astea, buk, îmi spune editorul.

— Mai știu eu pe unul care zice că „nu e nimic

în neregulă cu războiul”, dar, pentru Dumnezeu, trebuie să mă țin și eu de neuroza mea și prejudecățile mele, fiindcă numai pe astea le am. Nu-mi plac drogheriile, nu-mi plac cantinele din campusuri, nu-mi plac poneii Shetland, și nu-mi place Disneylandul, și nu-mi plac polițaii motocicliști, nu-mi place iaurtul, nu-mi plac Beatlesii sau Charlie Chaplin, și nu-mi plac jaluzelele și smocul ăla stufos și maniaco-depresiv de pe fruntea lui Bobby Kennedy... doamne, dumnezeule – și m-am întors către prof, omul ăsta scoate poeziile mele de zece ani și NICI MĂCAR NU MĂ CUNOAȘTE!

Pe prof, îl umflă râsul, ceea ce nu era chiar așa de rău. Trenul avea 2 ore întârziere, așa că proful ne-a dus cu mașina până la casa lui, sus, pe un deal. Începuse să plouă, un geam mare din sticlă dădea spre orașul ăla prăpădit, exact ca-n filme, m-am răzbunat pe marele editor, soția profului se așeză la pian și ne zgârie urechile cu niște Verdi. Am știut, în sfârșit, că editorul suferea. ÎL ADUSESEM ÎN DROGHERIA MEA. Am aplaudat și am încurajat-o pe soție să mai cante ceva. Nu cânta chiar atât de prost, avea forță, dar o folosea fără discernământ – prea multă forță, încontinuu, fără variație, am încercat să o fac să mai cante ceva, dar, pentru că am fost singurul care a insistat, ea, ca o doamnă ce era, a rezistat.

M-au dus până la gară, pe ploaie, cu buzunarele umplute cu sticlute – țuică de caise, chestii de genul ăsta. Mi-am dat geamantanul la bagaje și i-am lăsat să stea acolo, grămădiți, să aștepte trenul, m-am dus până la capătul

vagonului cu bagaje, m-am așezat pe un cărucior, în ploaie, și am luat țuica în primire, era o ploaie fierbinte care se evaporă de îndată ce-ți atingea pielea; ca un fel de sudoare, am stat și mi-am așteptat trenul spre Los Angeles, unicul oraș din lume. Adică, da, e și cel mai mizerabil în comparație cu alte orașe, dar în asta consta farmecul lui. Era orașul meu. Era țuica mea. Aproape c-o iubeam.

Și uite că se apropia, în sfârșit. Am terminat țuica și m-am îndreptat către tren, căutând vagonul 110. Dar nu exista niciun 110. Se dovedi că 110-le era 42. M-am urcat alături de mexicanii, indienii, nebunii și cocăleri. Era acolo o fată îmbrăcată într-o rochie albastră care avea un fund amețitor, era dusă. Vorbea cu o păpușă mică de parcă ar fi fost bebelușul ei. Stătea pe bancă în fața mea și vorbea cu păpușa, „ai putea s-o ai, bătrâne, dacă încerci, mi-am spus. Dar ai face-o numai nefericită. Las-o baltă, mai bine psihopat voyeur”. Așa că m-am întors spre partea mea și m-am uitat la picioarele alea delicioase, luminate de bătaia lunii, prin fereastra trenului, mexicanii și indienii sforăiau. Mă holbam în continuare la picioarele luminate de lună și o ascultam cum vorbea cu păpușa ei. Ce ar fi vrut marele editor să fac acum? cum ar fi procedat marele Bem? Dos Passos? Tom Wolfe? Creeley? Ezra? picioarele luminate de lună începeau să-și piardă sensul, m-am întors pe partea cealaltă și m-am uitat la munții purpurii, poate e și pe-acolo vreo pizdă. Și Los Angelesul se apropia de mine plin de pizde. Și o vedeam acum, în cabana poezilor după ce

Bukowski plecase, pe menajera aia de culoare, aplecându-se, ridicându-se și aplecându-se din nou, transpirând, ascultând radioul - „dacă veniți în San Francisco, aveți grijă să vă puneți flori în păr” -, menajera aia debordând de dragoste, și nimeni în jur, și am mai scos din buzunar o sticlută, ceva de ceva, și am tot supt din ea până când iată că am ajuns și-n L.A., dracu' să-l ia.

HRISTOȘII PROȘTI

era nevoie de trei bărbați ca să ridice masa aia de cauciuc și s-o plaseze în mașini, iar mașinile să taie cauciucul în bucăți, dându-i forme diferite; îl încălzeau și îl ciopârțeau, și îl azvârleau afară: pedale de bicicletă, plase pentru pâr, sticle de apă fierbinți... trebuia să fii atent când puneai cheștiile alea în mașină, altfel îți reteza brațul, și, când erai mahmur, erai întotdeauna mult mai grijuliu să nu-ți reteze brațul. În ultimii trei ani li se întâmplase la doi bărbați: Durbin și Peterson. Pe Durbin l-au trecut la serviciul de contabilitate - parcă-l văd cum stătea acolo cu mânăca atârânăd. Lui Peterson i-au dat o mătură și un mop și făcea curat la bude, golea coșurile de gunoi, puneă hârtie igienică, din astea, toată lumea se minuna cât de bine se descurca Peterson cu un singur braț.

Cele opt ore de lucru erau pe terminate. Dan Skorski puse umărul să ridice ultima încărcătură de cauciuc, lucrase în ziua aia cu cea mai nasoală mahmureală din toată cariera lui de până atunci, minutele i se păruseră ore, secunde, minute, și, de câte ori ridicai privirea, 5 țipi stăteau la geamul de supraveghere, de câte ori te uitai în sus, cei zece OCHI erau îndreptați către tine.

Dan se întoarse să se ducă la raftul cu cartelele de pontaj, când un tip extrem de slab, care semăna cu un trabuc, intră în hală. Când mergea, părea să nici nu atingă podeaua cu picioarele, trabucul se numea domnul Blackstone.

— Unde dracu' crezi că te duci? îl întrebă pe

Dan.

— Plec de aici, acolo mă duc.

— ORE SUPLIMENTARE, spuse domnul Blackstone.

— Ce?

— Ți-am spus: SUPLIMENTARE, uită-te în jur. Tre' să scoatem astea de aici.

Dan privi în jur. Cât vedeai cu ochii, numai grămezi de cauciuc pentru mașini, iar lucrul cel mai rău cu orele astea suplimentare era că nu știai niciodată când se terminau, puteau dura între 2 și 5 ore. Niciodată n-aveai cum să știi. Aveai timp numai să te bagi în pat, să te trezești și să o iei de la capăt cu încărcatul cauciucului în mașini, și nu se termina niciodată, tot timpul era încă *mai mult* cauciuc, *mai multe* comenzi, *mai multe* mașini, toată clădirea exploda, ejacula, voma cauciuc, mormane, grămezi, tone de cauciuc, iar ăia 5 din biroul de supraveghere câștigau tot mai multe grămezi, mormane, tone de bani.

— Treci înapoi la MUNCĂ! spuse trabucul.

— Nu, nu mai pot să ridic nici măcar o bucată de cauciuc, spuse Dan.

— Și cum scoatem noi toate astea de aici? întrebă trabucul, trebuie să facem loc pentru marfa pe care o primim mâine.

— Mai ia-ți o clădire, mai angajează niște oameni, muncești aceiași oameni până cad lați, până le faci creierii praf. Nici nu mai știu pe ce lume sunt, UITĂ-TE numai la ei! uită-te la amărății ăștia!

Era adevărat, muncitorii nu mai aveau aproape nimic uman. Aveau niște ochi sticloși, ca

de nebuni, râdeau din orice și făceau tot timpul mișto unii de alții, erau goi pe dinăuntru, erau morți.

— Țștia sunt oameni de treabă, spuse trabucul.

— Sigur că sunt. Jumate din salariu li se duce pe taxe federale sau statale; cealaltă jumătate, pe mașini noi, televizoare color, neveste idioate și 4 - 5 tipuri de asigurări.

— Ori faci orele alea suplimentare ca toți ceilalți, ori poți să-ți iei la revedere de la locul de muncă, Skorski.

— În cazul ăsta, îmi iau la revedere de la locul de muncă, Blackstone.

— N-am de gând să te plătesc.

— Inspectia Muncii.

— Îți trimitem cecul prin poștă.

— Foarte bine. Faceți-o cât mai repede.

Părăsind clădirea, avu aceeași senzație de fericire și de eliberare pe care o avea de câte ori era dat afară sau își dădea demisia, părăsind clădirea aia, lăsându-i pe toți acolo - „aici ai să te simți ca într-o familie, Skorski. N-ai să mai găsești un loc ca ăsta!” indiferent cât de idioată ar fi fost slujba, muncitorii îi serveau mereu același text.

Skorski se opri la magazinul de băuturi, își luă o sticlă de Grandad și conduse până acasă, era o seară plăcută, așa că își bău rachiul și se duse la culcare, și dormi într-o stare de grație pe care n-o mai avusese de mult timp. Fără ceasul care să sune la 6.30 și să îl trezească într-o existență fals umană, de animal.

Dormi până la amiază, se sculă, luă 2 pastile

efervescente și se duse să verifice cutia poștală, avea o scrisoare.

Stimate domnule Skorski.

Suntem de mult timp admiratorii povestirilor și poemelor dumneavoastră și am apreciat, de asemenea, recenta dumneavoastră expoziție de pictură de la Universitatea din N. Dispunem de un post vacant în cadrul redacției, aici, la World Way Boo Ks, Inc. Sunt sigur că ați auzit de noi. Publicațiile noastre sunt distribuite în Europa, Africa, Australia și, da, chiar și în Orient. Urmărim îndeaproape munca dumneavoastră de ceva ani și am observat că între 1962 și 1963 ați fost editor la mica revistă *LAMEBIRD*²², și ne-au plăcut în mod deosebit selecțiile dumneavoastră de poezie și proză. Suntem convinși că sunteți omul potrivit pentru postul din redacția noastră. Cred că ne-am putea înțelege. Salariul de început este de 200 de dolari pe săptămână și ne-am simți deosebit de onorați dacă v-ați alătura echipei noastre. În caz că sunteți interesat, vă rog să ne contactați cu taxă inversă la numărul și vă vom trimite prin telegraf costul biletului de avion și o sumă, credem noi, generoasă pentru eventuale cheltuieli suplimentare.

Al dumneavoastră.

D.R. Signo.

Redactor-șef

World Way Books, Inc.

Dan bău o bere, puse două ouă la fiert și îl sună pe Signo. Signo avea o voce de parcă ar fi vorbit printr-un tub de oțel. Dar Signo îi publicase pe câțiva dintre cei mai buni scriitori ai lumii, și Signo părea foarte nepregătit, nu ca în scrisoare.

— Chiar mă vreți acolo la voi? îl întreabă Dan.

— Sigur că da, spuse Signo, după cum am precizat.

— În ordine, trimiteți-mi prin telegraf banii de bilet și am plecat.

— Banii sunt pe drum, spuse Signo. Vă așteptăm cu nerăbdare.

Și închise. Signo, adică. Dan stinse focul la ouă. Se duse în pat și mai dormi încă două ore...

În avionul spre New York, lucrurile nu merseară tocmai bine. Că era din cauză că nu mai zburase niciodată sau din pricina vocii ciudate a lui Signo care vorbea printr-un tub de oțel, nu era sigur, de la cauciuc la oțel. Ei, poate că Signo era foarte ocupat, s-ar fi putut, unii oameni sunt foarte ocupați, tot timpul, oricum, când Skorski se urcă în avion, se simțea destul de bine, mai ales că avea și o sticlă de Grandad la el. Numai că sticla se termina pe la jumătatea drumului și Skorski începu să o sâcăie pe stewardesă să-i aducă băutură, habar n-avea ce îi dădea stewardesa – era ceva purpuriu și dulce, și nu prea părea să se împace cu Grandad. Curând, începu să intre în vorbă cu toți pasagerii și să le spună că este Rocky Graziano, fost boxer, la început, lumea râse, apoi toți tăcură când văzură că insistă.

— Eu sunt Rock²³, da, sunt Rock, și ce i-am mai făcut chiftele pe toți! direct în stomac și o stângă! ce mai *vuia* publicul!

Apoi i se făcu râu și abia ajunse la budă. Când vomă, vărsă ceva și în pantofi și pe șosete, așa că își dădu jos pantofii și șosetele, spălă șosetele și ieși desculț. Își puse șosetele undeva la uscat, apoi își lăsă și pantofii undeva, după care uită unde le pusese pe toate.

Se fââia de colo până colo pe culoar, desculț.

— Domnule Skorski, îi spuse stewardesa, vă rog să rămâneți pe locul dumneavoastră.

— Graziano. Rock. Și cine dracu' mi-a luat pantofii și șosetele? îi sparg pe toți.

Vomă acolo, pe culoar, și o bătrână sâsâi la el ca un șarpe.

— Domnule Skorski, îi spuse stewardesa, insist să vă duceți la locul dumneavoastră!

Dan o apucă de încheietură.

— Îmi place de tine. Cred că o să te violez chiar aici, pe scaun, gândește-te! viol în cer! o să-ți PLACĂ la nebunie! fostul boxer Rocky Graziano violează o stewardesă în timp ce zburau deasupra Hlinoisului! vino-ncoa'!

Dan o înșfăcă de mijloc, fața ei era groaznic de stupidă și inexpresivă; tânără, egocentrică și urâtă. Avea un creier de țânțar și niciun pic de țâțe. Însă era vâncioasă. Se desfăcu din strânsoarea lui Dan și fugi în cabină. Dan mai vomă un pic, apoi se duse și se așeză la locul lui.

Veni copilotul. Un tip cu fese groase, fălci late,

23 Joc de cuvinte: în engleză *rock înseamnă „stâncă”*. (n.red.)

o casă cu 3 etaje, 4 copii și o nevastă nebună.

— Hei, prietene, spuse copilotul.

— Ce vrei, fraiere?

— Adună-te. Am înțeles că faci scandal.

— Scandal? cum adică? oi fi și tu vreun poponar, aviatorașule?

— Ți-am zis să-ți vii în fire!

— Scutește-mă, fătălăule! am plătit biletul!

Fese-Late luă centura de siguranță și îl legă de scaun cu un ușor dispreț, afișând atâta putere, de parcă ar fi fost un elefant care scotea cu trompa un arbore mango din pământ.

— Să NU TE PRIND CĂ TE MIȘTI de aici!

— Sunt Rocky Graziano, îi spuse Skorski.

Copilotul era deja în cabină, când stewardesa ieși și-l văzu pe Skorski legat fedeleș în scaunul lui, începu să chicotească.

— Îți arăt eu ție una de DOI METRI! țipă el la ea.

Bătrâna sâsâi iarăși ca un șarpe...

La aeroport, desculț, luă un taxi până în noul Greenwich Village. Găsi o cameră fără probleme și un bar exact pe colț. Bău la bar până a doua zi dimineată și nimeni nu spuse nimic despre faptul că era desculț, nimeni nu-l băgă măcar în seamă, nu-i vorbi, era în New York, clar.

Chiar și când își cumpără pantofi și șosete a doua zi, intrând desculț în magazin, nimeni nu-i spuse nimic, orașul era vechi de sute de ani și sofisticat dincolo de orice sens și/sau simțire.

Peste vreo două zile îl sună pe Signo.

— Ați călătorit bine, domnule Skorski?

— Oh, da.

— Păi eu tocmai mă duceam să iau masa la Griffo's. E chiar lângă World Way. Ne-am putea întâlni acolo peste 30 de minute?

— Unde mai precis e Griffo să care e adresa?

— Spuneți-i taximetristului să vă ducă până la Griffo's.

Închise. Signo, adică.

Skorski îi spuse taximetristului de Griffo's. Și iată locul, intră, se opri în hol. Înăuntru erau 45 de persoane, care putea fi Signo?

— Skorski, se auzi o voce. Aici!

Signo. Stătea la o masă. Cu încă un tip. Beau cocteiluri, imediat ce se așează, chelnerul puse un cocteil și în fața lui.

Așa mai merge, domnule.

— Cum m-ai recunoscut? îl întreabă pe Signo.

— Ei, te-am recunoscut, zise Signo.

Signo nu se uita niciodată în ochii cuiva, ci peste capul lui, ca și cum ar fi așteptat un mesaj, o pasăre care să aterizeze sau o suliță otrăvită aruncată de un negru ubangi1.

— Acesta e ciudat, spuse Signo.

— Da, așa este, spuse Dan.

— Vreau să spun, acesta e domnul ciudat, unul dintre redactorii noștri.

— Bună ziua, spuse ciudat, întotdeauna am fost un admirator al dumneavoastră.

Ciudat era exact invers: se uita tot timpul în jos, la podea, ca și când s-ar fi așteptat să iasă ceva dintre dalele podelei - o scurgere de ulei, o pisică sălbatică sau o invazie de gândaci amețiți de bere. Nimeni nu spunea nimic. Dan își termină cocteilul și îi aștepta, beau foarte încet, de parcă

n-ar fi contat, ca și cum ar fi fost lapte de var. Mai luară un tind și apoi plecară spre redacție...

— Au arătat biroul lui. Birourile erau despărțite de niște panouri de sticlă albă, ca niște ziduri, nu se vedea prin geam. Iar în spatele biroului era o ușă din sticlă albă, închisă, iar dacă apăsai un buton, un panou se închidea chiar în fața biroului tău și erai singur, puteai să-ți faci de cap acolo cu secretara și nu afla nici dracu'. Una dintre secretare îi zâmbise. Doamne, ce corp! toată carnea aia, tare, zvâcnind și țipând după pulă, ca să nu mai vorbim de zâmbetul ăla... tortură medievală, ce mai...

Bătăi o linie pe birou, era ceva pentru măsurat cicero sau ciceroni²⁴ sau ceva de genul ăsta. Nu știa nimic despre linie, se juca doar cu ea. Trecură 45 de minute, i se făcu sete. Deschise ușa din spatele biroului și trecu printre rândurile de birouri despărțite prin ziduri de sticlă albă. În fiecare cușcă de sticlă stătea câte un om. Unii vorbeau la telefon, alții se jucau cu niște hârtii. Cu toții păreau să știe ce fac. Găsi Griffos. Se așeză la bar și bău două pahare, apoi se întoarse la birou, se așeză și începu să se joace iar cu linia, mai trecură 30 de minute, se ridică și coborî din nou la Griffos. 3 pahare, apoi, din nou la linie. Griffos și înapoi, Griffos și înapoi, pierdu șirul, dar ceva mai târziu, când trecu iar printre rândurile de birouri, redactorii apăsară butoanele și închiseră geamurile pe rând, în fața lui. Zdrang, zdrang, zdrang, până ajunsese la biroul lui. Un

24 Populație din Sudan și Congo (n.red.)

singur editor nu-și închisese geamul. Dan se opri și se uită la el – era ditamai namila, un om pe moarte, cu gușa lăsată, groasă, cu țesuturile atârănând și fața buhăită, umflată ca o minge gonflabilă, cu trăsături schițate vag. Bărbatul nu se uita la el. Fixa tavanul deasupra capului lui Dan și era nervos – se făcu roșu, apoi alb, se descompuse tot mai mult. Dan se duse la biroul lui, apăsă butonul și se încuie înăuntru, cineva bătu la ușă. O deschise, era Signo. Signo se uită peste capul lui.

— Am ajuns la concluzia că nu avem nevoie de dumneavoastră.

— Și cheltuielile de întoarcere?

— De cât ați avea nevoie?

— O sută 75 ar fi de ajuns.

Signo îi completă un cec de 175, îl aruncă pe birou și ieși...

În loc să se întoarcă în L.A., Skorski se decise pentru San Diego. Trecuse ceva timp de când nu mai fusese pe hipodromul Caliente¹. Și se gândise el la o combinație pentru 5 - 10. Simțea că ar putea alege 5 în loc de 6, fără să fie nevoit să cumpere prea multe combinații, mai degrabă mergea pe o logică a raportului greutate-distanță-viteză, suna parcă mai rezonabil, rămase destul de treaz în timpul zborului, stătu o noapte în San Diego, apoi luă un taxi spre Tijuana. Schimbă taxiurile la graniță și taximetristul mexican îi găsi un hotel bun în centrul orașului. Își așază boarfele în șifonierul din cameră, apoi ieși la o plimbare, era cam 6 după-amiază și soarele rozaliu părea să îndulcească sărăcia și înverșunarea orașului,

„niște nenorociți, se gândea, stau destul de aproape de State ca să învețe limba și să-i știe corupția, dar nu pot să stoarcă decât prea puțină bogăție, ca niște cicari atașați de burta rechinului/4

Dan găsi un bar și bău o tequila. La tonomat se auzea muzică mexicană. 4 sau 5 țiți stăteau și își păzeau băutura de câteva ore bune. Femei nu erau. Ei, dar asta nu era o problemă în T. Ultimul lucru care i-ar fi trebuit acum era o femeie, o păsărică fremătătoare și pulsândă. Femeile îți stricau întotdeauna socotelile, erau în stare să omoare un bărbat în 9.000 de feluri diferite, se gândea că, după ce îi iese combinația cu 5 - 10, își încasează cei 50 - 60 de mii și își ia o căsuță pe malul oceanului, la jumătatea drumului dintre L.A. Și San Diego, își cumpără o mașină de scris electrică sau scoate pensula de la naftalină, bea vin franțuzesc și se plimbă în fiecare noapte pe malul oceanului, diferența între a trăi bine și a trăi prost e doar o chestiune de puțin noroc, și Dan simțea că va avea parte de puțin noroc, așa îi arăta registrul lui contabil, că avea un debit mai mare...

Îl întrebă pe barman ce zi era și barmanul spuse „joi”, deci mai avea câteva zile. Curse nu erau până sâmbătă. Alese01 trebuia să aștepte invazia americanilor de peste graniță, 2 zile de nebunie după cele 5 zile de iad. Tijuana avea grijă de ei. Tijuana avea grijă de banii lor pentru ei. Dar americanii nici n-aveau idee cât de tare îi urau mexicanii; banii americani îi tâmpeau și se purtau de parcă ar fi fost stăpânii orașului, și fiecare

femeie era o curvă, și fiecare polițai un personaj de benzi desenate, dar americanii uitau că în trecut câștigaseră niște războaie cu mexicanii, ca americani, texani sau dracu' mai știe ce. Pentru americani asta era doar o poveste din cărțile de istorie; pentru mexicani, însă, era o realitate, nu prea te simțeai bine, ca american, într-un bar din Mexic într-o seară de joi. Americanii stricau chiar și coridele; americanii stricau tot.

Dan mai comandă o tequila.

Barmanul întreabă:

— Nu vrei o fată drăguță, senior?

— Mersi, prietene, răspunse, dar eu sunt scriitor, mă interesează oamenii în general mai mult decât o păsărică în particular.

Fusese o replică stângace și se simți ca dracu' după ce o spuse, iar barmanul plecă.

Dar aici era o atmosferă liniștită, bău și ascultă muzica mexicană, îi prindea bine îndepărtarea asta, pentru o vreme, de pământul american. Să stea acolo și să cunoască latura ascunsă a unei culturi diferite, ce fel de cuvânt mai era și ăsta? cultură, oricum, se simțea bine.

Bău vreo 4 - 5 ore, fără să-l deranjeze cineva și fără ca el să deranjeze pe cineva, și apoi plecă cam abțiguit și se duse în camera lui, trase jaluzelele, se holbă la luna mexicană, se întinse, se simți împăcat cu lumea și adormi...

A doua zi de dimineață, Dan găsi un mic local unde puteai să comanzi ochiuri cu șuncă și fasole bătută, șunca era cam tare, ouăle - simple - prea prăjite, cafeaua, slabă, dar îi plăcea, localul era gol. Iar chelnerița era grasă și proastă de dădea în

gropi, o ființă fără niciun gând, care în viața ei n-avusese o măsea care s-o doară, care nici măcar constipată nu fusese vreodată, care nu se gândise niciodată la moarte, iar la viață, doar când și când. Mai luă o cafea și fumă o țigară mexicană, dulce ca zahărul, țigările astea mexicane ardeau altfel - ardeau *fierbinte*, de parcă ar fi fost vii.

Era abia în jurul prânzului, prea devreme deci pentru a-și începe programul de bar, dar cursele erau abia sâmbătă și nu avea nici mașină de scris.

Scria direct la mașina de scris, nu putea să scrie cu creionul sau cu stiloul. Îi plăcea tăcânitul de mitralieră al mașinii de scris. Îl ajuta să scrie.

Skorski se duse la același bar. Se auzea aceeași muzică mexicană, la mese stăteau parcă aceiași patru sau 5 țiți. Veni și barmanul cu tequila. Părea mai amabil decât cu o zi înainte, poate că acești 4 - 5 țiți aveau câte ceva de povestit. Dan își aminti cum își făcea veacul în barurile negrilor de pe Central Ave., singur, cu mult înainte ca atitudinea pronegri să ajungă la modă printre intelectuali, și își aminti cum vorbea cu ei, și cum era întotdeauna în pierdere pentru că ei vorbeau și gândeau la fel ca albi - foarte materialist, și căzuse beat peste mesele lor, și ei nu-l omorâseră atunci când chiar voia să fie omorât, pentru că moartea era singura soluție.

Și acum, asta. Mexic.

Se îmbătă destul de repede și începu să bage monede în tonomat și să pună muzică mexicană, din versuri nu înțelegea mai nimic, i se părea că fiecare melodie are același ritm romantic monoton, melodramatic, de cântec de leagăn.

Se plictisi, ceru o femeie, veni una și se așeză lângă el. Era un pic mai în vârstă decât se aștepta, avea un dinte de aur în mijlocul danturii, și el nu avea niciun chef, dar niciunul, să o fută. Îi dădu 5 dolari și îi spuse, într-un mod foarte gentil, i se păru lui, să plece, ea plecă.

Încă o tequila. Aia 5 se uitau la el, barmanul, la fel. Trebuia să intre cumva în *sufletele* lor! trebuia să aibă și ei suflete, cum puteau să stea atât de relaxați? ca într-un cocon? ca niște muște ameteite de soarele leneș de după-amiază care se învârtesc pe pervaz?

Skorski se ridică de pe scaun și mai băgă niște monede în tonomat.

Apoi începu să danseze, mexicanii râdeau și strigau, era *încurajator*. În sfârșit, locul căpătase puțină viață!

Dan continuă să încarce tonomatul și să danseze, curând, încetară să strige și să râdă, și îl priveau doar, tăcuți, el comandă tequila după tequila, le făcu cinste și celor 5 tăcuți, îi făcu cinste și barmanului, în timp ce soarele apunea și noaptea se strecura în sufletul Tijuanei ca o pisică plouată și murdară. Dan dansa în continuare, cam deplasat, e adevărat, dar se simțea perfect, dărâmasse barierele. În sfârșit. Era pe Central Ave. 1955 din nou. Era perfect, fusese întotdeauna primul acolo, înainte ca oportuniștii și gloata să strice totul.

Se luptă chiar și cu un taur, cu un scaun și cu cârpa de șters a barmanului...

Dan Skorski se trezi în parc, în mijlocul pieței publice, pe o bancă, observă mai întâi soarele,

asta era bine. Apoi, văzu că are ochelarii pe cap. Îi atârnavă de o ureche, și una dintre lentile fusese împinsă afară din ramă și atârna abia prinsă de o margine, când întinse mâna s-o atingă, firul se rupse și lentila căzu, după ce atârname acolo toată noaptea, căzu pe ciment și se făcu zob.

Dan adună cioburile și le băgă în buzunarul de la cămașă, apoi făcu gestul acela inutil, despre care ȘTIA că e inutil, inutil, inutil... dar TREBUIA să îl facă, să afle, totuși... își caută portofelul.

Nu avea nimic în buzunar, toți banii săi lichizi fuseseră în portofel, un porumbel păși leneș pe lângă el. Dintotdeauna urâse felul în care păsările astea idioate își mișcau gâtul. Stupizenie, ca și nevestele proaste, și șefii proști, și președinții proști, și Hristoșii proști.

Era o întâmplare stupidă pe care n-ar fi fost niciodată în stare să le-o povestească, se petrecuse într-o noapte în care se îmbătase, în cartierul unde stătea și unde niște vecini de-ai lui aveau un fel de LUMINĂ PURPURIE, aveau un fel de paralelipiped din sticlă și în mijlocul grădinii cu flori stătea un Hristos în mărime naturală, care părea cam trist și cam jerpelit, și-și privea degetele de la picioare... STRĂLUCEA ÎN LUMINA PURPURIE.

Chestia asta îl zgândărea pe Dan. În fine, într-o noapte, fiind destul de beat, Skorski intrase în grădina în care bătrânele stăteau și se uitau la Hristosul purpuriu, și se puse pe treabă, încercând să scoată Hristosul din cușca lui de plastic, dar era dificil, apoi un bărbat ieși în fugă din casă.

— Domnule! ce aveți de gând?

— ... încercam să-l scot pe șmecheru ăsta din cușcă! vă supără?

— Îmi pare rău, domnule, dar am chemat poliția...

— Poliția?

Skorski îl lăsă baltă pe Hristos și o șterse, până în mijlocul unei piețe anonime din Mexic, un băiețel îl bătu pe genunchi, un băiețel, îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, cu niște ochi superbi, nu mai văzuse ochi atât de frumoși în viața lui.

— Nu vrei s-o fuți pe *surioara* mea? întrebă puștiul, are 12 ani.

— Nu, nu cred, nu astăzi.

Puștiul se îndepărtă cu adevărat trist, cu capul plecat, eșuase, lui Dan îi păru rău de el.

Apoi se ridică și o șterse din piață, dar nu spre nord, spre Tărâmul Libertății, ci spre sud. Cât mai departe în Mexic.

Niște băieței azvârliră cu pietre după el când trecu pe-o alee lăaturalnică și plină de noroi.

Dar nu avea nicio importanță, cel puțin avea pantofi în picioare, și ceea ce voia era ceea ce ei aveau să-i dea. Și ceea ce aveau să-i dea era ceea ce voia el. Totul era în mâinile idioților.

Trecând printr-un orașel, la jumătatea drumului spre México City, oamenii spuneau că arăta ca un Hristos purpuriu sau, mă rog, era VÂNĂT, adică pe-aproape.

Apoi nu l-a mai văzut nimeni.

Ceea ce însemna că poate n-ar fi trebuit să bea cocteilurile alea așa de repede în New York City.

Sau poate că ar fi trebuit, totuși.

PREA SENSIBIL

„Arătați-mi un om care stă singur și are o bucătărie permanent jengoasă, și, în 5 cazuri din 9, am să vă arăt că avem de-a face cu un om extraordinar/4

Charles Bukowski, 6.27.67, după 19 beri

„Arătați-mi un om care stă singur și are o bucătărie permanent curată, și, în 8 cazuri din 9, am să vă arăt că avem de-a face cu un om de o calitate spirituală detestabilă/4

Charles Bukowski, 6.27/67, după 20 de beri de multe ori, starea bucătăriei reflectă starea mentală, oamenii confuzi și nesiguri pe ei, oamenii flexibili sunt gânditorii. Bucătăriile le sunt precum mințile, dezordonate, pline de gunoaie și de vase nespălate, dar ei sunt conștienți de propria stare mentală și au capacitatea să se amuze de ea. Din când în când, într-o explozie de foc, sfidează zeitățile eterne și nasc o jerbă strălucitoare, pe care, uneori, o numim creație; la fel cum alteori se mai îmbată și își fac curat în bucătării, dar, curând, totul cade din nou în dezordine și ei orbecăie din nou prin întuneric, și au iarăși nevoie disperată de alcool, pastile, rugăciuni, sex, noroc și mântuire. Bărbatul cu bucătaria întotdeauna pusă la punct este însă un monstru, feriți-vă de el! starea bucătăriei reprezintă starea minții sale: totul în regulă, toate aranjate, a permis vieții să îl limiteze rapid la un set închis de idei inferioare, defensive și călduțe, ajunge să-l ascuți zece minute și vei ști că tot ceea ce va spune în viață va fi esențial găunos și întotdeauna plictisitor, este un om de ciment, categoria aceasta este mai

răspândită decât altele, așa că, dacă vrei să găsești un om viu, verifică-i mai întâi bucătăria, ca să nu-ți pierzi vremea degeaba.

Femeia cu o bucătărie murdară, pe de altă parte, e o chestiune diferită - din punctul de vedere al unui bărbat, dacă nu lucrează și nu are nici copii, curățenia sau jegul din bucătărie este aproape întotdeauna (cu excepțiile de rigoare) direct proporțională cu afecțiunea pe care ți-o poartă, unele femei vin cu teorii despre cum să salveze lumea, dar nu sunt în stare să spele o ceașcă de cafea, dacă le zici ceva, îți vor spune: „spălatul ceștilor de cafea nu e important”, din păcate, este. Mai ales pentru un bărbat care a stat 8 ore de lucru, plus 2 ore suplimentare, la strung. Începi să salvezi lumea salvând câte un om; restul este romantism pompos sau politică.

Există și femei bune la suflet pe lumea asta, am cunoscut chiar una sau 2. Apoi, mai există și celălalt soi. La un moment dat, slujba aia nenorocită mă termina în așa hal, încât, la capătul celor 8 sau 12 ore de muncă, tot corpul mi-era amorțit de durere și înțepenit ca o scândură. Spun „scândură” pentru că e singurul mod în care mă văd atunci, vreau să spun că la sfârșitul slujbei nu eram în stare nici măcar să îmi pun haina, mi-era imposibil să ridic brațele și să le bag în mâneci. Durerea era prea mare ca să pot ridica mâna într-atât. Orice mișcare, oricât de mică, îmi provoca explozii terifiante de durere, ca niște jerbe de scânteii roșii, ca niște accese de nebunie, pe vremea aceea luasem câteva amenzi de circulație, majoritatea pe la 3 - 4 dimineața, într-o noapte, pe

drumul spre casă, încercând să evit să mai încalc vreo regulă insignifiantă, am încercat să scot brațul stâng pe geam ca să semnalizez un viraj la stânga. Semnalizatoarele nu-mi mai funcționau, pentru că odată, beat fiind, le smulsesem de tot, așa că am încercat să întind mâna stângă, am reușit doar să-mi pun încheietura pe marginea geamului și să ridic un degetel, brațul nu mă asculta deloc, iar durerea era ridicolă, atât de ridicolă, încât m-a bufnit râsul, mi se părea absolut comic, eu cu degetelul scos pe geam, urmând supus regulile de circulație, afară întunerice și pustiu, nimeni în jurul meu, și eu făcând acea încercare jalnică, eșuată, de semnalizare, în briza nopții, am râs în hohote, era să intru într-o mașină parcată în timp ce viram, râzând, încercând să mă descurc cu celălalt braț schilod, am reușit să ajung la mine. Am parcat cu chiu cu vai, am băgat cheia în ușă și am intrat în apartament. În sfârșit! acasă!

Ea stătea în vârful patului, mâncând ciocolată (pe bune!) și răsfoind *New Yorker* și *Saturday Review of Literature*. Era miercuri sau joi și ziarele de duminică zăceau încă pe podea în camera din față. Eram prea obosit ca să mănânc și am umplut cada doar pe jumătate ca să nu mă înec. (mai bine îți alegi tu clipa, în loc să o lași să te aleagă ea pe tine.)

după ce m-am târât din blestemata aia de cadă centimetru cu centimetru, ca o omidă, m-am dus în bucătărie ca să beau niște apă, dar chiuveta era înfundată, apa murdară și împutită dădea pe de lături; îmi venea să vomit, peste tot numai

gunoaie, iar femeia asta își făcuse un hobby din adunatul borcanelor goale și al capacelor, și în apa din chiuvetă, pe lângă vasele murdare și etc., pluteau aceste capace și borcane pe jumătate pline, într-un soi de parodie blândă și umilă a întregii situații.

Mi-am spălat un pahar și am băut niște apă. Apoi m-am dus în dormitor. Nu aveți idee ce chin era să-mi schimb poziția corpului din verticală în orizontală, ca să mă întind pe pat. Singura soluție era să nu mă mișc, așa că am stat acolo ca un pește idiot, stupid și înghețat, am auzit-o cum răsfoia revista și, încercând să stabilesc un contact, am întrebat-o:

— Ei, cum a fost în seara asta la atelierul de poezie?

— O, îmi fac griji pentru Benny Adimson, îmi răspunse.

— Benny Adimson?

— Da, e tipul care scrie povestirile alea amuzante despre biserica catolică, ne face pe toți să râdem. N-a publicat deocamdată decât într-o revistă din Canada și nu vrea să-și mai trimită lucrările pe nicăieri, nu cred că revistele sunt pregătite pentru el. Dar e foarte amuzant, pe toți ne face să râdem.

— Păi, și care e problema lui?

— Și-a pierdut slujba de pe camion, am vorbit cu el în fața bisericii, înainte să înceapă lectura, spune că pur și simplu nu e în stare să scrie când nu are un job. Tre' să aibă un job ca să fie în stare să scrie.

— Ciudat, i-am spus, eu am scris câteva dintre

cele mai bune pagini ale mele când nu lucram, când muream de foame.

— Dar Benny Adimson, mi-a răspuns, Benny Adimson nu scrie despre EL ÎNSUȘI! scrie despre ALȚI OAMENI.

— Aha.

M-am decis s-o las baltă, eram conștient că oricum îmi va lua cel puțin 3 ore ca să adorm, până atunci o parte din durere se va scurge prin saltea și apoi, în scurt timp, va trebui să mă scol și să mă întorc în același loc. O auzeam cum răsfoia *New Yorker*. M-am simțit prost, dar am hotărât că EXISTAU și alte moduri de a gândi. Poate că la atelierul de poezie chiar veneau câțiva scriitori; puțin probabil, dar NU imposibil.

Am așteptat să mă dezmoțesc, am auzit-o cum a mai întors o foaie, cum a luat încă o bucată de ciocolată din ambalaj, apoi a spus din nou:

— Da, Benny Adimson are nevoie de un job, are nevoie de o bază de la care să pornească. Încercăm să îl încurajăm să trimită câte ceva la diverse reviste, mi-ar plăcea să-i citești povestirile anticatolice. Știi, a fost cândva catolic.

— Nu, nu știam.

— Dar are nevoie de un job. Încercăm cu toții să fi găsim ceva de lucru, ca să poată scrie în continuare.

A urmat o tăcere, sincer să fiu, nici măcar nu mă gândeam la Benny Adimson și problemele lui. Apoi am încercat să mă gândesc la Benny Adimson și la problemele lui.

— Auzi, i-am spus, cred că pot să rezolv eu problema lui Benny Adimson.

— Poți TU să o rezolvi?

— Da.

— Păi cum?

— Se fac angajări la noi, la poștă, angajează pe oricine, probabil că mâine-dimineață ar putea începe lucrul, și atunci va fi în stare să scrie.

— La poștă?

— Da.

Mai întoarse o pagină, apoi spuse:

— Benny Adimson este prea SENSIBIL ca să lucreze la poștă!

— O!

Am stat să ascult, dar n-am mai auzit nicio pagină și nici vreo ciocolată. Pe atunci era foarte interesată de un scriitor pe nume Choates sau Coates sau Chaos, ceva de genul ăsta²⁵, care scria o proză deliberat temă, ce umplea lungile coloane dintre reclamele la băutură și cele la cursele de vapoare cu abur și se termina întotdeauna cu, să zicem, un tip care avea o colecție completă de discuri cu Verdi și o mahmureală de la Bacardi omorând o fetiță de 3 ani în costumaș albastru pe o alee mizerabilă din New York, la 4.13 după-amiaza.

Asta era ideea arogantă a redactorilor de la *New Yorker* despre avangardismul sofisticat – adică moartea triumfă mereu și că suntem plini de jeg sub unghii, chestia asta fusese spusă deja, cu mai bine de 50 de ani în urmă, de către cineva numit Ivan Bunin într-o povestire intitulată *Domnul din San Francisco*, după moartea lui

25 Probabil Robert Myron Coates (1897-1973), colaborator constant al revistei *The New Yorker* între 1927 și 1967 (n.red.)

Thurber²⁶ *New Yorker* rătăcea ca un liliac orb printre stalactitele rămase de pe vremea Gărzilor Roșii chineze, cu alte cuvinte, erau pierduți.

— Noapte bună, i-am spus.

Pauză, apoi s-a decis să-mi răspundă.

— Noapte bună, a spus într-un final.

Urlând pe dinăuntru de durere, dar fără a scoate un sunet, m-am întors (chestie care mi-a luat cinci minute bune) de pe spate pe burtă și am așteptat să se lumineze și să vină ziua următoare.

Poate că am fost nedrept cu această doamnă, poate că am divagat de la bucătării la răzbunare, există destulă aroganță în sufletele noastre, ale tuturor, iar al meu nu face excepție, și apoi mă încurc când vine vorba de bucătării – și, de fapt, de majoritatea lucrurilor, doamna despre care v-am vorbit e foarte curajoasă în multe privințe, pur și simplu nu a fost o noapte prea grozavă, nici pentru mine, nici pentru ea.

Și sper că câmpălaul ăla cu povestirile lui anticatolice și cu grijile lui și-a găsit o slujbă adecvată sensibilității lui și că vom fi cu toții recompensați de geniul său neidentificat (decât în Canada).

Între timp, eu continui să scriu despre mine și să beau prea mult. Dar nu vă spun nimic nou.

SĂRIȚI, VIOL!

Doctorul îmi făcea un test. Îmi lua sânge de trei ori – a doua oară la zece minute după prima oară, iar a treia, la 15 minute după a doua. Făcuse primele două recoltări, și acum mă plimbam,

²⁶ James Grover Thurber (1894-1961), mare umorist american, faimos pentru desenele și articolele sale din *The New Yorker* (n.red.)

așteptând să treacă cele 15 minute. În timp ce stăteam pe stradă, am observat o femeie așezată pe o bancă în stația de autobuz de peste drum. Dintre milioanele de femei de pe lumea asta, din când în când apare câte una care te scoală și din morți. Au ceva, constituția lor, felul în care sunt construite, o rochie specială, ceva căruia nu-i poți rezista. Stătea cu picioarele încrucișate și purta o rochie de un galben intens. Picioarele i se terminau în glezne subțiri și delicate, dar avea pulpe și șolduri sănătoase. Privirea îi era jucăușă, de parcă ar fi râs de mine și ar fi încercat să se ascundă.

M-am dus până la semafor și am traversat strada. M-am îndreptat spre banca din stație. Eram în transă. Nu mă puteam controla. Când să ajung lângă ea, s-a ridicat și a pornit pe stradă. Bucile alea mi-au luat mințile. Am pornit în spatele ei, ascultându-i clănțănitul tocurilor, devorând-o cu privirea.

„Ce-am pățit? m-am gândit. Mi-am pierdut mințile”.

— Puțin îmi pasă, mi-a răspuns o voce.

Intră într-un oficiu poștal. Am intrat și eu după ea. Erau vreo 4 - 5 oameni la rând. Era o după-amiază plăcută și caldă. Toată lumea părea să fie într-o stare de vis. Eu sigur eram.

„Ne desparte un centimetru, atât. Aș putea s-o ating cu mâna”, mă gândeam.

A trimis un mandat poștal de 7,85 dolari. I-am ascultat vocea. Până și vocea îi era nespus de sexi. Ieși. Am cumpărat o duzină de cărți poștale de care nu aveam nevoie. Apoi am zbughit-o afară.

Aștepta un autobuz care tocmai venea. Am reușit să urc înainte să se închidă ușile. Apoi am găsit un loc în spatele ei. Am mers o bucată bună. Trebuie să fi simțit că o urmăresc, mi-am spus, dar nu pare să o deranjeze. Avea părul roșcat-auriu. Era făcută din foc.

Am mers vreo 5 – 6 kilometri. Brusc, se ridică și trase de cordon²⁷. Mă uitam cum i se ridica pe corp rochia aceea strâmtă în timp ce trăgea de șnur.

„Dumnezeule, nu mai rezist”.

Se dădu jos pe ușa din față, iar eu, pe cea din spate. O luă la dreapta la colț, iar eu am urmărit-o. Nu se uita în spate. Eram într-un cartier rezidențial. Arăta incredibil. O femeie ca asta n-ar trebui să aibă voie să umble liberă pe stradă.

Apoi intră într-o clădire numită Hudson Arms. Am așteptat afară până când s-a urcat în lift. După ce ușa se închise, am intrat și eu și am așteptat să urce cu liftul. Am auzit ușa deschizându-se și pe ea coborând. Cum am apăsât butonul, am început să număr secunde:

Unu, doi, trei, patru, cinci, șase...

Liftul a coborât în aproximativ 18 secunde.

Am urcat și am apăsât butonul cel mai de sus, pentru etajul 4. Apoi am numărat. Am ajuns la etajul 4 în 24 de secunde. Asta însemna că ea stătea undeva la etajul 3. Am apăsât butonul pentru 3,6 secunde. Apoi am coborât.

27 în autobuzele din Los Angeles pasagerii semnalează șoferului că vor să coboare trăgând de un cordon care acționează o mică alarmă. Șoferul nu oprește într-o stație dacă nu există pasageri care să urce sau să coboare, (n.red.)

La etajul 3 erau o grămadă de apartamente. Ar fi fost prea ușor să stea la prima ușă, așa că am sărit-o și am bătut la a doua.

Mi-a deschis un bărbat cu chelie, în izmene și maiou.

— Sunt de la agenția de asigurări Concord Life Insurance. Aveți acoperire adecvată?

— Pleacă de-aici, spuse Cheliuță și închise ușa.

Hai să-mi încerc norocul și la ușa următoare. Îmi deschise o femeie pe la 48 de ani, destul de grasă și plină de riduri.

— Sunt de la agenția de asigurări Concord Life Insurance. Aveți asigurare adecvată, doamnă?

— Intrați, vă rog, domnule, mi-a spus.

Am intrat.

— Domnule, mi-a spus, eu și băiatul meu murim de foame. Bărbatul meu a murit pe stradă acu 2 ani. A căzut acolo, în stradă. Nu mă descurc cu o sută 90 de dolari pe lună. Băiatului îi e foame. Aveți să-mi dați niște bani, ca să-i cumpăr câteva ouă?

M-am uitat la ea. Băiatul stătea în mijlocul camerei și se hlizea. Un vlăjgan de vreo 12 ani, cu o figură oarecum idioată. Rânjea întruna.

— Am dat femeii un dolar.

— O, mulțumesc, domnule! Mulțumesc!

M-a cuprins cu brațele și m-a pupat. Avea gura umedă, apoasă, moale. Apoi mi-a băgat limba în gură. Îmi venea să vomit. Avea o limbă groasă, plină de salivă. Și niște sâni imenși, foarte moi, gen gogoasă. M-am eliberat din brațele ei.

— Nu te simți singur niciodată? Nu ai nevoie

de o femeie? Sunt o femeie bună, curată, pe cuvântul meu. Nu trebuie să îți faci griji cu mine, n-am nicio boală.

— Auzi, trebuie să plec, i-am spus. Am ieșit.

Am mai încercat la alte 3 uși. Fără succes.

Apoi, la a 4-a ușă, am găsit-o. Era deschisă de vreo 10 centimetri. M-am proptit în ea și am deschis-o, apoi am închis-o după mine. Era un apartament drăguț. Ea stătea și se uita la mine. „Când are de gând să ție?” mă gândeam. Chestia aia mi se făcuse piatră.

M-am dus spre ea, am apucat-o de păr și de fund și am sărutat-o. M-a împins, se zbătea. Era îmbrăcată tot cu rochia galbenă. M-am dat doi pași înapoi și am plesnit-o tare, de 4 ori. Când am apucat-o din nou, n-a mai opus atâta rezistență. Ne-am împleticit prin cameră. I-am sfâșiat rochia la gât, am rupt-o în față și i-am smuls sutienul. Avea sâni vulcanici, imenși. I-am sărutat sâni, apoi gura. I-am ridicat rochia și m-am apucat de chiloți. I-am dat jos. Apoi i-am băgat-o. Am luat-o așa, în picioare. După ce am terminat, am aruncat-o pe canapea Stătea cu pășărică spre mine. Dar tot bine arăta.

— Du-te la baie, i-am spus. Spală-te.

M-am dus la frigider. Am găsit o sticlă de vin bun. Am luat și două pahare. Am turnat. Când a ieșit din baie, i-am întins un pahar și m-am așezat lângă ea pe canapea.

— Cum te cheamă?

— Vera.

— Ți-a plăcut?

— Da. Îmi place să fiu violată. Știam că mă

urmărești. Speram. După ce m-am urcat în lift, am crezut că ți-ai pierdut curajul. O singură dată am mai fost violată. E greu pentru o femeie frumoasă să atragă un bărbat. Toată lumea crede că ești inaccesibilă. E groaznic.

— Dar e felul în care arăți și te îmbraci. Bănuiesc că îți dai seama că torturezi bărbații pe stradă.

— Da. Data viitoare vreau să-ți folosești cureaua.

— Cureaua?

— Da, dâmi peste fund, peste coapse, peste picioare. Plesnește-mă și după aia bagă-mi-o. Și spune-mi că vrei să mă violez!

— OK, o să te bat și o să te violez.

Am înșfăcat-o de păr, am sărutat-o apăsător, mușcând-o de buză.

— Trage-mi-o! spuse, trage-mi-o!

— Stai un pic, i-am spus, trebuie să mă odihnesc!

Mi-a tras fermoarul și mi-a scos penisul.

— Ce frumos e! Așa purpuriu și îndoit!

— A băgat în gură. A început să presteze. Se pricepea bine.

— O, Doamne, am spus, o, Doamne!

Mă termina. Munci vreo 6 - 7 minute bune, până când începu să-mi pulseze. Își înfipse dinții chiar sub cap și supse toată măduva din mine.

— Auzi, i-am zis, se pare c-o să rămân aici peste noapte. O să am nevoie de putere. Ce zici dacă fac o baie și până atunci tu îmi faci ceva de mâncare?

— În regulă, mi-a spus.

M-am dus la baie, am închis ușa și am dat drumul la apa fierbinte. Mi-am agățat hainele în cuiерul de pe ușa.

Am făcut o baie fierbinte, apoi am ieșit înfășurat într-un prosop.

Exact atunci doi polițai intrau pe ușa.

— Ticălosul ăsta m-a violat! le spuse ea polițailor.

— Ia stai puțin!

— Îmbracă-te, prietene, spuse polițaiul mai corpolent.

— Vera, asta e o glumă proastă, așa-i?

— Nu, m-ai violat! M-ai violat! Și m-ai obligat să întrețin și raport sexual oral!

— Îmbracă-te, prietene, spuse matahala, să nu-ți mai spun încă o dată!

M-am dus în dormitor și am început să mă îmbrac. Când am ieșit, mi-au pus cătușele.

Vera se rățoi la mine din nou:

— Violatorul!

Am coborât cu liftul. Când am trecut prin hol, mai mulți oameni s-au holbat la mine. Vera rămăsese în apartament. Polițaii mă îmbrânciră pe bancheta din spate.

— Care-i treaba, prietene? mă întrebă unul din ei, vrei să-ți ruinezi viața pentru o pizdă? Nu e înțelept.

— Nu a fost tocmai viol, am spus.

— De obicei nu este.

— Da, cred că ai dreptate.

M-au înregistrat, apoi m-au băgat într-o celulă.

„Se iau numai după spusele unei femei, mă gândeam. Unde e egalitatea?”

Apoi m-am gândit: „Am violat-o sau n-am violat-o?”

Nu eram sigur.

Într-un final, am adormit. Dimineăta ne-au servit grepfrut, cașă, cafea și pâine. Grepfrut? Ca la restaurant. Așa da!

N-am stat decât vreo 15 minute în celulă și au deschis ușa.

— Ai noroc, Bukowski... doamna a renunțat la plângere.

— Minunat! Minunat!

— Vezi ce faci!

— Sigur.

Mi-am luat lucrurile și m-am cărat. M-am urcat în autobuz, am schimbat și am ajuns în zona rezidențială. M-am oprit în fața plăcuței cu Hudson Arms. Nu știam ce să fac. Cred că am stat acolo vreo 25 de minute. Era o zi de sâmbătă. Probabil că era acasă. M-am dus la lift, am urcat și am apăsat butonul pentru etajul 3. Am coborât. Am bătut la ușă. Era acolo. Am împins ușa.

— Mai am un dolar pentru băiatul tău, i-am spus.

— A primit.

— O, mulțumesc! Mulțumesc!

Și-a lipit gura de a mea. Era ca un aspirator umed din cauciuc. Și apoi limba aia groasă. Am început s-o sug. Apoi i-am ridicat rochia. Avea un fund mare și mișto. Un fund zdravăn. Și niște chiloți largi, albaștri, cu o găurică pe stânga. Eram în fața unei oglinzi înalte cât un stat de om. I-am apucat fundul ăla mare și mi-am băgat limba în gura ei de aspirator. Limbile ni se încolăceau ca

niște șerpi înnebuniți. Chestia aia mi se făcuse ca piatra.

Băiatul retardat stătea în mijlocul camerei și se hlizea la noi.

UN ORAȘ AL PIERZANIEI

Frank coborî pe scări. Nu îi plăceau lifturile.

Erau multe lucruri care nu îi plăceau. Dar, oricum, treptele îi *displăceau* mai puțin decât liftul.

Recepționarul îi făcu semn.

— Domnule Evans! Vreți să veniți un pic, vă rog?

Fața recepționarului arăta ca un terci de porumb. Frank abia se abținea să nu-i dea una. Recepționarul se uită în jur, apoi se aplecă foarte aproape de el.

— Domnule Evans, v-am urmărit îndeaproape.

Recepționarul se uită din nou în jur, văzu că nu era nimeni prin preajmă, apoi se aplecă din nou în față.

— Domnule Evans, vă urmărim îndeaproape și suntem de părere că v-ați pierdut mințile.

Și recepționarul se dădu pe spate, uitându-se drept în ochii lui Frank.

— Am chef de un film, spuse Frank. Știi vreun film bun prin oraș?

— Hai să nu deviem de la subiect, domnule Evans.

— OK, mi-am pierdut mințile. Altceva?

— Vrem să vă ajutăm, domnule Evans. Cred că am găsit o bucățică din mintea dumneavoastră. O vreți înapoi?

— Bine, dați-mi bucata de minte înapoi.

Recepționarul se aplecă sub birou și scoase ceva împachetat în celofan.

— Uitați aici, domnule Evans.

— Vă mulțumesc.

Frank strecură pachetul în buzunarul hainei și ieși. Era o seară răcoroasă de toamnă. O porni pe stradă, spre vest. Se opri la prima alee²⁸ și făcu vreo câțiva pași pe ea. Băgă mâna în buzunar, scoase chestia aia împachetată și dădu jos celofanul. Arăta ca o bucată de brânză. Mirosea a brânză. Mușcă din ea. Avea gust de brânză. Mâncă tot, apoi ieși de pe alee și o luă pe stradă.

Intră în primul cinematograf pe care îl găsi, își luă un bilet și păși în întuneric. Se așeză în spate. Nu erau mulți spectatori. Sala mirosea a urină. Femeile de pe ecran erau îmbrăcate ca în anii '20, iar bărbații aveau părul dat cu vaselină și pieptănat pe spate, țeapăn. Nasurile păreau foarte lungi și bărbații păreau și ei dați cu dermatograf sub ochi. Nici măcar nu era un film sonor. Cuvintele apăreau sub imagini: BLANCHE TOCMAI VENISE ÎN MARELE ORAȘ. Un tip cu părul lins îi dădea lui Blanche de băut dintr-o sticlă de gin. Blanche părea să se îmbete. BLANCHE SE AMEȚI. DINTR-ODATĂ, EL

O SĂRUTI.

Frank se uită împrejur. Peste tot, capete care se mișcau în sus și-n jos. Nicio femeie printre spectatori. Tipii păreau să și-o sugă unul altuia. La nesfârșit. Nu păreau să obosească. Cei care

²⁸ E vorba de alei înguste care ies din spatele clădirilor în strada principală, folosite pentru accesul mașinilor în și din parcurile clădirilor, al mașinilor de gunoi etc. (n.red.)

stăteau singuri păreau să-și facă laba. Ce bună fusese brânză aia. I-ar fi plăcut să fi fost mai multă.

ÎNCEPU S-O DEZBRACE PE BLANCHE.

De fiecare dată când se uita în jur, era un tip care se apropia din ce în ce mai mult de el. De câte ori Frank își întorcea privirea spre ecran, tipul se muta cu 2 - 3 scaune mai aproape de el.

FĂCU DRAGOSTE CU BLANCHE, INCAPABILĂ SĂ SE ÎMPOTRIVEASCĂ DIN CAUZA ALCOOLULUI.

Se uită din nou. Tipul era la 3 scaune de el. Respira sacadat. Și, înainte să-și dea seama, se trezi cu el pe scaunul de alături.

— O, doamne, spuse tipul, o, futu-i, ooo, ooo, ooo. Ah, ah, au! oh!

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, CÂND BLANCHE SE TREZI, ÎȘI DĂDU SEAMA CĂ FUSESE NECINSTITĂ.

Tipul mirosea de parcă nu s-ar fi șters la cur niciodată. Se aplecă spre el, cu balele curgându-i la colțul gurii.

Frank apăsă pe butonul briceagului.

— Ai grijă! îi spuse tipului. Dacă te mai apropii, s-ar putea să te înțepi în asta!

— Vai, dumnezeule! spuse tipul.

Se ridică și fugi până la primul rând din față. Doi tipi și-o făceau unul altuia. Unul din ei i-o luase la labă celuiilalt, care îi făcea primului sex oral. Tipul care îl deranjase pe Frank se așeză și se uită la ei.

CURÂND, BLANCHE AJUNSE ÎNTR-O CASĂ DE TOLERANȚĂ.

Apoi lui Frank îi veni să urineze. Se ridică și se duse spre ușa pe care scria: BĂRBAȚI. Intră. Putea îngrozitor. Îi venea să vomite. Deschise ușa de la toaletă și intră. Își scoase penisul și începu să se pișe. Apoi auzi niște sunete.

— Oooh futu-i ooo futu-i ooooh dumnezeule e o cobră e un șarpe of doamne ooooh ooooh!

În placa despărțitoare dintre cele două toalete descoperi o gaură. Văzu în ea ochiul unui tip. Își scoase scula, o întoarse și se pișă în ochiul lui.

— Oooh, ooooh, scârbă! spuse tipul. Oooh, rahat cretin și împutit, animalule!

Îl auzi cum smulge niște hârtie igienică și se șterge pe față. Apoi tipul începu să plângă. Frank ieși din toaletă și se spală pe mâini. N-avea niciun chef să vadă filmul până la sfârșit. Ieși în stradă și se îndreptă către hotel. Intră în hol. Recepționarul îi făcu semn.

— Da? întrebă Frank.

— Domnule Evans, îmi pare rău. Am glumit.

— În legătură cu ce?

— Știți dumneavoastră.

— Nu, nu știu.

— Ei, că v-ați pierdut mințile. Am cam băut, știți. Să nu mai spuneți la nimeni, că ăștia mă dau afară. Băusem. Știu că nu v-ați pierdut mințile. Glumeam și eu.

— Dar chiar mi-am pierdut mințile, spuse Frank, și mersi pentru brânză.

Apoi se întoarse și urcă pe scări. Când ajunse în camera lui, se așează la birou. Scoase briceagul, apăsă pe buton și se uită la lamă. Era foarte bine ascuțită pe o parte. Putea să împungă sau să taie.

Apăsă butonul și băgă briceagul la loc în buzunar. Apoi luă un stilou și o foaie de hârtie și începu să scrie:

Dragă Mamă.

Mă aflu într-un oraș al pierzaniei. Necuratul a pus stăpânire pe el. Sexul domnește peste tot și nu este folosit ca un instrument al Frumuseții, așa cum a fost creat de Dumnezeu, ci ca un instrument al Răului. Da, cu siguranță a ajuns în mâinile Necuratului, în mâinile lui necurate. Fete tinere sunt obligate să bea gin și apoi deflorate de niște bestii ordinare, și forțate să se prostitueze. E groaznic. E de necrezut. Mi se rupe inima.

Ieri m-am plimbat pe malul mării. De fapt, nu chiar pe malul mării, ci pe marginea stâncilor, apoi m-am oprit și m-am așezat, și am tras în piept Frumusețea. Marea, cerul, nisipul.

Viața devenise Eterna Beatitudine. Apoi se întâmplă un lucru miraculos. 3 veverițe mici m-au văzut de jos și au început să urce malul abrupt. Le vedeam fețele micuțe cum trăgeau cu ochiul la mine de după pietre și din crăpăturile din stânci în timp ce urcau. Într-un final, au ajuns la picioarele mele.

Mă priveau. Mamă, niciodată nu am mai văzut ochi atât de frumoși – netulburați de niciun Păcat: toată marea, tot cerul, toată Eternitatea se oglindeau în ochii lor. Apoi m-am mișcat și ele...

Cineva bătu la ușă. Frank se ridică, se duse la ușă și deschise. Era omul de la recepție.

— Domnule Evans, vă rog, trebuie să discut cu dumneavoastră.

— În regulă, intră.

Recepționarul închise ușa și se propti în fața lui Frank. Mirosea a vin.

— Domnule Evans, vă rog, nu spuneți nimic conducerii despre neînțelegerea dintre noi.

— Nu știu la ce te referi.

— Sunteți un tip grozav, domnule Evans. Știți că am băut și...

— Te-am iertat. Poți să pleci.

— Domnule Evans, mai am ceva să vă spun.

— Foarte bine. Ce anume?

— M-am îndrăgostit de dumneavoastră, domnule Evans.

— A, te referi la *spiritul* meu, da?

— Nu, la corpul dumneavoastră, domnule Evans.

— Poftim?

— Mă refer la corpul dumneavoastră, domnule Evans. Vă rog să nu vă simțiți jignit, dar aș vrea să mă regulați!

— Ce?

— SĂ MĂ REGULAȚI, domnule Evans! Am fost regulat de jumate din marina americană! Băieții ăia știu ce-i bun, domnule Evans. Nimic nu se compară cu o găoază curățică!

— Pleacă imediat din camera mea!

Recepționarul își aruncă brațele în jurul gâtului lui Frank și își lipi gura de gura lui. Gura recepționarului era foarte umedă și rece, putea. Frank îl îmbrânci cât colo.

— Ticălos împutit! M-AI PUPAT PE GURĂ!

— Vă iubesc, domnule Evans!

— Porc libidinos!

Frank scoase cuțitul, apăsă pe buton, lama

sări afară și Frank o înfipse în stomacul recepționarului. Apoi o scoase.

— Domnule Evans... Dumnezeu...

Recepționarul căzu lat. Își apăsa ambele mâini pe rană, încercând să oprească sângele.

— Idiotule! M-AI PUPAT PE GURĂ!

Frank se aplecă și trase fermoarul recepționarului. Îi scoase penisul, îl trase spre el în sus și i-l reteză pe trei sferturi.

— Oh, Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu... spuse recepționarul.

Frank se duse la baie, luă chestia și o aruncă în toaletă. Apoi trase apa. Se spală bine pe mâini cu apă și săpun. Ieși și se așeză din nou la birou. Luă stiloul.

...au fugit, dar eu văzusem Eternitatea.

Mamă, va trebui să mă mut din orașul acesta, din hotelul acesta - Diavolul a pus stăpânire pe aproape toate trupurile. Îți voi scrie din nou din orașul următor - poate din San Francisco.

Portland sau Seattle. Aș vrea să mă îndrept spre nord. Mă gândesc la tine tot timpul și sper că ești fericită și sănătoasă.

Fie ca bunul Dumnezeu să fie întotdeauna cu tine.

Cu multă dragoste, al tău fiu.

Frank

Trecu adresa pe plic, îl sigilă, lipi timbrul, apoi puse scrisoarea în buzunarul interior al hainei care atârna în șifonier. Scoase geamantanul din șifonier, îl puse pe pat, îl deschise și începu să împacheteze.

ORI ÎL IUBEȘTI, ORI ÎL LAȘI

Mergeam în bătaia soarelui, întrebându-mă ce să fac. Am mers și am tot mers. Mi se părea că mă aflu pe marginea a ceva. Mi-am ridicat privirea; eram lângă niște șine, iar pe marginea lor era o micuță baracă, nevopsită. Pe tablăta din fața ei scria:

ANGAJĂM PERSONAL

Am intrat. Un bătrânel mărunț stătea înăuntru, îmbrăcat într-o salopetă verde cu albastru, și mesteca tutun.

— Da? întrebă.

— Eu, ăă, ăă, eu...

— Haide, omule, deschide gura aia odată! Ce vrei?

— Am văzut... anunțul... cu „angajăm personal.

— Și vrei să te pui pe listă?

— Pe listă? Ce listă?

— Ei, câcat, păi n-o fi un post de solistă în cor!

Se aplecă și scui pă într-o scui pătoare mizerabilă, apoi își pregăti încă o doză, molfăind cu pomeții supti și cu gura știrbă.

— Și ce-o să fac? l-am întrebat.

— O să ți se *spună* ce să faci!

— Vreau să spun, ce post e ăsta?

— Muncitor la căile ferate, undeva la vest de Sacramento.

— Sacramento?

— Sacramento, da, la naiba. Hai, că-s ocupat. Vrei să te pui pe listă sau nu?

— Mă pun, mă pun...

M-am trecut pe o listă de pe birou: eram numărul 27. Mi-am scris chiar numele adevărat.

Îmi dădu un bilet. Te prezinți la poarta 21 cu echipamentul. Avem un tren special pentru voi.

Îmi strecurai biletul în portofelul gol.

Scuipă din nou.

— Uite ce-i, puștiule, am văzut că ești cam tâmpițel. Compania asta are grijă de foarte mulți băieți ca tine. Sprijinim umanitatea. Suntem niște oameni cumsecade. Să nu uiți niciodată Compania și să pui și tu o vorbă bună pentru noi pe unde mai umbli. Și, când ajungi să lucrezi, să fii atent la ce spune șeful tău. E de partea ta. Poți să pui și bani deoparte în deșertul ăla. Că nu o să ai unde să-i cheltui. Dar sâmbăta seara, sâmbăta seara e altă poveste... Se aplecă să scuipe din nou, apoi reveni: Păi, să mă ia dracu' dacă nu, sâmbăta seara ieși în oraș, te îmbeți, iei o muie ieftină de la o señorita mexicană focoasă și te întorci la treabă fără să te doară capul. O muie din asta îți sugerează toate gândurile negre din tine. Și eu tot de la echipa asta am pornit și acum sunt aici. Așa că baftă, puștiule.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Și acum pleacă dracu' de-aici, că-s ocupat!

Am ajuns la poarta 21 la ora la care mi se spusese. Lângă trenul meu stăteau o grămadă de tipi jerpeliți, împutiți, râdeau și fumau țigări rulate. M-am apropiat și m-am oprit în spatele lor. Erau pletoși și nebărbieriți, făceau pe curajoși și erau speriați în același timp.

Apoi un mexican cu o urmă de cuțit pe obraz ne-a spus să ne urcăm. Ne-am urcat. Nu se vedea nimic.

M-am așezat pe ultimul scaun din fundul

vagonului. Ceilalți stăteau în față, discutau și râdeau. Un tip scoase o sticlă de whisky și 7 sau 8 din ei au tras fiecare câte-o dușcă.

Apoi începură să se uite la mine. Am început să aud voci, și nu doar în capul meu:

— Ce are cretinul ăla?

— Crede cât mai bun decât noi?

— Tre' să muncească laolaltă cu noi, omule.

— Cine se crede?

M-am uitat pe geam, am încercat de fapt, pentru că nu mai fusese spălat de 25 de ani. Trenul porni, și eu eram acolo cu ei. Erau vreo 30. N-au așteptat prea mult. M-am întins pe banchetă și am încercat să adorm.

— VUMMMM!

O mină de praf îmi bufni în față și-n ochi. Cineva umbla sub scaunul meu. Am auzit același sunet și un pumn de praf vechi de 25 de ani îmi umplu nările, gura, ochii, sprâncenele. Am așteptat. Apoi, din nou. O explozie în toată regula. Oricine ar fi fost, se pare că o făcea din ce în ce mai bine.

Am sărit în sus. L-am auzit pe cel de sub scaun și l-am văzut cum a zbughit-o în față. S-a aruncat într-un scaun, încercând să se piardă printre cei din gașcă. Dar i-am auzit vocea:

— Dacă vine-ncoace, să mă ajutați, băieți! Promiteți-mi că mă ajutați dacă vine!

N-am auzit nicio promisiune, dar era în siguranță: nu îi deosebeam pe unii de alții.

Chiar înainte să ieșim din Louisiana, a trebuit să mă duc în față ca să-mi iau un pahar cu apă. M-au urmărit cu privirea.

— Uită-te la el. Uită-te la el.

— Urât mai e.

— Cine se crede?

— Las că-l prindem noi când e singur și-i facem felul pe șinele alea, o să-i dea lacrimile și-o să sugă pula!

— Uitați-vă! Ține paharul ăla *cu susu-n jos*! Beă din capătul *celălalt*! Uită-te la el! Țista e *dus*, să mor io!

— Las că-l dibuim noi pe șine și-l facem să sugă pula!

Am golit paharul, l-am reumplut și l-am golit din nou, cu susu-n jos. L-am aruncat la gunoi și m-am dus înapoi. I-am auzit:

— Se poartă ca un tembel. Poate s-a despărțit de gagică-sa.

— Țista să aibă gagică, fugi de-aici!

— Nu se știe niciodată. Am văzut lucruri și mai rele.

Eram în Texas când supraveghetorul mexican veni cu conservele. Le împărți. Unele nu aveau etichete și erau stâlcite rău.

Veni și la mine.

— Bukowski, nu?

— Da.

Îmi dădu o conservă de came și trecu un 75 sub coloana F. Am văzut că eram taxat cu 49,90 dolari în coloana T. Apoi îmi dădu o conservă mică de fasole. Scrise un 45 sub coloana F.

Se întoarse în față.

— Băi, unde dracu' e deschizătorul de conserve? Cum mâncăm astea dacă nu avem cu ce să le desfacem? întrebă cineva.

Supraveghetorul se răsuci și dispăru.

În Texas ne-am oprit de câteva ori să luăm apă, în locuri înverzite. La fiecare oprire, 2 sau 3 țipi coborau din tren. La El Paso, din 31 rămăseseră 23.

În El Paso vagonul nostru fu detașat și trenul plecă mai departe.

Supraveghetorul mexican veni și ne spuse:

— Tre' să facem o pauză la El Paso. O să stați la hotel.

Și ne dădu niște tichete.

— Astea sunt tichetele voastre la hotel. O să dormiți aici. Mâine-dimineață luați vagonul numărul 24 spre Los Angeles și apoi spre Sacramento. Luați-vă tichetele pentru hotel.

Se apropie și de mine.

— Bukowski, nu?

— Da.

— Uite. Hotelul la care o să stai.

Îmi dădu tichetul și scrise 12,50 sub coloana L.

Nimeni nu putuse să deschidă conservele. Urma să fie adunate mai târziu și împărțite următorului grup.

Mi-am aruncat tichetul și am dormit în parc, la vreo 2 străzi de hotel. M-am trezit în zgomotul făcut de niște aligatori, mai ales de unul. Vedeam 4 sau 5 aligatori în iaz, poate erau mai mulți. Apoi, doi marinari în alb. Un marinar era în iaz, beat criță, și trăgea un aligator de coadă. Aligatorul era furios, dar nu-și putea întoarce capul să-l prindă. Celălalt marinar stătea pe mal și râdea, lângă o fată. Apoi plecă împreună cu ea, în timp ce

marinarul beat se lupta în continuare cu aligatorul. M-am întors cu spatele și am adormit.

Pe drumul spre Los Angeles, tot mai mulți se dădeau jos din tren. În Los Angeles, din 31 mai eram doar 13.

Mexicanul veni din nou.

— În Los Angeles stăm 2 zile. Luați trenul de 9.30, de la peronul 21, miercuri dimineață, vagonul 42. E scris pe plicul în care aveți tichetul pentru hotel. Uitați aici și bonuri de masă pe care le puteți preschimba la French's Cafe, pe Main Street.

Ne dădu 2 carnețele, pe unul scria CAZARE, pe celălalt, MASĂ.

— Bukowski, nu?

— Da.

Îmi înmână carnețelele. Și adăugă sub coloana L 12,30, iar sub coloana F, 6,00.

Am ieșit din Union Station²⁹ și, în timp ce străbăteam piața, am observat 2 tipi mărunței pe care-i cunoșteam din tren. Mergeau mai repede decât mine și au tăiat-o prin dreapta mea. M-am uitat la ei.

Rânjiră larg și-mi aruncară:

— Salut! Ce faci?

— Bine.

Mergeau mai repede și au traversat strada Los Angeles spre Main...

În cafenea, băieții foloseau bonurile de masă pentru bere. Și eu mi-am folosit bonurile pentru bere. Berea costa doar 10 cenți paharul.

29 Gara principală din Los Angeles (n.red.)

Majoritatea se îmbătară destul de repede. Stăteam la capătul barului. Nu mai discutau despre mine.

Mi-am băut toate bonurile, iar tichetele de hotel i le-am vândut unui alt vagabond pentru 50 de cenți. Am mai luat 5 beri și am ieșit.

Am pornit-o pe stradă. Am luat-o spre nord. Apoi, spre est. Iar spre nord. Am ajuns pe lângă niște depozite de fier vechi, unde erau îngrămădite mașini scoase din uz. Un tip îmi povestise odată: „În fiecare noapte, dorm într-o altă mașină. Azi-noapte am dormit într-un Ford, acum două nopți, într-un Chevy. Diseară o să dorm într-un Cadillac/4

Am găsit un loc unde poarta legată cu lanțuri era îndoită și era destul loc cât să mă strecor printre lanțuri, poartă și lacăt. M-am uitat după un Cadillac. Nu știam anul de fabricație. M-am urcat pe bancheta din spate și am adormit.

Cred că era pe la 6 dimineața când am auzit un puști țipând.

Avea vreo 15 ani și o bătă de baseball de jucărie în mână.

— Ieși afară, golan împuțit! Ieși afară din mașina noastră!

Puștiul părea speriat. Era într-un tricou alb și niște teniși, și-i lipsea un dinte din față.

Am coborât.

— Dă-te înapoi! zbieră. Dă-te înapoi! Dă-te înapoi!

Agita bâta de baseball spre mine.

M-am dus încet spre poartă, care era acum deschisă, dar nu foarte larg.

Apoi dintr-o baracă de carton gudronat apărură un bătrân, la vreo 50 de ani, gras și somnoros.

— Tată! țipă puștiul. Tipu ăsta era într-una din mașinile noastre! L-am găsit acolo în spate, dormea!

— Chiar așa?

— Da, tată! L-am găsit dormind pe bancheta din spate a mașinii!

— Ce făceai în mașina noastră, domnu'?

Bătrânul era mai aproape de poartă decât mine, dar am continuat să merg.

— Te-am întrebat ce făceai în mașina noastră.

M-am dat mai aproape de poartă.

Tipul smulse bâta din mâinile copilului, alergă spre mine și mă lovi peste stomac, cât putu de tare.

— Uf! am strigat, doamne sfinte!

Nu puteam să mă îndrept. M-am dat în spate. Când văzu asta, puștiul prinse curaj.

— Las pe mine, tată, las pe mine!

Luă bâta de la bătrân și începu s-o agite. Mă lovi pe unde apucă. Pe spate, peste mijloc, peste picioare, peste genunchi, peste glezne. Nu puteam decât să-mi feresc capul. Îmi țineam mâinile în jurul capului, și el mă lovea peste brațe și peste coate. M-am retras spre gardul de sârmă.

— Lasă-l pe mâna mea, tată!

Puștiul nu se mai oprea. Din când în când mă nimerea și peste cap.

Într-un final, bătrânul spuse:

— OK, ajunge, fiule!

Puștiul învârtea bâta în continuare.

— Fiule, am spus ajunge.

M-am întors și m-am ținut de sârmele gardului. Timp de câteva clipe, n-am fost în stare să mă mișc. Mă urmăreau. Până la urmă, am reușit să dau drumul gardului și să mă țin pe picioare. M-am târât către poartă.

— Lasă-mă să-l prind, tată!

— Nu, fiule.

Am ieșit pe poartă și am luat-o spre nord. Toate alea îmi erau umflate. Hainele începeau să mă seringă. Pașii mi se scurtau. Știam că n-o să mai pot merge prea mult. Nu vedeam decât curți cu deșeuri. Apoi am văzut un maidan. M-am dus într-acolo și mi-am scrântit glezna, călcând într-o gaură. M-a bufnit râsul. Terenul era în pantă. M-am împiedicat de niște crengi care nu cedau. Când m-am ridicat, palma dreaptă îmi sângera de la un ciob de sticlă verde. De la o sticlă de vin. Am scos ciobul. Sângele țâșni peste murdăria din palme. Am dat jos noroiul și mi-am supt rana. Când am căzut din nou, m-am întors pe spate, am ținut o dată de durere și mi-am ridicat privirea spre cerul de dimineață. Eram în orașul meu, Los Angeles. Țânțari micuți roiau deasupra mea. Am închis ochii.

UN DOLAR ȘI DOUĂZECI DE CENȚI

cel mai tare îi plăcea sfârșitul verii, nu toamna, sau poate că era toamnă, nu avea nicio importanță, pe plajă se făcea rece și lui îi plăcea să se plimbe de-a lungul apei, imediat după apusul soarelui, nu mai era nimeni pe acolo, și apa arăta murdară, mortală, iar pescărușii nu voiau să doarmă, urau să doarmă, coborau, zburau pe jos, îi căutau ochii, sufletul, ce mai rămăsese din

sufletul lui.

Dacă nu mai ai mult suflet rămas și știi asta, îl mai ai, de fapt, undeva, apoi îi plăcea să se așeze și să se uite peste apă, și, când se uita la apă, totul i se părea incredibil, chestii ca, să zicem, faptul că exista China, sau Statele Unite, sau locuri precum Vietnamul, sau faptul că fusese și el copil odată, nu, de fapt, dacă se gândea mai bine, asta nu era așa de greu de crezut; avusese o copilărie cumplită, n-avea cum s-o uite. Și nici viața de adult: toate slujbele, toate femeile, și apoi nicio femeie, iar acum nicio slujbă, un cerșetor la 60 de ani. Terminat, nimic, avea un dolar și douăzeci de cenți bani gheață, chiria plătită pe o săptămână. Oceanul... se gândi pe urmă la femei, unele fuseseră bune cu el. Altele fuseseră pur și simplu scorpieri, viespi, puțin nebune și foarte greu de suportat, camere și paturi, și case, și Crăciunuri, și joburi, și cântat, și spitale, și plictiseală, zile și nopți cenușii, fără semnificație, fără nicio șansă.

Și iată valoarea a 60 de ani de viață: un dolar și douăzeci de cenți, apoi îi auzi râzând în spatele lui. Aveau pături, sticle și cutii cu bere, cafea și sandvișuri. Râdeau, râdeau. 2 puștani și 2 fete. Corpuri zvelte, elastice, nicio grijă, apoi unul îl zări.

— Hei, ce-i AIA?

— Mamă, habar n-am!

Nu se mișcă.

— E om?

— Respiră? se fute?

— CE să fută? râseră în cor.

Își ridică sticla de vin. Mai era ceva pe fund.

Era momentul să-l bea.

— SE MIȘCĂ! ia uitați-vă, SE MIȘCĂ! se ridică și se curăță de nisip.

— Are brațe și picioare! are și față!

— FAȚĂ?

Râseră din nou. Nu înțelegea nimic, copiii nu erau așa. Copiii nu erau răi. Ăștia ce erau? se duse la ei.

— Nu e nicio rușine să fii bătrân.

Unul dintre băieți tocmai termina o cutie cu bere. O aruncă într-o parte.

— E o rușine să-ți irosești viața, tataie, mie mi se pare că ți-ai cam irosit-o.

— Dar sunt un om bun, fiule.

— Hai să zicem că una din fetele astea îți dă niște pizdă, ce faci atunci, tataie?

— Rod, nu mai VORBI așa!

Vorbise o fată cu părul lung, roșcat. Își aranja părul în vânt, părea să se clatine în vânt, cu degetele de la picioare ancorate în nisip.

— Ce-ai face, tataie? ce-ai face? hă? ce-ai face dacă una din fetele astea ți-ar pune-o pe față?

Plecă, o luă pe lângă pătura lor spre trotuar.

— Rod, de ce vorbești cu săracul om în halul ăsta? uneori TE URĂSC!

— VINO-NCOA', iubi!

— NU!

Se întoarse și îl văzu pe Rod fugărind-o pe fată. Fata țipă, apoi râse. Apoi Rod o prinse și căzură amândoi în nisip, luptându-se și râzând. Îi văzu și pe ceilalți doi, în picioare, sărutându-se. Ajunse la trotuar, se așeză pe o bancă și își scutură nisipul de pe picioare, apoi se încălță.

Zece minute mai târziu, era în camera lui. Se descălță și se întinse pe pat. Nu mai aprinse lumina, cineva bătu la ușă.

— Domnule Sneed?

— Da?

Ușa se deschise, era proprietăreasa, doamna Connors. Doamna Connors avea 65 de ani. Nu îi vedea fața în întuneric, se bucura că nu îi vedea fața în întuneric.

— Domnule Sneed?

— Da?

— Am făcut niște supă. Am făcut o supă foarte bună. Vreți să vă aduc o farfurie cu supă?

— Nu, nu vreau.

— Of, haideți, domnule Sneed, e o supă bună, chiar foarte bună! haideți că vă aduc o farfurie!

— Bine.

Se ridică din pat, se așează pe un scaun și așteptă, ea lăsase ușa deschisă și lumina din hol pătrundea în cameră, o rază de lumină, un mănunchi de lumină îi cădea pe picioare, în poale, și acolo îi puse ea supa. O farfurie cu supă și o lingură.

— O să vă placă, domnule Sneed. Fac supă foarte bună.

— Mulțumesc, spuse.

Stătea și se uita la supă. Era gălbuie, ca un pișat, era supă de găină, fără came. Se uită la micile bule de grăsime care pluteau în supă. Stătu așa ceva timp. Apoi scoase lingura din supă și o puse pe masa de toaletă, luă supa și o duse la geam, desfăcu sita și vărsă încet supa pe pământ. Se ridică un norișor de aburi, apoi dispăru, puse

farfuria înapoi pe masă, închise ușa și se urcă din nou în pat. Era mai întuneric ca niciodată, îi plăcea întunericul, întunericul avea sens.

Ascultă foarte atent și auzi oceanul, un timp ascultă oceanul, apoi oftă, oftă adânc și muri.

FĂRĂ CIORAPI

Barney o luă pe la spate în timp ce ea mi-o suga: Barney termină primul, își vârî degetul de la picior în fundul ei, îl mișcă în sus și-n jos și o întrebă:

— Îți place?

Ea nu-i putu răspunde, chiar atunci mă termina pe mine. Apoi am băut cam o oră și ceva. După care eu am trecut la gaură, iar Barney, la gură. Apoi el a plecat acasă, eu, la fel. Și am băut până am adormit.

Cred că era pe la 4.30 după-amiază când sună cineva la ușă. Era Dan. Dan apărea întotdeauna când eram bolnav sau voiam să dorm. Dan era un fel de intelectual comunist care conducea un atelier de poezie și se pricepea la muzica clasică; avea un soi de barbișon, își presăra conversația cu mici ironii inepte și, mai rău decât atât, scria poezii cu rimă.

— Am privit, la naiba, am spus.

— Iar ți-e rău, Buk? vai, Bukeze o să vomiteze!

Foarte adevărat, am alergat în baie și mi-am dat drumul.

Când m-am întors, stătea pe canapea, cu o moacă impertinentă.

— Deci? l-am întrebat.

— Păi, aveam nevoie de niște poezii de-ale tale pentru atelierul de poezie din primăvară.

Nu fusesem niciodată la vreun atelier de-al lui și nici nu mă interesau câtuși de puțin, dar el se încăpățâna să vină la mine de ani de zile și eu nu știam cum să-i fac vânt în mod decent.

— Dan, nu am nicio poezie.

— Păi, cum, că aveai un dulap întreg.

— Știu.

— Te superi dacă mă uit în șifonier?

— Uită-te!

M-am dus la frigider și m-am întors cu o bere. Dan stătea cu niște hârtii șifonate în față.

— Auzi, asta nu sună deloc rău. A, asta e de căcat! și asta e de căcat. Și asta, la fel. Heheheee! ce-ai pățit, măi Bukowski?

— Nu știu.

— Îmmmmmm. Asta nu e chiar *atât* de catastrofală, aaa, asta e de tot căcatu'! și asta!

Nu știu câte beri am băut, în timp ce el îmi comenta poeziile, dar am început să mă simt mai bine.

— Asta e...

— Dan?

— Da?

— Cunoști vreo pizdă?

— Ce?

— Știi vreo femeie care s-ar mulțumi cu una de 10 - 12 centimetri?

— Poeziile astea...

— Dâle dracului de poezii! pizde, omule, pizde!

— Păi, ar fi Vera...

— Hai să mergem!

— Mi-ar plăcea să iau niște poezii...

— Ia-le. Vrei o bere până mă îmbrac?

— Ei, una nu strică.

— Am dat o bere în timp ce mă dezbrăcam din halatul meu rupt și mă schimbam în hainele mele uzate, un poetastru. O pereche de pantofi, șortul rupt, un fermoar care se trăgea doar pe 3/4. Am ieșit pe ușă și ne-am urcat în mașină, m-am oprit pentru o sticlă de scotch.

— Nu te-am văzut niciodată să mănânci, spuse Dan. Tu nu mănânci niciodată?

— Doar anumite lucruri.

Mi-a spus cum să ajung la Vera. Am coborât, scotch-ul, eu și Dan. Sună la ușa unui apartament destul de fișos.

Vera deschise ușa.

— Oh, bună, Dan.

— Vera, ăsta... ăă, Charles Bukowski.

— A, de când îmi doream să văd cum arată Charles Bukowski.

— Da, și eu, la fel. M-am strecurat pe lângă ea. Ai niște pahare?

— A, da.

Vera veni cu niște pahare, pe canapea stătea un tip. Am umplut 2 pahare cu scotch, i-am dat Verei unul, mie unul, apoi m-am așezat între Vera și tipul de pe canapea. Dan stătea în fața noastră.

— Domnule Bukowski, spuse Vera, am citit poeziile dumneavoastră și...

— Dă-le-n pizda măsii de poezii, am spus.

— Aaa, spuse Vera.

Am dat scotch-ul peste cap, m-am aplecat spre ea și i-am ridicat puțin rochia, peste genunchi.

— Ai niște picioare foarte frumoase, i-am spus.

— Mie mi se pare că sunt un pic grasă, spuse.

— A, nu! ești exact cum trebuie!

Mi-am mai turnat un scotch, m-am aplecat și i-am sărutat un genunchi, am mai sorbit un pic, apoi am sărutat-o mai sus pe picior.

— Drace, eu m-am cărat! spuse tipul care stătea pe celălalt capăt al canapelei.

Se ridică și ieși pe ușă.

Am amestecat momentele mele tandre cu stropi de conversație plictisitoare, i-am umplut paharul din nou. Curând rochia îi stătea undeva în jurul mijlocului, i-am văzut chiloțeei, erau minunați, nu erau făcuți din materialul obișnuit de chiloți, ci semănau oarecum cu o plapumă din aceea de pe vremuri – pătrățele separate, în relief, făcute dintr-un material mătăsos; erau exact ca o plapumă în miniatură, croită în formă de chiloței – și în niște culori delicioase: verde și albastru și auriu și culoarea levănțicii. Trebuie să fi avut o colecție de chiloți trăsnet.

Mi-am ridicat capul dintre picioarele ei; Dan stătea în fața noastră, strălucind.

— Dan, băiatule, i-am spus, cred că e timpul să pleci.

Dan, băiatul, plecă după multă aparentă codeală, un *peepshow* i-ar fi stimulat o labă mai încolo, dar îi venea totuși greu să plece, și mie, de altfel, era drăguț și...

M-am ridicat și mi-am mai turnat un pahar, ea așteptă, am băut încet.

— Charles, spuse.

— Uite ce e, i-am spus, îmi place băutura, nu-ți face griji, mă ocup imediat și de tine.

Vera stătea cu rochia ridicată în cap, așteptând.

— Sunt prea grasă, spuse, serios, nu ți se pare?

— Oo, nu, ești perfectă, te-aș putea viola 3 ore încontinuu, ești doar pufoasă, m-aș putea topi în tine.

Mi-am băut scotch-ul și mi-am turnat încă unul.

— Charles, spuse.

— Vera, am spus.

— Ce? întrebă.

— Sunt cel mai mare poet al lumii.

— În viață sau mort? mă întrebă.

— Mort, am spus. M-am aplecat spre ea și am apucat un sân. Mi-ar plăcea să-ți vâr un pește viu în fund, Vera!

— De ce?

— Ei, dracu' știe.

Își trase rochia în jos. Am dat paharul cu scotch peste cap.

— Faci pișu din păsărică, nu?

— Cred că da.

— Vezi, asta e problema cu voi, femeile.

— Charles, mă tem că va trebui să te rog să pleci, trebuie să merg la serviciu dimineată devreme.

— Serviciu, piciu, machu pichu.

— Charles, spuse, te rog să pleci.

— Te rog, nu-ți face griji, o să te fut! vreau doar să mai beau un pic. Sunt un bărbat căruia îi place să bea.

Am văzut-o că se ridică, am renunțat și mi-am

mai turnat o băutură, când mi-am ridicat privirea, m-am trezit cu Vera și cu încă o femeie în fața mea. Și cealaltă femeie arăta bine.

— Domnule, spuse femeia, sunt o prietenă de-a Verei. Ați speriat-o și mâine trebuie să se scoale devreme, am să vă rog să plecați!

— AUZIȚI, PIZDE PROASTE CE SUNTEȚI, VĂ FUT PE AMÂNDOUĂ, PROMIT, DAR LĂSAȚI-MĂ SĂ MAI BEAU CÂTEVA PAHARE, ATÂTA TOT! PREGĂTIȚI-VĂ PENTRU UNA DE 20 DE CENTIMETRI!

Mă apropiasem de fundul sticlei când apărură doi polițai, stăteam în izmene pe canapea, cu pantofii și șosetele scoase, mă simțeam bine acolo, era un apartament drăguț.

— Domnilor? i-am întrebat, sunteți de la Comitetul Nobel? sau de la Pulitzer?

— Pune-ți pantalonii și pantofii, îmi spuse unul din ei. ACUM!

— Domnilor, vă dați seama că vă adresați lui Charles Bukowski? am întrebat.

— Vă luăm datele de identificare la secție, acum puneți-vă pantalonii și pantofii.

Mi-au pus cătușele, răsucindu-mi mâinile la spate, grosolan, ca de obicei, încât creștăturile alea mici de pe cătușe îmi tăiau venele, apoi m-au mânat iute afară, pe o alee în pantă, zorindu-mă un pic mai repede decât mă puteau duce picioarele, mă simțeam de parcă toată lumea s-ar fi uitat la mine. Și mă simțeam, în mod ciudat, rușinat de ceva. Vinovat, jalnic, incomplet, ca un cartuș irosit de mitralieră.

— Ești un iubăreț, nu? mă întrebă unul din ei.

Mi s-a părut că era o observație umană și prietenoasă.

— Era un apartament drăguț, i-am spus, și dacă ai fi văzut chiloteii ăia!

— Gura! spuse celălalt.

M-au îmbrâncit în spate fără prea multe menajamente, m-am întins și am ascultat radioul lor superior, confortabil, atotputernic. Întotdeauna în asemenea ocazii aveam impresia că polițaii sunt mai buni decât mine. Și era ceva adevăr în asta...

La secție, binecunoscutul fotografiat, confiscarea bunurilor din buzunare, lucrurile se schimbau, se modernizau, apoi un tip în civil, după luatul amprentelor, unde întotdeauna îmi dădea de furcă degetul mare stâng: „RELAXEAZĂ-TE! HAI, RELAXEAZĂ-TE!”, și sentimentul ăsta de vină pentru degetul care nu stătea unde trebuie, dar cum să te RELAXEZI în închisoare?

Tipul în civil. Îmi puneă tot felul de întrebări de pe o hârtie cu linii verzi, zâmbea încontinuu.

— Tipii ăștia sunt niște bestii, îmi șopti. Îmi place de tine. Dă-mi un telefon când te eliberezi. Îmi dădu o bucățică de hârtie. Niște bestii, spuse, asta sunt. Ai grijă.

— Te sun, am mințit, crezând că asta m-ar putea ajuta cu ceva.

Când ajungi acolo, orice voce miloasă ți se pare o minune...

— Ai voie să dai un singur telefon, spuse gardianul, dă-l acum.

Mi-au dat voie să ies din sala bețivilor, unde toți dormeau pe scânduri și păreau să se simtă destul de bine, procurându-și țigări, sforăind,

râzând, pișându-se. Mexicanii păreau cei mai relaxați, ca și când ar fi fost la ei acasă, în dormitor, eram invidios pe liniștea lor.

Am ieșit și am răsfoit cartea de telefoane, abia atunci mi-am dat seama că nu am niciun prieten, am tot întors paginile.

— Ascultă, spuse un gardian, cât îți ia să dai un telefon? stai de un sfert de oră aici.

M-am conformat rapid și am format un număr, nu m-am ales decât cu o grămadă de tâmpenii de la mama cuiva, care a răspuns la telefon și m-a acuzat că din cauza mea fiu-su ar fi ajuns la închisoare, pentru că mi s-a părut mie că ar fi amuzant să dormim pe treptele unei capele funerare, pe bulevardul principal din Inglewood, Calif., beți. Vaca aia bătrână n-avea niciun pic de simț al umorului, gardianul mă băgă iar înăuntru.

Abia atunci mi-am dat seama că sunt *singurul* din toată închisoarea care nu avea șosete, cred că eram vreo 150 în celula aia, și din ăștia 149 purtau șosete, multe dintre ele nou-nouțe. Eu eram singurul fără. Puteai să cazi jos de tot și să descoperi că se poate și mai jos. Îți trebuia curaj.

De fiecare dată când dădeam peste câte-un gardian nou, îl întrebam dacă aș putea da acel singur telefon la care am dreptul, nu mai știu pe câți i-am sunat. Într-un final, am renunțat și am decis să putrezesc acolo, apoi, ușa celulei s-a deschis și mi-am auzit numele.

— Ai ieșit pe cauțiune, spuse gardianul.

— Doamne dumnezeule, am zis.

În tot timpul cât a durat procedura pentru ieșirea pe cauțiune, adică vreo oră, m-am tot

gândit la cine ar fi putut fi îngerul salvator, m-am gândit la toată lumea pe care o cunoșteam, m-am întrebat cine mi-o fi prieten, când am ieșit, am aflat că era vorba de un tip și de nevastă-sa, despre care crezusem că mă urăsc, mă așteptau pe trotuar.

M-au dus cu mașina până la mine acasă, unde le-am dat înapoi banii de cauțiune, i-am condus înapoi la mașină și abia am intrat înapoi pe ușă, că sună telefonul, era o voce de femeie, plăcută.

— Buk?

— Da, păpușă, cine ești tu? tocmai am ieșit din închisoare.

Era un apel interurban de la o pizdă din Sacramento. Dar n-aveam cum să ajung cu pula până la ea și încă nu aveam ciorapi.

— Din când în când îți recitesc volumele de poezie, Buke, și toate poeziile tale sunt încă mișto. Buke, mă gândesc la tine tot timpul.

— Mersi, Ann, mersi pentru telefon, ești o dulce, dar trebuie să ies să beau ceva.

— Te iubesc, Buke.

— Și eu, Ann...

Am ieșit și mi-am luat un bax de 6 beri și o sticlă de scotch, tocmai îmi turnam primul scotch, când telefonul sună din nou. Am dat peste cap jumătate de pahar, apoi am răspuns.

— Buke?

— Da, Buk. Tocmai am ieșit de la zdup. Buk.

— Da, știu, sunt Vera.

— Scroafă împutită, tu i-ai chemat pe polițai.

— Te-ai purtat oribil, oribil, m-au întrebat dacă vreau să depun plângere pentru viol. Le-am zis că

nu.

Avea lanțul pus la ușa, dar vedeam prin crăpătură, sticla de scotch și berile își făceau efectul, era într-un halat pe jumătate desfăcut și i-am văzut un sân rotund care încerca să se elibereze și s-o ia către gura mea.

— Vera, păpușă, i-am spus, cred că am putea fi prieteni buni, foarte buni. Te iert că ai sunat la poliție, lasă-mă să intru.

— Nu, nu, Buke, nu vom putea fi prieteni niciodată! ești un tip oribil!

Sânul încerca în continuare.

— Vera!...

— Nu, Buke, ia-ți lucrurile și pleacă, te rog! te rog!

Am înșfăcat portofelul și șosetele.

— OK., grăsunu, bagă-ți ceva în fundul ăla dulce!

— Ooo! spuse și trânti ușa.

În timp ce îmi verificam portofelul de cei 35 de dolari, am auzit-o punând niște muzică de Aaron Copland, ce ipocrită!

Am luat-o pe alee, de data asta fără escorta poliției, am găsit mașina un pic mai încolo, m-am urcat, a pornit, am lăsat-o să se încălzească, draga de ea. M-am descălțat, mi-am pus șosetele, mi-am pus pantofii din nou și, ca un cetățean decent ce devenisem, am băgat-o în marșarier, am ieșit dintre două mașini, am îndreptat-o și am pornit pe strada întunecoasă spre Nord Nord nord...

Spre mine spre casă spre ceva, orice, mașina trecuse prin multe, și eu trecusem, drumul, la un stop am găsit jumătate de trabuc în scrumieră, l-

am aprins, mi-am ars un pic nasul, semaforul s-a schimbat, am inhalat, am scos un fum albastru, nimic pe lumea asta nu existase fără să fi riscat o dată, să fi pierdut și să se fi întors în același loc. Ciudat: uneori un futai ratat e mult mai rentabil decât un futai. Deși s-ar putea să greșesc, așa mi se spune adesea.

FRAGMENT DE CONVERSAȚIE LINIȘTITĂ

oamenii care trec pe la mine sunt cam ciudați, dar, până la urmă, cu toții suntem cam ciudați; lumea se zguduie și se cutremură mai mult ca niciodată, iar urmările sunt evidente.

E un tip, de pildă, unul mai gras, care și-a lăsat o țeacă și care arată destul de bine. Vrea să citească o poezie de-a mea la un cenaclu. Îi zic că bine, apoi îi spun CUM s-o citească și tipul începe să se agite.

— Unde-i berea aia? doamne sfinte, să nu-mi zici că n-ai nimic de băut!

Ia 14 semințe de floarea-soarelui, le bagă în gură și începe să ronțăie ca o mașinărie, mă duc să iau berea, puștiul ăsta, Maxie, n-a lucrat în viața lui. Dă la tot felul de facultăți, ca să nu-l ia în Vietnam, acum studiază să se facă rabin, o să iasă un rabin dat naibii, e libidinos și mincinos, o să iasă un rabin bun. Dar nu e de fapt împotriva războiului, ca majoritatea oamenilor, împarte războaiele în bune și rele. Voise să plece în războiul arabo-israelian, dar, până să-și împacheteze el lucrurile, războiul se terminase, deci e clar că oamenii vor continua să se împuște unul pe altul; tot ce trebuie să faci e să le dai câte-

o chestie din asta care să intervină în raționamentelor lor: nu e bine să împuști un nord-vietnamez, e OK să împuști un arab. O să iasă un rabin dat naibii.

Îmi smulge berea din mână și udă un pic semințele alea de floarea soarelui.

— Iisuse, spune.

— L-ai omorât pe Iisus, îi spun.

— Of, nu începe cu asta!

— Nu încep, nu sunt din ăla.

— Vreau să zic, iisuse, am auzit că ai primit niște drepturi de autor consistente de pe urma lui *TERROR STREET*³⁰.

— Da, sunt bestsellerul lor. Îi depășesc pe Duncan, Cieceley și Leverton puși laolaltă, dar s-ar putea să nu aibă nicio relevanță. *Times* se vinde foarte bine în fiecare seară, dar n-ai ce citi în el.

— Da.

Luăm iar berile în primire.

— Ce mai face Harry? îl întreb.

Harry e un puști, A FOST un puști de la balamuc, am scris prefața la volumul lui de debut, avea niște poezii destul de bune. Aproape ca un strigăt, apoi Harry a acceptat un job pe care eu îl refuzasem – să scrie pentru reviste cu fete, i-am spus editorului „nu” și i l-am pasat pe Harry. Harry era într-o stare jalnică; lucra ca babysitter. Acum nu mai scrie poezii.

— A, Harry. Are PATRU motociclete, de 4 iulie a luat toată gașca la el în curte și a pus niște

30 At TerrorStreet and Agony Way (La intersecția dintre Strada Terorii și Calea Agoniei), volum de poezii publicat în 1969, după o serie de înregistrări în care Bukowski își citește propriile creații, (n.red.)

artificii de vreo 500 de dolari. În 15 minute s-au evaporat 500 de dolari.

— Harry a ajuns destul de departe.

— Ba bine că nu. A ajuns ditamai porcul, bea numai whisky de calitate. Și mănâncă tot timpul, s-a însurat cu o tipă care a moștenit 40.000 de dolari după moartea lu' bărbat-su. A murit într-un accident în timp ce făcea o scufundare, adică s-a înecat, așa că Harry a moștenit costumul de scafandru.

— Foarte frumos.

— Dar e gelos pe tine.

— De ce?

— Nu știu. Doar dacă aude numele tău și îl apucă furiile.

— Păi eu care atârn de un fir de ață... sunt terminat.

— Au fiecare numele celui alt brodat pe hanorac, ea crede că Harry e un mare scriitor, n-a prea stat cu noi. Dau jos un perete ca să facă un studio pentru Harry. Izolat fonic, ca atelierul lui Proust. Sau nu era Proust?

— Ăla cu camera izolată cu plută?

— Da, cred că da. Oricum, o să-i coste vreo 2 miare. Parcă îl și văd pe marele scriitor în atelierul lui izolat cu plută, scriind *Lilly liliputana sări peste gândul fermierului John...*

— Hai să-l lăsăm pe tipul ăsta. E așa de amuzant că se scaldă în bani.

— Da. Ei, zi, ce mai face fetița? cum o cheamă? Marina?

— Marina Louise Bukowski. Da. Într-o zi m-a văzut cum am ieșit din cadă. Are doar 3 ani și

jumătate, știi ce mi-a zis?

— Nu.

— Mi-a spus așa: „Hank, uită-te la tine, arăți ca un prostănac, aia îți atârnă acolo în față, și în spate nu ai nimic!”

— E prea mult.

— Da, se aștepta să vadă scule și în față, și în spate.

— N-ar fi o idee rea.

— Nu pentru mine. Abia dacă ajung să o pun la lucru pe asta.

— Mai ai niște bere?

— Sigur, scuze.

Mai aduc niște bere.

— A trecut și Larry pe aici, i-am spus.

— Da?

— Da. Crede că revoluția o să se-ntâmple mâine. Poate că da, poate că nu. Nimeni nu știe. I-am spus că problema cu revoluțiile e că trebuie să pornească din LĂUNTRU în afară, nu invers, primul lucru pe care îl fac oamenii ăștia când se revoltă e să fure un televizor color. Își doresc aceeași otravă care i-a tâmpit pe dușmanii lor. Dar n-am cu cine discuta. Își împachetează puștile, au fost în Mexic ca să li se alăture revoluționarilor, iar revoluționarii beau tequila și căscau de plictiseală, apoi, a mai fost și bariera limbii, acum e Canada, au o bază secretă pentru mâncare și arme într-unul din statele nordice, dar nu au bomba atomică, sunt jalnici, și nu au aviație.

— Nici vietnamezii nu au. Dar se descurcă.

— Asta pentru că nu putem noi folosi bomba atomică din cauza Rusiei și a Chinei, dar să zicem

că am bombarda o bază secretă din Oregon plină de revoluționari? asta ar fi treaba noastră, nu?

— Vorbești ca un bun american.

— Nu cred în politică, sunt doar un observator.

— Bine că nu suntem toți observatori, că n-am ajunge nicăieri.

— Și am ajuns undeva?

— Nu știu.

— Nici eu. Dar sunt sigur că o grămadă de revoluționari sunt niște idioți, și mai ales LIMITAȚI, nu spun că săracii n-ar trebui ajutați, că analfabeții n-ar trebui educați, că bolnavii n-ar avea nevoie de spitalizare și așa mai departe, ce vreau să spun e că prea facem niște sfinți din revoluționarii ăștia, iar unii dintre ei sunt niște indivizi bolnavi, complexați de acnee, părăsiți de neveste și care-și atârnă la gât medalioanele ale idioate ale păcii, foarte mulți sunt niște oportuniști care profită de situație și s-ar simți la fel de bine dacă ar lucra la Ford. Dacă ar putea să ajungă acolo, nu vreau să trec de la o conducere proastă la una și mai proastă - am făcut asta la toate alegerile până acum.

— Și totuși continui să cred că o revoluție ne-ar scăpa de o groază de mizerii.

— Fie că reușește, fie că nu, ne-ar scăpa, ne-ar scăpa de o mulțime de lucruri pozitive și negative, istoria umană se mișcă foarte încet, eu, unul, mă mulțumesc să stau în banca mea.

— Ca să observi mai bine lucrurile.

— Ca să observ mai bine lucrurile, mai ia o bere.

— Mie tot a reacționarism îmi sună ce zici.

— Uite ce e, rabinule, încerc să privesc problema din toate punctele de vedere, nu doar din punctul meu de vedere. *Establishmentul* e foarte fain. Asta tre' să admitem, sunt gata să vorbesc cu *Establishmentul* oricând. Știu că am de-a face cu un dur. Ai văzut ce i-au făcut lui Spock³¹ sau fraților Kennedy. Lui King. Malcolm X³². Cunoști lista, e destul de lungă, nu poți să te pui prea tare pe ei, că te trezești că fluieri în corul stafiilor din Forest Lawn³³. Dar lucrurile evoluează, tinerii gândesc deja mai bine decât gândeau cei bătrâni, iar cei bătrâni stau să moară, putem încă schimba lucrurile fără să moară toată lumea.

— Ești un tip care dă înapoi, la mine, e „victorie ori moarte”.

— Exact asta spunea și Hitler. Și a găsit moarte.

— Și ce e așa de rău în asta?

— Păi noi ne întrebam ce e în neregulă cu viața.

— Scrii o carte precum *TERROR STREET* și apoi vrei să stai la taclale și să dai mâna cu ucigașii.

31 Benjamin M. Spock (1903-1998), celebru pediatru american, promotorul unei atitudini flexibile și permissive față de copii, dar și activist convins de nuanță stângistă, în particular împotriva Războiului din Vietnam. În 1968 a fost găsit vinovat de participare la o presupusă conspirație care îndemna populația să refuze înrolarea în armată, (n.red.)

32 Malcolm X (născut M. Little, 1925-1965), activist politic și religios, hărțuit pentru convingerile sale și, în final, asasinat (n.red.)

33 Celebru cimitir din Los Angeles, amenajat ca un parc luxuriant, în care sînt înmormîntate numeroase celebrități. Emblemă a civilizației americane (n.red.)

— Am dat cumva mâna cu tine, rabinule?

— Vorbești din colțul gurii, în timp ce în lumea asta se comit tot felul de atrocități.

— Te referi la păianjen și muscă sau la pisică și șoarece?

— Mă refer la Om contra Om, când Omul are posibilitatea să-și dea seama de ceea ce face.

— Ai și tu dreptate.

— Cum dracu' să nu am! nu ești singurul care știe să deschidă gura.

— Atunci ce zici tu să facem? să dăm foc la orașul ăsta?

— Nu, să dăm foc națiunii.

— Îți spun eu, ai să fi un rabin dat dracului.

— Mulțumesc.

— Și, după ce am dat foc națiunii, o înlocuim cu ce?

— Vrei să spui că Revoluția Americană a eșuat, sau că Revoluția Franceză a eșuat, sau că Revoluția Rusă a eșuat?

— Nu în întregime, dar e clar că nu și-au atins scopurile.

— A fost doar o încercare.

— Câți oameni trebuie omorâți ca să avansăm cu un pas?

— Câți oameni sunt omorâți dacă nu ne mișcăm deloc?

— Uneori, am impresia că stau de vorbă cu Platon.

— Chiar stai: Platon cu barbă de evreu.

Se lasă tăcere, iar problema rămâne în aer între noi. În acest timp, ghetourile sunt pline de oameni deziluzionați și abandonați; săracii mor în

spitale caritabile din lipsă de doctori; închisorile sunt atât de pline de alienați și de răătăciți, încât nu sunt destule priciuri și prizonierii trebuie să doarmă pe jos. Dacă primești un ajutor de la stat, nu ești niciodată sigur cât va dura, iar balamucurile sunt pline ochi din cauza unei societăți care folosește oamenii ca pe niște pioni de șah...

E al naibii de plăcut să fii intelectual sau scriitor și să observi de la distanță chestii de genul ăsta, atâta timp cât lațul nu e pus pe gâtul TĂU. Țsta e UN mare defect al intelectualilor sau scriitorilor - sunt insensibili la o grămadă de lucruri, mai puțin propria durere sau bunăstare, ceea ce e normal, dar de căcat.

— Și congresul, spune prietenul meu, are impresia că poate să rezolve ceva cu o lege privind controlul armelor.

— Da. De fapt, noi știm cine trage cu cele mai multe arme. Dar nu suntem la fel de siguri care sunt restul care trag. Armata, poliția, statul sau alți nebuni? mi-e și frică să presupun, pentru că aș putea fi următorul, și mai am niște sonete pe care aș vrea să le termin.

— Nu cred că ești destul de important.

— Slavă domnului că nu, rabine!

— Oricum, cred că ești un pic laș.

— Da, sunt. Lașul este un om care poate să prevadă viitorul, un om curajos e aproape întotdeauna lipsit de imaginație.

— Uneori, cred că TU ai fi un bun rabin.

— Nu-i adevărat. Platon nu avea barbă de evreu.

- Lasă-ți barbă.
- Ia o bere.
- Mulțumesc.

Și astfel ne liniștim, e o seară din aia ciudată, oamenii vin pe la mine, discutăm, mă umplu cu poveștile lor: viitori rabini, revoluționari cu puștile lor, FBI-ul, curve, poetese, poeți tineri de la Cal. State¹, un profesor de la Loyola care se transferă la Michigan³⁴³⁵, un prof, de la Universitatea Californiană Berkeley, altul care stă în Riverside, 3 sau 4 băieți nomazi, niște simpli golani cu volume de Bukowski întipărite în creier... și un timp am avut impresia că gașca asta va da buzna peste mine și-mi va fura momentele mele prețioase de intimitate, dar am avut noroc, pentru că fiecare bărbat sau femeie mi-a adus ceva și mi-a lăsat ceva, încât nu mă mai simt ca Jeffers, izolat între ziduri de piatră³⁶, și am mai avut noroc ca faima de care mă bucur să fie în mare parte liniștită și discretă, și probabil n-am să fiu niciodată un Henry Miller, ai cărui cititori să-și pună corturile pe pajiștea din fața casei³⁷, zeii au fost foarte buni cu mine, m-au ținut în viață, și sunt întreg și nevătămat, respir, iau notițe, observ lumea, simt bunătatea oamenilor buni, simt miracolul cum îmi

34 Universitate de stat cu profil tehnic din California (n.red.)

35 Loyola Marymount University (California), respectiv University of Michigan (n.red.)

36 Poetul american Robinson Jeffers (1887-1962) și-a construit în Cârmei, California, o casă de piatră și un faimos „turn de fildeș” (tot din piatră), simboluri ale izolaționismului și „inumanismului” care i-au caracterizat viața și creația, (n.red.)

37 O problemă cu care Miller s-a confruntat în timpul șederii sale în Big Sur, California, în anii '40-'50. (n.red.)

aleargă în sus, pe braț, ca un șoricel, așa o viață dată mie la vârsta de 48 de ani, chiar dacă ziua de mâine n-o cunosc, este un vis, cel mai frumos dintre toate.

Puștiul se ridică un pic, plin de bere; îl și văd pe viitorul rabin tunând duminica dimineata, la ora micului dejun.

— Trebuie să plec. Am cursuri mâine.

— Sigur, puștiule. Te simți bine?

— Da, mă simt bine. Tata mi-a spus să-ți transmit salutări.

— Spune-i lui Sam să aibă grijă de el. Toți trebuie să avem grijă de noi.

— Ai numărul meu?

— Da. Chiar deasupra țâței stângi.

Îl privesc cum pleacă, cum coboară scările, e un pic gras. Dar îi stă bine așa. Putere, prea multă putere, strălucește și mormăie ceva. O să fie un rabin bun. Îmi place foarte mult de el. Apoi dispăre, nu se mai vede, și eu mă așez să vă scriu asta. Peste tot pe mașina de scris numai scrum de țigară, lângă mașina de scris sunt 2 pantofiori albi, de păpușă, cam de un centimetru jumătate, fică-mea, Marina, i-a uitat acolo, e acum pe undeva prin Arizona, cu o mamă revoluționară, suntem în iulie 1968, iar eu bat la mașină, așteptând dintr-o clipă în alta ca ușa să fie smulsă din țâțani și să apară omuleții ăia cu fețe verzi, cu ochi de gelatină râncedă și mitraliere în mâini. Sper să nu apară, o noapte foarte plăcută, și doar câteva potârniche își vor aduce aminte de sunetul zarurilor aruncate și de zâmbetul zidurilor, noapte bună.

BERE ȘI POETI, ȘI DISCUȚII

era o noapte nemaipomenită, cu o noapte în urmă, Willie dormise în boscheții de la marginea Bakersfieldului. Venise și Dutch, cu încă un amic. Eu făceam cinste cu berea, am făcut sandvișuri. Dutch vorbea întruna despre literatură și poezie; am încercat să-l fac să înceteze, dar continua să turuie. Dutch are o librărie în Pasadena sau în Glendale, pe acolo pe undeva, apoi o dădură pe discuții despre revolte¹, m-au întrebat ce părere am despre revolte și le-am spus că mai aștept, că gândurile vor trebui să vină de la sine. Era plăcut să-ți poți permite să aștepți. Willie mi-a luat un trabuc, a dat jos ambalajul și l-a aprins.

Cineva m-a întrebat: „cum se face că ții o rubrică? râdeai de Lipton că ține o rubrică³⁸ și acum faci același lucru”.

— Lipton scrie articole de stânga, în stil Walter Winchel³⁹. Eu creez Artă. E o diferență.

— Băi, omule, mai ai ceapă din aia verde? mă întrebă Willie, m-am dus în bucătărie să mai aduc ceapă și bere. Willie era un personaj dintr-o carte – o carte care nu fusese scrisă deocamdată, era un ghemotoc de păr – barbă și cap. Blugi din petice. Într-o săptămână era la Frisco. 2 săptămâni mai încolo, era la Albuquerque, apoi, cine știe pe unde. Și peste tot căra după el un teanc de poezii pe care le acceptase pentru revista lui. Dacă revista

³⁸ E vorba de revoltele împotriva Războiului din Vietnam care au avut loc în august 1968, cu ocazia convenției Partidului Democrat organizate la Chicago, (n.red.)

³⁹ Jurnalist și om de radio (1897-1972), specialist în „bîrfe” politice (n.red.)

asta sărită urma vreodată să apară nu știa nimeni. Willie Schilodul, slăbănog, plin de viață, nemuritor.

Scria foarte bine. Chiar dacă mai lua pe câte unul la ștangă, o făcea fără pic de ură. Spunea simplu ce avea de spus și atât. O nepăsare grațioasă.

Am mai desfăcut câteva beri. Dutch o dădea înainte cu literatura lui. Tocmai publicase *18th Dynasty Egyptian Automobile Tumon*, de D.R. Wagner¹. Și chiar făcuse treabă bună. Tânărul amic al lui Dutch asculta doar – era din noua generație: tăcut, dar foarte prezent.

Willie molfăia o ceapă.

— Am vorbit cu Neal Cassady⁴⁰⁴¹. A luat-o razna de tot.

— Da, cere pumni, e stupid. Își construiește un mit fals. Faptul că a apărut în cartea lui Kerouac i-a luat mințile.

— Frate, i-am spus, nimic nu se compară cu un pic de bârfă literară, nu-i așa?

— Sigur, spuse Dutch. Hai să vorbim ca între specialiști, toată lumea vorbește ca între specialiști.

— Auzi, Bukowski, crezi că se mai scrie poezie

40 Scriitor californian, autor al unei proze „distructive** (n.red.)

41 Erou legendar al mișcării beat, care, după o tinerețe de infractor, s-a alăturat scriitorului Jack Kerouac în câteva excursii prin SUA și Mexic, imortalizate de acesta în cartea sa -Pe drum (1957). Cassady a mai apărut, sub diverse măsți, și în alte cărți ale lui Kerouac, care l-a și încurajat să scrie. În anii '60, Cassady a condus autobuzul cu care un alt grup de scriitori, conduși de Ken Kesey, a traversat SUA în căutare de noi aventuri. Această călătorie a fost descrisă de Tom Wolfe în cartea sa The Electric Kool-Aid Acid Test (1967). (n.red.)

adevărată? mai scrie cineva așa ceva? Lowell a făcut ceva valuri.

— Aproape toate numele mari au murit – Frost, Cummings, Jeffers, W.C. Williams, T.S. Eliot și ceilalți, acum câteva nopți și Sandburg. Într-o perioadă foarte scurtă, parcă au murit toți împreună, mai pune apoi Vietnamul și revoltele nesfârșitele, și ai să vezi că toată perioada asta a fost o epocă foarte ciudată, și repezită, și decadentă, și nouă. Uită-te la fustele astea, nu mai acoperă nici fundul, ne mișcăm foarte repede și îmi place chestia asta, nu e rău. *Dar Establishmentul* își face griji din cauza culturii, cultura e ceva statornic, nimic mai potrivit decât un muzeu, o operă de Verdi sau un poet înțepat ca să împiedici progresul. Pe Lowell l-au împins în față după o verificare atentă. Lowell e destul de interesant ca să nu te plictisească, dar destul de difuz ca să nu fie periculos, primul gând care-ți vine după ce i-ai citit poeziile e că tipul ăsta nu a ratat niciodată o masă, n-a făcut niciodată o pană de cauciuc și nu l-a durut niciodată dintele. Creeley e tot pe-acolo și îmi închipui că *Establishmentul* a ezitat un timp între Creeley și Lowell, dar până la urmă a mers pe mâna lui Lowell, pentru că Creeley nu părea suficient de plictisitor și cuminte și deci nu puteai să ai atâta încredere în el – putea să apară la petrecerea președintelui și să-i gâdile pe invitați cu barba lui. Așa că trebuia să rămână Lowell, și ne-am ales cu Lowell.

— Păi și atunci cine scrie bine? care sunt poeții?

— Nu în America, și nu-mi vin în minte acum decât doi. Harold Norse, care își tratează melancolia-ipohondria în Elveția, acceptând pomană de la bogătași și suferind de diaree, senzații de leșin, frică de furnici și așa mai departe, și care scrie foarte puțin în ultimul timp, o cam ia razna, ca noi toți. Dar și *când* scrie, o face ca lumea, al doilea e Al Purdy. Nu romancierul Al Purdy, ci Al Purdy poetul, nu sunt una și aceeași persoană. Al Purdy locuiește în Canada și își cultivă propria viță-de-vie, din care face apoi propriul vin. E un bețivan, o matahală de om, pe la vreo patruzeci și ceva de ani. Îl întreține nevastă-sa, ca să-și poată scrie poeziile în liniște, ceea ce, trebuie să recunoașteți, înseamnă că e o nevastă pe cînste, n-am întâlnit niciuna ca ea, și nici voi. În orice caz, guvernul canadian îi dă tot felul de burse, 4.000 de dolari din când în când, și-l trimite la Pol ca să scrie despre viața de acolo, și el chiar scrie, poezii limpezi și sărite despre păsări și oameni, și câini. Păi, mama mă-sii, a scris odată un volum de poezii *Cântece pentru toate Annettele*, și aproape am plâns tot timpul cât l-am citit, e plăcut să admiri pe cineva, să ai eroi, să ai pe altcineva care să mai ducă din povară.

— Nu crezi că scrii la fel de bine ca ei?

— Doar din când în când. De obicei, nu.

Berea se terminase și trebuia să mă duc la budă să trag o căcare. I-am dat lui Willie o bancnotă de cinci dolari și i-am spus că ar fi bine să mai ia 2 baxuri de câte 6 beri, la cutie din aia înaltă, Schlitz (asta a fost publicitate nemascată), așa că plecară toți 3, iar eu m-am dus și m-am

așezat pe budă. Nu era așa de rău să ți se pună întrebări despre vremurile în care trăiești. Încă și mai bine era să faci ceea ce făceam eu. M-am gândit la spitale, la căi ferate, la câteva femei pe care le-am cunoscut, la câteva pe care le-am îngropat, pe care le-am întrecut la băutură, la futut, dar niciodată în certuri, alcoolicele nebune care au adus iubire în viața mea, în felul lor. Și apoi am auzit prin perete.

— Johnny, săptămâna asta nici măcar nu m-ai pupat, ce se întâmplă, Johnny? vorbește cu mine, vreau să-mi vorbești.

— Fir-ar să fie, lasă-mă în pace, nu vreau să vorbesc cu tine. LASĂ-MÎ ÎN PACE, BINE? LUA-TE-AR NAIBA, LASĂ-MĂ ODATĂ ÎN PACE!

— Johnny, vreau doar să-mi vorbești, nu mai suport, nu trebuie să mă atingi, doar vorbește-mi, pentru Dumnezeu, Johnny, nu mai suport, NU MAI SUPORT, DOAMNE DUMNEZEULE!

— LUA-O-AR DRACU' DE TREABĂ, ȚI-AM ZIS SĂ MĂ LAȘI ÎN PACE! LASĂ-MĂ ÎN PACE, FIR-AR SĂ FIE, LASĂ-MĂ ÎN PACE, LASĂ-MĂ, BINE?

— Johnny...

— A dat una zdravănă, cu toată palma, una zdravănă de tot. Era să cad eu de pe veceu. Am auzit-o cum se îneca și cum plecă de acolo.

Apoi i-am auzit pe Dutch, Willie și restul găștii. Desfăceau cutiile de bere.

Am terminat treaba și m-am dus înăuntru.

— O să public o antologie, spuse Dutch, o antologie cu cei mai buni poeți în viață, cei cu adevărat buni.

— Sigur, spuse Willie, de ce nu? apoi mă văzu.

Cum ți-a fost căcarea?

— Nu cine știe ce.

— Nu?

— Nu.

— Ai nevoie de mai multe fibre, ar trebui să mănânci mai multă ceapă verde.

— Crezi?

— Da.

Am luat 2 cepe și le-am vârât în gură. Poate data viitoare va ieși mai bine. Între timp aveau loc revolte, bere, discuții, literatură, iar fete tinere și frumoase îi făceau fericiți pe milionarii grășani, mi-am luat un trabuc, am desfăcut ambalajul, am tăiat banda și mi l-am înfipt în gura mea strâmbă și încrețită, apoi l-am aprins, scrisul prost e ca femeia proastă: nu prea mai ai ce să-i faci.

AM ÎMPUȘCAT UN OM ÎN RENO

Bukowski a plâns când Judy Garland a cântat la Filarmonica din N.Y. Bukowski a plâns când Shirley Temple a cântat *I Got Animal Crackers in my Soup*; Bukowski a plâns în hoteluri ieftine; Bukowski nu se pricepe să se îmbrace, Bukowski nu știe să vorbească, Bukowski e speriat de femei, Bukowski are un stomac sensibil, Bukowski e plin de temeri și urăște dicționarele, măicuțele, mărunțișul, autobuzul, bisericile, băncile din parcuri, păianjenii, muștele, puricii, ciudații; Bukowski nu a fost la război. Bukowski e bătrân, Bukowski nu a mai înălțat un zmeu de 45 de ani; dacă Bukowski ar fi fost o maimuță, l-ar fi alungat din trib...

Prietenul meu e atât de preocupat să-mi sfâșie carnea sufletului de pe oase, încât pare să fi uitat

de propria existență.

— Da, dar Bukowski borâște foarte politicos și nu l-am văzut niciodată să se pișe pe jos.

Așa că, până la urmă, tot am farmec, vedeți, apoi deschide o ușă micuță și acolo, într-o cameră de 1,5 pe 2, plină cu hârtii și cârpe, e un loc liber.

— Poți să stai aici oricând vrei, Bukowski. E la dispoziția ta.

Nu tu geamuri, nu tu pat, dar sunt chiar lângă baie, așa că e OK.

— Dar s-ar putea să ai nevoie de dopuri în urechi, pentru că ascult muzică la maximum.

— Sunt convins că o să găesc o pereche.

Ne-am întors la el în cameră.

— Vrei să ascuți niște Lenny Bruce⁴²?

— Nu, mersi.

— Ginsberg?

— Nu, nu.

Trebuie să țină casetofonul sau magnetofonul ăla să meargă tot timpul. Într-un final, îmi atrage atenția Johnny Cash cântându-le băieților din Folsom¹.

„Am împușcat un om în Reno doar ca să-l văd murind”.

Am impresia că Johnny le cam vinde gogoși, la fel cum mi se pare că o face Bobby Hope cu băieții din Vietnam de Crăciun, dar așa îmi funcționează mie mintea, băieții îl aclamă, au ieșit din celule, dar mi se pare că e ca și când ai arunca oase fără came în loc de pișcoturi celor flămânzi și fără speranță, nu văd nimic sfânt sau măreț în asta. Pe

⁴² Comic american al anilor '50-'60, faimos pentru comentariile sale considerate obscene la vremea respectivă (n.red.)

cei din închisori nu-i poți ajuta decât dându-le drumul, iar pe cei plecați la război tot într-un singur fel: oprind războiul.

— Închide-l, l-am rugat.

— Ce s-a întâmplat?

— E o abureală, numai reclamă.

— Nu poți să spui așa ceva. Johnny chiar a făcut pușcărie⁴³⁴⁴.

— Au făcut și alții.

— Nouă ni se pare că e muzică bună.

— Îmi place vocea lui. Dar singurul om care poate să cânte în închisoare este unul care chiar e în închisoare.

— Nouă tot ne place.

E și nevastă-sa acolo, și încă vreo câțiva tineri de culoare care cântă într-o formație.

— Lui Bukowski îi place Judy Garland. *Somewhere Over the Rainbow*.

— Mi-a plăcut de ea atunci, la N.Y. Și-a pus tot sufletul, a fost extraordinară.

— E supraponderală și bețivă.

Vechea poveste – oameni care îi disecă pe alții și nu ajung nicăieri, plec puțin mai devreme. Îi aud cum îl pun din nou pe J. Cash.

Mă opresc să iau niște beri și, tocmai când ajung acasă, începe să țârâie telefonul.

— Bukowski?

— Da?

— Bill.

43 Veche închisoare californiană. Celebrul cântăreț country Johnny Cash a compus un blues faimos despre deținuții de aici. (n.red.)

44 în ciuda imaginii sale de răzvrătit și a multor arestări, Johnny Cash nu a fost, de fapt, închis niciodată, (n.red.)

— A, salut, Bill.
— Ce mai faci?
— Nimic.
— Ce faci sâmbătă noaptea?
— Sunt ocupat sâmbătă.
— Mă gândeam să te invit la mine, să cunoști niște oameni.
— Hai s-o lăsăm pe altă dată.
— Să știi, Charley, că la un moment dat o să mă satur să te tot sun. - da.
— Tot pentru ziarul ăla obscen scrii?
— Ce?
— Ziarul ăla de hipioți...
— L-ai citit vreodată?
— Sigur, toate protestele alea. Îți pierzi timpul.
— Nu urmez întotdeauna politica ziarului.
— Eu asta aveam impresia că faci.
— Am crezut că *ai citit* ziarul.
— Apropo, ce mai știi de prietenul nostru comun?
— Paul?
— Da, Paul.
— Nu mai știu nimic de el.
— Să știi că e un mare admirator al poeziilor tale.
— Foarte bine.
— Mie personal nu-mi plac.
— Și asta e foarte bine.
— Deci nu poți să vii sâmbătă.
— Nu.
— Păi cred că o să mă satur să te tot sun. Ai grijă de tine.

— Mda. Noapte bună.

Încă un bârfitor. Ce dracu' vor? ei da, Bill locuiește în Malibu și face bani din scris - căcaturi filozofico-sexuale, pline de greșeli de ortografie și desene artistice de clasa a patra -, și nu poate să scrie, dar nu poate nici să lase telefonul în pace. Suna iarăși și iarăși, și își vărsa pe mine veninul ăla împuțit, eram bătrânul care nu-și vânduse încă sufletul și asta îi scotea din minți, singura modalitate de a mă învinge era să mă bată la propriu - iar asta i se putea întâmpla oricui și oriunde.

Bukowski crede că Mickey Mouse era un nazist; Bukowski s-a făcut de tot rahatul la Bamey's Beanery¹; Bukowski s-a făcut de tot rahatul la Shelly Manne's Hole⁴⁵⁴⁶; Bukowski e gelos pe Ginsberg, Bukowski e gelos pe Cadillac 1969; Bukowski nu-l înțelege pe Rimbaud; Bukowski se șterge la fund cu hârtie de toaletă maro, aspră, Bukowski va muri peste 5 ani, Bukowski n-a mai scris o poezie decentă din 1963, Bukowski a plâns când Judy Garland... a împușcat un om în Reno. Mă așez. Bag o foaie în mașina de scris, deschid o bere. Aprind o țigară, reușesc să scriu vreo două rânduri bune, când sună telefonul.

— Buk?

— Mda?

— Marty.

⁴⁵ Faimos restaurant în Los Angeles, unde Bukowski era uneori client, (n.red.)

⁴⁶ Club deschis în anii '60-'70 în Hollywood de către faimosul toboșar de jazz Shelly Manne. (n.red.)

— Salut, Marty.

— Auzi, tocmai ți-am citit ultimele două articole, sunt bine scrise, nu știam că scrii atât de bine. Vreau să le adun într-o carte, ți le-a dat GROVE înapoi?

— Da.

— Le vreau și eu. Articolele tale sunt la fel de bune ca poeziile.

— Un prieten de-al meu din Malibu mi-a spus că poeziile mele sunt de câcat.

— Dă-l dracului, vreau articolele alea.

— Sunt la...

— Ce dracu', păi ăla e un pornograf, dacă mergi pe mâna mea, ajungi în universități și în cele mai bune librării, când publicul ăsta o să te descopere, ești un om făcut; s-au săturat de tâmpeniile alea de retardați care li se bagă pe gât. O să vezi; mă și vād scoțând pe piață chestiile tale mai vechi și pe cele nepublicate și vânzându-le cu un dolar bucata sau un dolar jumate și făcând milioane.

— Nu ți-e teamă că asta m-ar face o scârbă?

— Păi, dacă stăm să ne gândim, nu ai fost tu întotdeauna o scârbă, mai ales când bei... chiar, ce-ai mai făcut în ultimul timp?

— Cică aș fi apucat un tip, la Shelley's, de revere și l-aș fi zdruncinat un pic. Dar putea fi și mai rău.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ar fi putut fi el cel care să mă apuce de revere și să mă zdruncine un pic. Chestie de mândrie.

— Auzi, nu muri și nu lăsa pe nimeni să te

omoare până nu te scoatem în edițiile alea de un dolar jumate.

— O să am grijă, Marty.

— Cum merge cu Penguin1?

— Stanges spune că abia în ianuarie, tocmai am primit manuscrisul pus în pagină și un avans de 50 de lire pe care le-am papat la hipodrom.

— Tu nu poți să te abții de la pariurile alea?

— Ticăloșilor, când câștig nu ziceți nimic.

— Corect, păi, bine. Anunță-mă cu articolele alea.

— S-a făcut, noapte bună.

— Noapte bună.

Bukowski, marele scriitor, statuia lui Bukowski la Kremlin, făcând

O labă; Bukowski și Castro, statuie în Havana, în bătaia razelor, acoperită de găinaț, Bukowski și Castro conducând o bicicletă dublă spre victorie – cu Bukowski pe bancheta din spate; Bukowski făcând baie într-un cuib de granguri; Bukowski biciuind o mulatră de 19 ani cu un bici pentru tigri, o mulatră cu un bust de 90, o mulatră care citește Rimbaud; Bukowski cucucind pe pereții lumii, întrebându-se cine a închis robinetul cu noroc... Bukowski admirând-o pe Judy Garland când deja era prea târziu pentru toți.

Apoi îmi dau seama cât e ceasul și mă urc înapoi în mașină, o străduță care dă în Wilshire Boulevard. Uite și numele lui pe afișul ăla mare. Am avut odată amândoi același job nenorocit, nu

prea mă dau în vânt după Wilshire⁴⁷⁴⁸, dar sunt abia un începător, nu refuz nicio posibilitate. El e mulatru, maică-sa e albă, iar taică-su negru, ne-am împrietenit la serviciul ăla nenorocit, a fost o atracție reciprocă. În principal, nu aveam de gând să putrezim în rahat pentru totdeauna, căci, deși rahatul e un bun profesor, nu te poate învăța decât un anumit număr de lecții, după care te poate trage la fund și înghiți definitiv.

Am parcat în spate și am bătut la ușa din dos. Îmi spusese că mă așteaptă până noaptea târziu. Era 9.30 seara, ușa se deschise.

ZECE ANI. ZECE ANI. Zece ani. Zece ani. Zece. Zece ANI, dumnezeule.

— Hank, băăăi, nebunule!

— Jim, du-te-n...

— Hai, intră.

— Am urmat înăuntru, dumnezeule, nu ai cum să cumperi cu bani așa ceva. Dar e drăguț, mai ales că secretarele și angajații sunt plecați, nu refuz nimic, are 6 sau 8 camere, intrăm în biroul lui. Desfac cele 2 baxuri de bere.

Zece ani.

El are 43. Eu, 48. Dar par cu cel puțin 15 ani mai bătrân decât el. Și mi-e un pic rușine, burta care atârână. Aerul de câine vagabond, lumea mi-a furat multe ore și mulți ani, cu toate sarcinile de rutină stupide pe care mi le-a pus în circă; și se

47 Editura britanică Penguin a scos în 1969 o selecție din poezia lui Bukowski, alături de textele altor doi poeți, Philip Lamantia și Harold Norse. (n.red.)

48 Bulevard pe care sînt amplasate magazine, instituții și locuințe scumpe, (n.red.)

vede. Mi-e rușine că sunt un învins; nu de banii lui, ci de faptul că sunt un învins, cel mai bun revoluționar este un om sărac; eu nu sunt nici măcar revoluționar, sunt doar obosit, ce soartă de căcat am avut! oglindă, oglinjoară, cine-i...

Arăta bine în puloverul ăla galben-deschis, părea relaxat și cu adevărat bucuros să mă vadă.

— Am avut o perioadă cumplită, spuse, n-am mai schimbat două vorbe cu un om normal de nu mai știu când.

— Băi, nu știu dacă eu corespund.

— Corespunzi.

Biroul ăla arată lat de 7 metri.

— Jim, am fost dat afară dintr-o grămadă de locuri ca ăsta. De către vreun ticălos care ședea pe un scaun rotitor, ca un vis peste alt vis peste alt vis, toate urâte. Și acum stau și beau bere cu un om așezat la birou, și nu știu nimic mai mult decât ce știam atunci.

Râse.

— Scumpul meu, vreau să ai propriul birou, propriul scaun, propria masă de scris, știu cât câștigi acum. Îți dau dublu.

— Nu pot să accept așa ceva.

— De ce?

— Vreau să știu la ce ți-aș folosi.

— Îmi trebuie creierul tău.

Amrâs.

— Vorbesc serios.

Apoi îmi prezintă planul. Îmi spuse ce voia. Avea genul ăla de creier ingenios care putea să-și imagineze asemenea lucruri, suna atât de bine, încât a trebuit să râd.

— Va dura vreo 3 luni până pregătim totul, i-am spus.

— Apoi, contractul.

— Eu n-am nimic împotriva, dar chestiile astea nu ies întotdeauna.

— O să iasă.

— Între timp, un amic m-a lăsat să dorm în debaraua lui, în caz că se impute situația.

— Bine.

Mai bem vreo 2 - 3 ore, apoi el pleacă să se culce, ca să nu rateze întâlnirea de a doua zi de dimineață (sâmbătă) cu prietenul cu care se duce la iahting, iar eu o mai lălăi pe acolo, apoi plec din cartierul bogătașilor și aterizez în prima bombă pentru un păhărel sau două. Și al naibii să fiu dacă nu mă întâlnesc cu un alt tip cu care am lucrat împreună mai demult.

— Luke! spun, fi-ți-ar mutra de răs!

— Hank, scumpete!

Încă un tip de culoare (sau negru), (da albii ce fac noaptea?)

arată destul de deprimat, așa că îi fac cinste.

— Tot acolo lucrezi? mă întreabă, da.

— Băi, să-mi bag picioru', spune.

— Ce?

— Nu mai suportam locul ăla, așa că m-am cărat, am găsit o slujbă imediat, mamă, îți dai seama, o schimbare! asta te termină: lipsa schimbării.

— Știu, Luke.

— Ei bine, în prima dimineață mă duc și eu la strung, e o fabrică de fibră de sticlă, sunt îmbrăcat într-o cămașă descheiată la gât, cu mânecă scurtă,

și observ că oamenii se cam holbează la mine. Ei, la naiba cu ei, mă așez și încep să apăs manetele, și o vreme e OK, la un moment dat începe să mă mănânce pielea peste tot. Îl chem pe maistru și-i zic: „băi, ce dracu' e asta? mă mănâncă peste tot! gâtul, brațele, peste tot!” ăla, că: „nu-i nimic, te obișnuiești tu”. Dar văd că are o eșarfă, și e încheiat la nasturi până sus, și are o cămașă de lucru cu mânecă lungă, ei, și a doua zi vin și eu încheiat până la gât, dat cu ulei și cu eșarfa la gât, dar de pomană – sticla asta nenorocită se fărâmă în particule atât de fine, încât nu o *vezi* și toate acele alea mici intră direct prin haine, în piele, apoi îmi dau seama de ce m-au pus să port ochelari de protecție. Poți să orbești într-o jumătate de oră. A trebuit să renunț, m-am dus la o turnatorie, mamă, știai că oamenii toarnă O CHESTIE ALBĂ ȘI FIERBINTE ÎN MATRIȚE? îl toarnă de parcă ar fi slănină topită sau sos. Incredibil! și fierbinte! futu-i! așa că m-am cărat, omule, da zi, tu ce mai faci?

— Uită-te la curva aia, Luke, că se tot uită la mine și rânjește fasolea, și-și tot ridică fusta.

— N-o băga în seamă, e nebună.

— Dar are picioare frumoase.

— Da, e adevărat.

Comand ceva, îmi iau băutura și mă duc la ea.

— Bună, păpușă.

Se caută în poșetă, scoate ceva, apasă butonul și văd un briceag de toată frumusețea, de 15 centimetri, mă uit la barman care n-are nicio treabă, târâtura îmi spune:

— Încă un pas și rămâi fără coaie!

Îi vârs băutura și, profitând de momentul ei de neatenție, îi sucesc încheietura, îi smulg briceagul, îl închid și îl bag în buzunar, barmanul pare la fel de nepăsător, mă duc la Luke și ne terminăm băuturile, observ că e 2 fără zece și iau 2 baxuri de bere de la bar. Ne ducem la mașina mea. Luke nu are mașină, ea se ține după noi.

— Trebuie să ajung undeva.

— Unde?

— Până la Century.

— Cam departe.

— Și ce dacă, dobitocilor, că voi mi-ați luat briceagul.

Pe la jumătatea drumului spre Century, văd că își ridică picioarele pe bancheta din spate, când și le lasă în jos, trag pe dreapta într-un colț întunecat și-l trimit pe Luke la o țigară, urăsc să mă mulțumesc cu secunde, dar, când n-ai mai avut parte de așa ceva de mult timp și se presupune că ești marele Artist și un înțelept în ceea ce privește Viața, TREBUIE să te mulțumești cu secunde și, cum se spune între băieți, cu unele una mică e cea mai rentabilă, a fost bine. Când a coborât, i-am dat briceagul învelit într-o bancnotă de zece dolari, prostesc, știu. Dar îmi place să mă port prosteste. Luke stă pe lângă intersecția dintre 8 Street și Irola, așa că era oarecum în drum.

Deschid ușa și aud cum telefonul începe să sune. Desfac o bere, mă așez în balansoar și-l ascult cum sună. Simt că mi s-a luat - toată seara, noaptea și dimineața pe drumuri.

Bukowski poartă izmene maro. Lui Bukowski îi

este frică de avioane. Bukowski îl urăște pe Moș Crăciun. Bukowski face figurine diforme din gume de șters pentru mașini de scris, când apa picură, Bukowski plânge. Când Bukowski plânge, apa picură, o, straturi de fântâni, o, scroturi, o, scroturi ca niște fântâni, o, urâtenie măreață și omniprezentă a omului, ca rahatul ăla proaspăt de câine pe care pantoful de dimineață nu l-a mai văzut; o, poliție atotputernică, o, arme atotputernice, o, dictatori atotputernici, o, proști atotputernici de pretutindeni, o, caracatiță singură singură, ticăitul ceasului prefirându-ne pe toți, echilibrați sau nu, sfinți sau constipați, o, golanii întinși pe străzile mizeriei într-o lume de aur, o, copiii care se urătesc, o, urâții care se fac și mai urâți, o, tristețea și binețea, și prăbușirea zidurilor – fără Moș Crăciun, fără Păsărică, fără Baghetă Magică, fără Cenușăreasă, fără Cele Mai Luminate Minți care Au Existat Vreodată; cucuuu – doar rahat, câini și copii bătuți, doar rahat și ștersul rahatului de la fund; doar doctori fără pacienți nori fără ploaie zile fără zile, o, doamne dumnezeule care ne-ai pedepsit cu așa ceva.

Când vom răzbi și noi în palatul tău măreț de JIDAN și vom da peste îngerii cu cartele de pontaj, vreau să te aud spunând măcar o dată

MILUIEȘTE

MILUIEȘTE

MILUIEȘTE

PE TINE și pentru noi și pentru tot ceea ce îți vom face, și am ieșit de pe Irola până am ajuns la Normandie, asta am făcut, apoi am intrat în casă și m-am așezat și am ascultat telefonul cum sună.

O PUZDERIE DE FEMEI

ieri, adică vineri, a plouat și a fost o zi întunecată și ploioasă, și mi-am spus întruna: „nu te îmbăta, omule, nu te face praf, și am ieșit pe ușă și am luat-o peste pajiștea proprietarului, și m-am ferit exact la țanc de mingea unui viitor fundaș, 1975 -? și m-am gândit, „doamne, mai avem puțin până în 1984”, îmi amintesc, când am citit cartea aia m-am gândit, „1984, asta e la zece milioane de kilometri înspre China”, și iată că aproape sosise și eu eram pe moarte, mă pregăteam, încă morfoleam suzeta aia cărnoasă, dar mă pregăteam s-o dau afară, întuneric și ploaie - un șifonier al morții, un șifonier întunecos și împutit: Los Angeles, Calif., după-amiază târziu, vineri, China la 8 kilometri depărtare, orez cu ochi, câinii vomitând ai doliului - întuneric și ploaie, of, la dracu'! și mi-am amintit când eram copil, mă gândeam că aș vrea să trăiesc până în anul 2000, credeam că va fi miraculos, cu bătrânu' care mă bătea de-mi săreau capacele în fiecare zi, voiam să trăiesc până la 80 de ani și să apuc anul 2000; acum, când o iau pe cocoasă în fiecare zi, nu mai am această dorință - iau fiecare zi în parte, RĂZBOI, întuneric și ploaie - „rămâi treaz, omule, nu te face pulbere”, și m-am urcat în mașină, uzată, și eu asemenea, și m-am dus și am plătit a 5-a factură din 12, apoi am luat-o pe Hollywood Blvd., spre vest, cea mai deprimantă dintre toate străzile, geamuri înghesuite care nu-ți spun nimic, era singura stradă care mă înfuria, apoi mi-am amintit că trebuia să merg pe Sunset, care era la fel de rău, așa că am luat-o spre sud, toată lumea

cu ștergătoarele vâj, vâj, vâj, și în spatele geamului aceuia ce FEȚE! – bah! și am luat-o pe Sunset, am mers o stradă spre vest, am dat peste M.C. Slum's, am parcat în spatele unui

Chevy roșu cu o blondă spălăcită la volan, ne-am uitat unul la celălalt apatici și cu ură – „aș fute-o, m-am gândit, într-un deșert, fără nimeni prin preajmă”, iar ea s-a uitat la mine și s-a gândit: „te-aș fute într-un vulcan stins fără nimeni prin preajmă”, și am spus: „LA NAIBA!”, am pornit motorul, am băgat în marșarier și am ieșit de acolo, întuneric și ploaie, locul era mort, puteai să stai acolo mult și bine, nu te întreba nimeni ce vrei, mai vedeai din când în când câte-un mecanic mestecând gumă, cu capul ieșind din ghișeu, vai, ce persoană minunată era! – și dacă-l întrebai ceva, îi sărea muștarul – trebuia să te duci la șeful lui, dar șeful lui se ascundea tot timpul pe undeva – îi era frică și lui de mecanic și nu voia să-l streseze cu prea multă muncă, de fapt, răspunsul oribil era că NIMENI NU ERA ÎN STARE SĂ FACĂ NIMIC – poeții nu erau în stare să scrie poezii, mecanicii nu erau în stare să repare mașini, dentiștii nu erau în stare să scoată măsele, bărbierii nu erau în stare să tundă, chirurgii o dădeau în bară cu bisturiul, la spălătorie îți sfâșiau cămășile și lenjeria de pat și îți pierdeau șosetele; în pâine și în fasole găseai pietricele în care îți spârgeai dinții; fotbaliștii erau niște lași, cei care reparau telefoane molestau copii; primarii, guvernatorii, generalii, președinții erau la fel de importanți ca musculițele prinse în pânze de păianjen, și așa mai departe. Întuneric și ploaie,

„rămâi treaz, nu te face praf⁴, am intrat în parcare de la Bier's, un ditamai animalu' negru cu trabucul în gură se repede la mine: HEI! HEI! HEI! NU AI VOIE SĂ PARCHEZI AICI!

— Ascultă, știu că nu am voie să parchez aici! vreau doar să vorbesc cu șeful, ești cumva șeful?

— NU! NU, OMULE! NU SUNT ȘEFUL! DA NU AI VOIE SĂ PARCHEZI AICI!

— Bine, și unde e directorul? e la budă, își freacă puțulica?

— TRE' SĂ IEȘI CU SPATELE ȘI SĂ PARCHEZI ÎN PARCAREA AIA DE ACOLO!

Am dat cu spatele și am parcat în parcare aia de acolo, am coborât și m-am dus la un pupitru mic unde scria „Șef serviciu”, intră, ezitând, o mașină mare, nouă, condusă de o femeie, ușa pe jumătate deschisă, mașina se opri, arăta nebunește, coborî, mașina tuși, fustă scurtă scurtă, ciorapi lungi gri, fusta ridicată până la șolduri în timp ce cobora, mă holbai la picioarele ei, curvă ordinară, ce picioare, îmm, și ea stătea acolo, stupidă și amețită, și iată că VENI însuși șeful de serviciu, ieșind din toaleta bărbatilor.

— CU CE VĂ POT AJUTA, DOAMNĂ? CARE-I PROBLEMA? ACUMULATORUL?

ACUMULATORUL E STRICAT? și alergă să aducă demarorul și se întoarce cu acumulatorul pe roți, o întrebă cum se deschide capota, iar eu stăteam acolo în timp ce ei se jucau cu capota aia, holbându-mă la picioarele și la fundul ei și gândind că proastele sunt cele mai futabile, pentru că le urăști - au un trup de vis și un creier de găscă.

În sfârșit, a desfăcut capota și a legat acumulatorul de demarorul lui, apoi i-a spus să pornească mașina, ea reușit să o pornească la a 3-a sau a 4-a încercare, a băgat-o în viteză și a încercat să dea peste el în timp ce el desfăcea cablurile, aproape că a reușit, noroc că tipul se ținea bine pe picioare.

— APĂSAȚI PE FRÂNĂ! LĂSAȚI-O LA RELANTI!

„E bătută-n cap, m-am gândit, oare câți tipi a omorât până acum?” cercei mari. Gura roșie ca un semafor pe stop. Intestinele pline de căcat.

— OK, ACUM DAȚI CU SPATELE PE LÂNGĂ CLĂDIRE! O ÎNCĂRCĂM NOI!

Alerga pe lângă mașină, băgând capul pe geam și holbându-se la picioarele ei, în timp ce ea dădea cu spatele.

— AȘA, DA, DA, AȘA, CU SPATELE! holbându-se, holbându-se lung. Ea viră la colț și el rămase în urmă.

Și eu, și șeful de serviciu aveam pulile sculate, m-am îndepărtat de peretele de care mă sprijinisem.

— HEI!

— CE VREI? spuse.

— AM NEVOIE DE AJUTOR, am spus, venind spre el cu pula sculată.

Se uită la mine ciudat.

— CE FEL DE AJUTOR?

— Rotație, realiniere și echilibrare.

— HEI, HERITITO!

Un japonez micuț veni în fugă.

— Rotație, realiniament și echilibrare, i-am

spus lui Heritito.

— Dați-mi cheile.

i Le-am dat. Nu mă deranja, tot timpul car cu mine 2 sau 3 seturi de chei. Sunt maniac.

— Cornet 62, i-am spus.

Heritito se îndreptă spre Cornetul meu din 62, iar șeful se îndreptă spre toaletă, m-am întors să mă rezem de perete și am privit traficul; era aglomerat, obosit și înspăimântat în ploaia răzleață, țârâită și întunecată din Los Angeles, întuneric, 1984, trecuseră deja 20 de ani, societatea asta dulce și bolnavă, de-a dreptul nebună, ca un tort onomastic pe care-l arunci la furnici și gândaci, ploaie întunecată și nenorocită, Heritito conducea Cornetul meu albastru, 5 facturi din 12 plătite cu mare greutate, și scula mi s-a lăsat.

— Am văzut că dăduse jos roțile și m-am dus să mă plimb, m-am învârtit pe străzile din jur, am trecut pe lângă 200 de oameni fără să văd măcar o ființă umană, m-am uitat în vitrine, dar nu era nimic în vitrine pe care să-l vreau, cu toate astea, fiecare obiect avea prețul lui. O chitară, păi ce dracu' să fac eu cu o chitară? aș putea să-i dau foc. Un pick-up. Un televizor, un radio, absolut inutile, porcării, lucruri cu care să-ți tâmpești mintea și sufletul, care te doboară ca o mânășă roșie de box. Zbang. Și ți-ai luat-o.

Heritito era destul de bun. Peste o jumătate de oră a coborât mașina de pe rampă, a parcat-o.

— Hei, foarte bine, acum unde plătesc?

— A, păi nu, am făcut doar echilibrarea și rotația, mai trebuie să o pun pe rampa de aliniere,

nu mai e decât o mașină înaintea dumneavoastră.

— A.

Erau și niște curse în seara aia și speram să ajung la prima, la 7.30, aveam nevoie de bani și mă simțeam în formă, dar tot îmi trebuia o oră înainte de curse să-mi fac schemele, ceea ce însemna un 6.30. Ploaie, ploaie întunecată, ratare, pe 13, chiria, pe 14, pensia alimentară, pe 15, rata la mașină, trebuia să câștig; fără asta, mă duceam pe copcă, habar nu am cum dracului reușește cineva vreodată în viața asta. La naiba! în timp ce așteptam, m-am dus până la magazin și mi-am cumpărat 4 perechi de chiloți cu 5 dolari, m-am întors, le-am aruncat în portbagaj, am încuiat portbagajul și, dumnezeule, mi-am dat seama că nu am decât o SINGURĂ cheie pentru portbagaj! nu era deloc bine pentru un maniac, m-am dus la baraca lăcătușului⁴⁹, o femeie care dădea cu spatele era să dea peste mine. Mi-am băgat capul pe geam și m-am holbat la picioarele ei, avea niște jartiere purpurii și carnea foarte albă:

— Vezi pe unde mergi, m-am adresat picioarelor, era să mă omori!

Nu i-am văzut fața. Mi-am scos capul și m-am dus la lăcătuș, mi-am mai făcut o cheie. În timp ce plăteam, o bătrânică veni în fugă.

— Domnule, m-a blocat careva cu un camion! nu mai pot să ies!

— Îmi pare rău, nu-i treaba mea, zise lăcătușul.

Era prea bătrână. Pantofi fără toc. Privire de

⁴⁹ Adesea, în Los Angeles, micile chioșcuri în care se fac chei sînt amplasate în parcurile altor magazine, (n.red.)

neună, dinți mari și lați, puși.

Fusta aproape până la glezne, mamă, ce-mi plac mie negii lu' mamaia.

Se uită la mine.

— Ce să mă fac, domnule?

— Încercați cu Mr. Proper, i-am răspuns și m-am cărat.

— Poate acum 20 de ani. Ei, oricum, aveam cheița. Ploua în continuare. Încercam să bag cheia pe inelul de la breloc, când apare o tipă cu fustă mini și umbrelă, acumă cu fustele mini trebuie să porți ciorapi de-aia asexuați, din plasă groasă, sau dresuri peste care jupa atârână ca o cârpă; dar tipa asta era îmbrăcată în stil clasic - cu tocure, ciorapi lungi de nailon, cu fusta mini abia acoperindu-i fundul, și era trăsnet, dumnezeule, toată lumea se uita, zeița sexului dezlănțuit, mâinile îmi tremurau pe breloc și mă holbam în ploaie, și ea se îndreptă spre mine, zâmbind. Am alergat după colț, cu brelocul, „vreau să văd curul ăla trecând mai departe”, mi-am spus. Dar curul a dat colțul și a trecut pe lângă mine, încet, unduind, tânăr, abia așteptând. Un tip înțolit alergă după ea. O strigă pe nume.

— Ce bine-mi pare că te văd! spuse, vorbea și vorbea, și ea zâmbea.

— Ei, îți urez distracție plăcută diseară! spuse ea. O lăsa baltă? tipul era bolnav, am băgat cheia pe breloc și am urmat-o într-o alimentară, m-am uitat cum se fâțâia de colo până colo în magazin și bărbații întorceau capul după ea și spuneau:

— Mamă, ia uitați-vă la aia!

M-am dus la tejgheaua de la măcelărie și am

tras un bon⁵⁰, aveam nevoie de came. În timp ce aşteptam, am văzut-o că se întoarce, apoi s-a sprijinit de un perete şi a stat acolo, la 5 metri de mine, uitându-se la *mine* şi zâmbind. M-am uitat în palmă, bonul nr. 92. Iat-o. Se uita la mine, bărbatul experimentat, „poate are păsărică prea largă”, m-am gândit. Se uita la mine în continuare şi zâmbea. Era drăguţă la faţă, frumoasă chiar, dar trebuie să ajung la prima cursă, la 7.30 seara, chiria pe 13, pensia alimentară pe 14, rata la maşină pe 15,4 perechi de chiloţi pentru 5 dolari, aliniere roţi, prima cursă prima cursă, nr. 92, ȚI-E FRICĂ DE EA, NU ȘTII CE SĂ FACI, CUM SĂ TE COMPORȚI, BĂRBATULE EXPERIMENTAT, ȚI-E FRICĂ, NU GĂSEȘTI CUVINTELE, DAR DE CE TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE ÎNTR-O MĂCELĂRIE? și o să ai probleme, o să fie nebună, știi prea bine. O să vrea să se mute la tine. O să sforăie noaptea, o să arunce ziare în toaletă, o să vrea să fie futută de 8 ori pe săptămână. O, doamne, e prea mult, nu nu nuuu, trebuie să ajung la cursa aia.

M-a citit, m-a citit că eram un papă-lapte. Brusc, se desprinsese și trecu pe lângă mine. 68 de bărbați se holbau și-și imaginau lucruri mărețe, eu trecusem pe lângă. Bătrân. Eram o epavă, ea mă plăcuse.

— Du-te și joacă-te cu căluții tăi, moșule, du-te și ia-ți carnea, nr. 92.

— Nr. 92, spuse măcelarul, și am luat un kilogram de carne tocată, un cotlet mic și o bucată pentru friptură. Înfășoară-ți pula în ele, moșule.

50 Dintr-o maşină de eliberat bonuri cu numere, pentru a sta la rând în ordine (n.red.)

Am ieșit în ploaie și m-am dus la mașină, am deschis portbagajul, am aruncat pachetul în spate și m-am sprijinit de un zid și mi-am aprins o țigară, cu un aer monden, așteptând să-mi pună mașina pe rampă, așteptând prima cursă, dar știam că o dădusem în bară, ratasem una ușoară, una bună, un cadou din ceruri într-o zi ploioasă și nenorocită, Los Angeles, seară de vineri, mașinile trecând în continuare cu ștergătoarele vâj, vâj, vâj, nicio față în spatele geamurilor, iar eu, Bogart, eu, care-mi trăisem viața, ghemuit lângă zidul ăla, dobitoc, umerii lăsați, călugării benedictini hohotind sălbatic în timp ce-și beau vinul, maimuțele scărpinându-se, rabinii binecuvântând murăturile și cârnații; omul de acțiune - Bogart, sprijinit de peretele de la Biers-Sobuck, nu tu futai, nu tu curaj, și ploua ploua ploua, o să pariez întâi pe Lumber King și în cursa următoare o să pun la bătaie câștigul pe Wee Herb; și veni un mecanic, o luă și o puse pe rampă, și mă uitai la ceas - 5.30, o să ajung la limită, dar cumva nu mai conta prea mult. Am aruncat țigara la picioare și m-am holbat la ea. Scânteia roșie mă privi la rândul ei. Apoi ploaia o stinse și eu am luat-o după colț, să caut o cârciumă.

STRĂZI NEBUNE ÎN NOAPTE

eu și puștiul eram ultimii rămași dintr-o petrecere de bețivani în apartamentul meu și stăteam acolo, când cineva pe stradă începu să claxoneze, tare TARE TARE, ooo, tare cântați, dar până la urmă totul trece prin cap, asta o știm cu toții, lumea e terminată, așa că am stat acolo cu paharul în față, fumând un trabuc, fără să mă

gândesc la ceva - poeții plecaseră, cu prietenele lor cu tot, și era chiar plăcut, chiar și cu claxonul ăla. O comparație, poeții se acuzaseră reciproc de trădare, de lipsă de talent, de decădere; în același timp, fiecare susținea că merita o recunoaștere mai largă, că scria mai bine decât ăla sau ălălalt, că așa și pe dincolo, le-am spus la toți că aveau nevoie de câte 2 ani de muncă în mina de cărbune sau în oțelărie, dar o dădeau înainte cu trâncânitul, bârfitori, prețioși, barbari, majoritatea erau scriitori foarte slabi, acum plecaseră, trabucul era bun. Puștiul stătea și el acolo, tocmai îi scrisesem prefața la al doilea volum de poezii, sau era volumul de debut? mă rog.

— Auzi, spuse puștiul, hai să ieșim la ăia să le zicem să se care dracului. Să-și bage claxonul ăla în fund.

Puștiul nu era un scriitor prost și avea capacitatea de a se lua pe sine peste picior, care uneori e un semn de genialitate sau cel puțin un semn că aveai șanse să devii altceva decât un căcat cu moț în lumea literaților, lumea era plină de căcați literari cu moț, care discutau despre cum a fost când l-au întâlnit pe Pound la Spoleto, sau pe Edmund Wilson în Boston, sau pe Dalí în chiloți, sau pe Lowell în grădina lui; ședeau acolo în halatele lor minuscule, te lăseau să fi ascuți, iar ACUM vorbeai cu EI, vai, ce să spun.

— ... ultima dată când m-am întâlnit cu Burroughs...

— Jimmy Baldwin, dumnezeule, era atât de beat, că a trebuit să-l târâm pe scenă și să-l sprijinim de microfon...

— Hai să mergem să le zicem să își bage claxonu ăla-n cur, spuse puștiul, influențat de mitul Bukowski (de fapt, eu sunt un laș) și de poveștile cu Hemingway și Humphrey B., și Eliot cu chiloții suflecați, am pufăit din trabuc, claxonul nu mai contenea. CÂNTAȚI TARE CUCUU.

— Claxonul ăla nu contează, să nu ieși pe străzi după ce ai băut 5,6,8 sau zece ore încontinuu, au cuștile pregătite pentru cei ca noi. Nu cred că aș mai suporta încă o cușcă, nu mai vreau nicio cușcă nenorocită de-a lor. Îmi construiesc eu destule.

— Mă duc să le zic să și-l vâre undeva, spuse puștiul.

Puștiul era sub influența supraomului, Om și Supraom. Îi plăceau tipii solizi, duri și criminali, de 2 metri și 100 de kile, care scriau poezii nemuritoare, problema era că durii ăștia erau toți niște cretini și poeziile despre duri erau scrise de mici poponari delicați, cu unghiile date cu oă. Singurul tip care se încadra în tiparul puștiului era namila de John Thomas, iar namila de John Thomas se purta întotdeauna ca și când puștiul nici n-ar fi existat, puștiul era evreu, iar namila de John Thomas descindea direct din Adolph. Îmi plăcea de amândoi, și nu-mi plac prea mulți oameni.

— Auzi, spuse puștiul, mă duc să le zic să-și bage claxonu-n cur.

Of, dumnezeule, puștiulică era solid, dar un pic gras, e clar că nu pierduse prea multe mese, dar era foarte cumsecade în esență, era drăguț, speriat și preocupat, și un pic dus ca noi toți, de

altfel, niciunul din noi nu dăduse lovitura, până la urmă, și i-am zis:

— Copile, las-o baltă! nu sună a claxonat de bărbat, oricum, sună a femeie, un bărbat claxonează, da se mai și oprește, folosește claxonul ăla ca pe un instrument muzical, pe când o femeie se proptește pur și simplu în el. Zgomotul total, marea nevroză feminină.

— La dracu'! spuse puștiul.

Și fugi afară.

„Ce-are a face asta cu orice altceva? m-am gândit. Ce contează? 44 oamenii fac tot felul de gesturi fără niciun rost. Când faci o mișcare, totul trebuie calculat matematic, asta a învățat Bem la coride și a pus în practică în tot ce a scris, asta învăț eu la curse și aplic în viață, bunii Bem și Buk.

— Alo, Bem? aici Buk.

— A, *B uk*, ce mă bucur că m-ai sunat.

— M-am gândit să trec pe la tine, să bem ceva.

— Of, chiar mi-ar face mare plăcere, puștiule, dar, vezi tu, cum să-ți spun eu, sunt un pic plecat din oraș.

— Dar de ce ai făcut-o, Emie?

— Ai citit și tu cărțile, cică așa fi fost nebun, îmi imaginam tot felul de lucruri, că eram dus cu pluta, ei zic că mi se părea mie că telefonul mi-e ascultat, că îmi imaginam că CIA mă urmărește, că sunt supravegheat. Știi, nu m-a interesat de fapt prea tare politica, dar am cochetat întotdeauna cu stânga. Războiul din Spania, toate prostiile astea.

— Da, păi voi, majoritatea scriitorilor, înclinați

spre stânga. Sună Romantic, dar poate deveni o capcană de toată frumusețea.

— Știu, dar pe bune, eram mahmur rău de tot și știam că decâzusem, și, când am văzut că lumea crede în *BĂTRÂNUL ȘI MAREA*, am știut că lumea e putredă.

— Știu. Te-ai întors la stilul tău din tinerețe, dar nu mai erai adevărat.

— Știu că nu mai eram adevărat, și mi-au dat PREMIUL, mi-au dat și „codița” după mine. Și bătrânețea după mine. Stăteam și beam ca un bătrân ratat, spunând povești răsuflăte oricui voia să mă asculte, a trebuit să-mi zbor creierii.

— OK, Emie, ne vedem mai încolo.

— Bine, știu că o să ne vedem, Buk.

Închise.

Am ieșit să văd ce face puștiul.

Era o bătrână într-o mașină nouă din 69. Continua să se proptească în claxon, n-avea picioare frumoase, nici sâni. Nici creier, doar o mașină din 69 și multă indignare, indignare totală, o mașină îi bloca intrarea în curte, ea stătea în propria casă. Eu stăteam într-unul din cele mai jalnice blocuri de chiriași de pe Delongpre. Într-o bună zi, proprietarul o să-l vândă pentru o sumă exorbitantă și o să mă dea afară cu buldozerul, ghinion, dădeam chefuri care se terminau abia a doua zi dimineată, tăcăneam la mașina de scris non-stop. În clădirea de alături, stătea un nebun, totul era perfect, la o stradă spre nord și zece spre vest puteam să mă plimb pe un trotuar cu urme de tălpi de STARURI, nu știu ce-i cu numele alea. La filme nu merg. Televizor nu am. Radioul l-am

aruncat pe geam când s-a stricat, beat. Eu, nu radioul. Într-una din ferestre am o ditamai gaura, am uitat că era și sita pusă. A trebuit să scot sita ca să arunc radioul, mai încolo, beat fiind, am adunat cioburile cu talpa (stingă), iar doctorul, în timp ce îmi tăia piciorul căutându-le, fără să-mi fi făcut favoarea unei injecții, m-a întrebat:

— Auzi, ți se întâmplă să umbli așa, fără să-ți dai seama ce faci?

— Mai tot timpul, puiule.

Așa că mi-a făcut o tăietură mare, nenecesară, am strâns de marginile mesei și i-am spus:

— Da, doctore.

Apoi deveni mai amabil, de ce să fie doctorii mai buni decât mine? nu înțeleg, vechile scamatorii ale vracilor.

Deci iată-mă pe stradă, Charles Bukowski, prietenul lui Hemingway, Emie, n-am citit niciodată FIESTA. Unde găsesc și eu un exemplar?

Puștiul îi spuse nebunei din mașină, care nu voia decât să i se respecte drepturile stupide de proprietate:

— Împingem noi mașina aia din drum.

Puștiul vorbea și în numele meu. Acum, că îi scrisesem prefața aia, mă luase în stăpânire.

— Uite ce e, puștiule, nu ai pe unde să împingi mașina aia. Și, drept să-ți spun, puțin îmi pasă. Mă duc să beau ceva. Tocmai începea să plouă, eu am o piele foarte delicată, de aligator, și un suflet pe măsură, m-am cărat, la naiba, mi-au ajuns războaiele pe ziua de azi.

Când să intru în curtea noastră, aud niște țipete, mă întorc, și văd următoarele, un puști mai

slab, nebun, îmbrăcat într-un tricou alb, urlând la poetul evreu căruia tocmai îi scrisesem prefața la poezii, dar ce treabă avea tricoul alb cu asta? tricoul alb îl îmbrânci pe poetul meu șeminemuritor. Îl îmbrânci tare. Bătrâna nebună o dădea înaintea cu claxonul.

Bukowski, n-ar trebui să-ți testezi un pic croșeul de stânga? dai de parcă ai da după muște și nimerești unul din zece. Când ai câștigat ultima bătaie, Bukowski? ar trebui să porți chiloței de femeie.

Ei, la naiba, la palmaresul tău, o pierdere în plus n-ar fi mare pagubă, am pornit să-l ajut pe puștiul evreu, dar l-am văzut pe ăla cu tricoul că bătea în retragere, apoi, din blocul de 20 de milioane de dolari de lângă maghernița mea ieși alergând o femeie tânără. Mă uitam la bucele ei cum tremurau în lumina lunii artificiale de Hollywood.

Fată, aș putea să-ți arăt ceva ce o să-ți placă, ceva ce n-ai să uiți niciodată – o ditamai scula de un metru, zvâcnind și pulsând, of, dumnezeule, dar ea nu-mi dădu nicio șansă, fugi dând din cur spre micuța Fiaria sau cum dracu' se pronunță, se urcă în ea, cu păsărică leșinată după sufletul meu tandru de poet, și se urcă, pomi, scoase mașina din parcare, mai că nu dădu peste mine, peste mine, Bukowski, BUKOWSKI, îmmm, și intră în parcare subterană a blocului de 20 de milioane de parai, de ce nu parcase acolo de la început? mă rog.

Tipul cu tricoul alb se agită în continuare ca un nebun, poetul evreu s-a apropiat de mine în

lumina lunii de Hollywood, care e ca o zoaie împutită vărsată deasupra noastră, e foarte greu să te sinucizi, poate ne-o veni și nouă rândul odată și odată, o să-mi iasă PENGUIN-ul, Norse-Bukowski-Lamantia... ce?

Acum femeia are cale liberă să intre pe alee, dar nu reușește să se bage. Nici măcar nu poziționează mașina corect, tot dă cu spatele și intră într-o furgonetă albă din fața ei. La prima încercare, se duc pozițiile, bagă în marșarier. Apasă pe accelerație, jumătate din ușa din spate, marșarier. Accelerație, pa și pentru toată aripa stângă și jumătate din partea stângă, nu, din partea dreaptă, da, din partea dreaptă, niciun rezultat, aleea e liberă.

Bukowski-Norse-Lamantia. Editura Penguin. Mare noroc pe ăștia doi că sunt aici.

Iarăși scrijelitul metalului de metal, și între timp femeia se proptește din nou în claxon, tricoul alb se clatină în lumina lunii, delirant.

— Ce se întâmplă? îl întreb pe puști.

— Habar n-am, recunoaște, într-un final.

— O să fii un rabin bun într-o zi, dar ar trebui să înțelegi lucrurile astea puștiul studiază teologia ca să se facă rabin.

— Dar nu le înțeleg, spuse.

— Trebuie să beau ceva, zic. Dacă era aici John Thomas, îi omora pe toți. Dar eu nu sunt John Thomas.

Eram pe punctul de a pleca, femeia continua să facă praf furgonetă albă, când un bătrân într-un pardesiu maro și cu ochelari, da bătrân rău, mai bătrân decât mine, adică *foarte bătrân*, ieși și îl

înfruntă pe puștiul în tricou alb. Îl înfruntă? ăsta e cuvântul potrivit, nu?

În fine, cum se spune, bătrânul cu ochelari și cu pardesiu maro iese alergând cu o găleată mare de vopsea verde, cred că erau cel puțin 4 litri sau poate 10, nu știu dacă are vreo importanță, am pierdut complet firul intrigii sau sensul, dacă a existat vreunul vreodată, și bătrânul aruncă vopseaua verde pe puștiul țicnit în tricou alb care alerga pe strada Delongpre. În lumina prăpădită a lunii de Hollywood, și dă mai mult pe lângă, dar o parte îl nimerește totuși, pe locul unde cândva îi fusese inima, o dâră verde pe tricoul alb, și totul se întâmplă rapid, cum se întâmplă lucrurile rapid, aproape mai repede decât într-o clipită sau o bătaie de inimă, și de aceea oamenii interpretează atât de diferit orice acțiune, revolte, bătăi cu pumnii sau orice, sufletul și ochiul nu pot ține pasul cu ACȚIUNEA animalică, frustrantă, dar l-am văzut pe bătrân cum cade, se prăbușește, cred că prima a fost o îmbrâncitură, dar știu că a doua n-a fost asta. Femeia din mașină se opri din claxonat și din bușit mașina, și stătea doar și țipa, țipa, un țipăt ascuțit care exprima același lucru ca și claxonatul, era moartă, terminată pentru totdeauna, într-o mașină din 69, și nici măcar nu-și dădea seama, era dusă cu pluta, expirată, aruncată la gunoi, și ceva din ea își mai dădea seama de acest lucru - nimeni nu-și pierde definitiv sufletul, ci doar excretă 99/100 din el.

Cu al doilea pumn tricoul alb îl buși bine pe bătrân. Îi sparse ochelarii. Îl lăsa acolo zbătându-se și încercând să se ridice în pardesiul său maro

și ponosit, bătrânul se ridică și puștiul îi mai dădu un pumn, îl doborî, îl lovi din nou când îl văzu că se ridică pe jumătate, puștiul în tricou alb se distra foarte bine.

Tânărul poet îmi spuse:

— DOAMNE! IA UITĂ-TE CE-I FACE MOȘULUI ĂLUIA!

— Îmm, foarte interesant, zic, visând la un pahar sau măcar la o țigară.

Am pornit spre casă. Apoi am văzut mașina poliției, așa că am grăbit pasul, puștiul mă urmă înăuntru.

— De ce nu ieșim să le spunem ce s-a întâmplat?

— Pentru că nu s-a întâmplat nimic în afara faptului că viața asta i-a făcut pe toți nebuni și tâmpiți. În societatea asta, contează doar două lucruri: să nu te trezești că n-ai niciun chior și să nu fii prins când ești luat – de la orice fel de drog.

— Dar n-ar fi trebuit să facă asta cu moșulică ăla.

— Pentru asta există moși.

— Și cu dreptatea cum rămâne?

— Păi asta e dreptatea: tinerii îi bat măr pe cei bătrâni, cei vii îi bat pe cei morți, nu vezi?

— Dar îmi spui chestii din astea când, de fapt, și *tu* ești bătrân.

— Știu, hai să intrăm.

Am mai scos niște bere și am stat amândoi acolo, prin pereți se auzea stația de radio din mașina aia tâmpită a poliției. 2 puști de douăzeci și doi de ani cu pistoale și bâte urmau să fie factori imediați de decizie asupra a 2000 de ani de

creștinism idiot, homosexual și sadic.

Nu-i de mirare că se simțeau bine în uniformă lor neagră și curată, în pielea lor bine hrănită, majoritatea polițailor sunt niște servitori umili din clasa mijlocie, care au o friptură în tigaie, o nevastă cu un cur și niște picioare oarecum rezonabile și o locuință micuță și liniștită în Țara-de-Căcat – ar fi în stare să te omoare ca să-ți demonstreze că Los Angelesul are dreptate, trebuie să veniți cu noi, domnule, ne pare foarte rău, domnule, dar trebuie să ne facem treaba.

2000 de ani de creștinism, și cu ce ne-am ales? cu stații în mașini de poliție care încearcă să țină la un loc un căcat în descompunere și cu mai ce?

O grămadă de războaie, mici raiduri aeriene, tâlhari pe străzi, bătaii cu cuțite, atâția nebuni, încât nici nu-ți mai pasă, îi lași să umble de capul lor în uniforme de poliție sau fără.

Deci am intrat și puștiul o dădea înaintea că:

— Hai să ieșim să vorbim cu polițaii, să le spunem ce s-a întâmplat.

— Nu, puștiule, te rog. Dacă ești beat, ești vinovat, indiferent ce s-a întâmplat.

— Dar sunt chiar aici, hai să mergem să le spunem.

— N-ai ce să le spui.

Puștiul se uită la mine de parcă eram cel mai jalnic laș din lume. Eram. Cel mai lung timp pe care puștiul îl petrecuse la închisoare fusese 7 ore în timpul unor proteste într-un campus din estul orașului.

— Puștiule, cred că noaptea s-a cam terminat.

— Am aruncat o pătură și s-a culcat pe

canapea, am luat două cutii de bere, le-am deschis pe amândouă, le-am pus pe noptiera patului meu închiriat, am tras o dușcă sănătoasă, m-am întins și mi-am așteptat moartea, așa cum au făcut-o probabil și cummings, Jeffers, gunoierul, băiatul care livrează ziarele, bișnițarul...

Am terminat berile.

Puștiul s-a trezit pe la 9.30 dimineața, nu-i înțeleg pe cei care se trezesc devreme. Micheline era tot așa. Alerga în sus și-n jos, suna la uși și trezea pe toată lumea, sunt oameni nervoși, care încearcă să doboare barierele. Întotdeauna am crezut că trebuie să fii prost să te trezești înainte de amiază. Norse fusese cel mai inspirat – stătea într-un halat de mătase peste pijama și lăsa lumea să-și vadă de ale ei.

— Am condus pe puști la ușă și ieși în lume. Vopseaua verde se uscaseră pe stradă, pasărea albastră a lui Maeterlinck era moartă.¹ Hirschman⁵¹ stătea într-o încăpere întunecată cu nara dreaptă sângerând.

Și scrisesem încă o PREFAȚĂ la încă un volum de poezii al cuiva, mai erau multe?

— Măi, Bukowski, am și eu un volum de poezii, mă gândeam că poate le citești și zici și tu ceva despre ele.

— Să zic ceva? dar nu-mi place poezia, omule...

— Nu-i nimic, zi și tu ceva...

Puștiul plecase, mă trecea o căcare. Toaleta era înfundată; proprietarul, plecat pentru 3 zile.

⁵¹ Pasărea albastră este simbolul fericirii în piesa omonimă a lui Maurice Maeterlinck (n.red.)

Am luat căcatul și l-am pus într-o pungă de hârtie maro. Apoi am ieșit și m-am plimbat cu pungă de parcă m-aș fi dus la serviciu cu pachetul de mâncare. Când am ajuns lângă un teren viran, am azvârlit-o acolo, trei prefete. 3 pungi de căcat. Nimeni nu va înțelege vreodată cât de tare a suferit Bukowski.

Am luat-o înapoi spre casă, visând la femei întinse pe spate și la faimă nemuritoare, prima variantă suna mai bine. Și mi se cam terminau pungile maro. Pungile de hârtie, adică. 10 dimineată, sună poștașul, aveam o scrisoare de la Beiles din Grecia, scria că și acolo plouă.

Bine atunci, eram din nou singur în casă, iar nebunia nopții era și nebunia zilei, m-am întins în pat, pe spate, holbându-mă la tavan, și am ascultat ploaia ca o labă tristă.

PURPURIE CA UN IRIS

O parte a rezervei era marcată cu A-1, A-2, A-3 și așa mai departe, și bărbații stăteau în partea aia, iar în partea marcată cu B-1, B-2, B-3 erau femeile. Dar apoi au decis că ar fi o terapie bună să ne amestece din când în când, și chiar era o terapie foarte bună – ne futeam în debarale, afară în grădină, după hambar, peste tot. Multe dintre femei se prefăceau nebune pentru că bărbații lor le prinseseră umblând cu alți bărbați, dar totul era o prefăcătorie – cereau să fie internate, stârneau mila prostului ăluia bătrân, apoi ieșeau și o luau de la capăt. Apoi se întorceau aici, iar ieșeau, și tot așa.

Dar, cât timp erau internate, fetele aveau nevoie de asta și noi făceam tot posibilul să le

ajutăm. Și, bineînțeles, personalul era atât de ocupat – doctorii se futeau cu asistentele și brancardierii între ei –, încât nu prea știau ei ce făceam noi. Nu era nicio problemă.

Am văzut mai mulți nebuni afară – oriunde te uital: în magazine ieftine, în fabrici, oficii poștale, *pet shop-uri*, la meciuri de baseball, în birourile politicienilor – decât în ospiciu. De multe ori te întrebai de ce erau internați. Era un tip, destul de normal, puteai să discuți cu el fără probleme, Bobby îl chema, arăta OK; de fapt, arăta mult mai bine decât o grămadă dintre psihiatrii care încercau să ne vindece. De câte ori discutai cu vreunul, te simțeai tu însuși nebun. Motivul pentru care majoritatea psihiatrilor se fac psihiatri e că le e teamă că au ceva la cap. Și să-ți analizezi propriul cap e cel mai rău lucru pe care poate să-l facă un nebun – toate teoriile care zic altceva sunt prostii. Din când în când, câte unul mai întreabă ceva de genul:

— Unde e doctorul Malov? Nu l-am văzut azi. E în concediu? Sau s-a transferat?

— E în concediu, răspunde alt nebun, și s-a transferat.

— Nu înțeleg.

— Cuțit de tranșat. Încheieturile mâinilor și gâtul. Nu a lăsat niciun bilet.

— Era un om atât de cumsecade.

— Da, era.

Asta e ceva ce n-am să pot să înțeleg niciodată. Mă refer la radio șanțul care se practica în locuri ca astea. Radio șanț nu dă greș niciodată. În fabrici, instituții mari de genul ăsta... iese vorbă

că ăla a făcut și a dres; și, mai rău, cu zile sau săptămâni înainte afli lucruri care se dovedesc apoi adevărate - Bătrânul Joe care lucra acolo de 20 de ani urma să fie dat afară, sau toți urma să fim dați afară, sau orice altceva de genul ăsta, toate se adevereau. Încă un lucru despre psihiatri, ca să revin la ei, e că niciodată n-am înțeles de ce se încăpățânează s-o ia pe drumul *cel mai greu*, când au la îndemână atâtea pastile. N-au pic de creier niciunul.

În fine, întorcându-ne la ale noastre - celor mai avansați (care avansau, adică, spre o aparentă vindecare) li se permitea să iasă în fiecare luni și joi după-amiază la 2 și trebuia să se întoarcă înainte de 5.30 seara, ca să nu-și piardă acest privilegiu. Teoria era că ne puteam adapta la societate încetul cu încetul. Adică, nu să sărim de la balamuc direct în stradă. Însă o privire în jur putea fi de ajuns ca să te aducă înapoi. O privire asupra tuturor nebunilor ăloră în libertate.

Ieșeam și eu, luna și joia, și treceam pe la un doctor cu care făceam niște mici afaceri și de la care mă aprovizionam cu rudotel, distonocalm, metaamfetamine, barbiturice, diazepam și alte minuni de genul ăsta le vindeam pacienților. Bobby le hălea ca pe bomboane, și Bobby era plin de bani. De fapt, majoritatea erau. Cum spuneam, mă întrebam deseori ce căuta Bobby acolo. Se comporta normal în aproape toate privințele. Avea o singură chestie: din când în când, își băga ambele mâini în buzunar, își trăgea în sus cât putea crăcii pantalonilor și făcea 8 - 10 pași scoțând un sunet ciudat, ca un fluierat. Un fel de

cântecel care era în capul lui; nu foarte melodios, dar un cântecel, și întotdeauna același. Nu dura decât câteva secunde. Asta era singura chestie dubioasă la el. Dar făcea asta de 20 – 30 de ori pe zi. Prima oară când vedeai așa ceva, te gândeai că glumea și-ți spuneai: „doamne, ce tip amuzant, ce om minunat”. Apoi, mai încolo, îți dădeai seama că *simțea nevoia* să facă asta.

OK. Și despre ce vorbeam? A, da Fetele scăpau tot la 2 după-amiaza și atunci aveam mai multe șanse cu ele. Trăgeam niște futaiuri de pomină prin debarale. Dar trebuia să ne grăbim, pentru că veneau clienții mai mereu. Tipi cu mașini care cunoșteau programul spitalului și ne suflau fetele astea bune și neajutorate de sub nas.

Înainte să fac afaceri cu buline, nu prea aveam bani și aveam tot felul de necazuri. Odată a trebuit să o duc pe Mary, una bună de tot, în toaleta femeilor dintr-o benzinărie. Nu prea reușeam să găsesc o poziție bună – nimeni nu vrea să se culce pe podeaua budei –, iar în picioare nu ne venea la îndemână – era incomod –, și atunci mi-am amintit o șmecherie pe care o învățasem cândva. Într-o budă în tren, mergând prin Utah. Cu o tânără indiană drăguță care se îmbătase cu vin. I-am zis lui Mary să-și proptească piciorul de chiuvetă. Mi-am ridicat și eu piciorul și i-am băgat-o. A fost OK. Țineți minte. S-ar putea să aveți nevoie cândva. Poți chiar să lași apa caldă să-ți curgă pe coaie pentru senzații și mai tari.

Ei, Mary a ieșit prima din toaleta femeilor, apoi am ieșit și eu. Vânzătorul de la benzinărie m-a văzut.

— Alo, tu ce căutai în veceul de fete?

— Ah, la naiba, omule! Mi-am răsucit delicat încheietura. Ești un nenorocit mic și amărât, nu?

M-am îndepărtat. N-a părut să mă bănuiască. Asta m-a ținut pe jar vreo două săptămâni, dar apoi am uitat întâmplarea...

Cred că am uitat de ea. În orice caz, medicamentele mergeau destul de bine. Bobby înghițea orice. I-am vândut chiar și niște anticoncepționale. Le-a înghițit și pe alea.

— *Bună* marfă, omule. Mai fă-mi rost de chestii d-astea, bine?

Dar Pulon era cel mai tare dintre toți. Stătea tot timpul într-un scaun de lângă geam și nu se mișca de acolo. Nu venea niciodată la cantină. Nimeni nu l-a văzut vreodată să mănânce. Au trecut săptămâni întregi. El tot acolo stătea. Se înțelegea cu nebunii ăia adevărați - genul de oameni care nu vorbeau cu nimeni, nici măcar cu psihiatrii. Stăteau și vorbeau cu Pulon. Îndrugau verzi și uscate, dădeau din cap, râdeau, fumau. În afară de Pulon, eu eram cel care mă înțelegeam cel mai bine cu aceste cazuri disperate. Psihiatrii ne întrebau: „Cum reușiți să vă înțelegeți cu ei?”

Noi ne uitam la ei ca la felul trei și nu răspundeam.

Dar Pulon reușea să comunice cu tipi care nu mai vorbiseră de 20 de ani. Îi făcea să răspundă la întrebări și să-i spună diverse chestii. Pulon ăsta era chiar ciudat. Era genul ăla de om genial care putea să moară fără să lase să se afle - poate tocmai din acest motiv se purta cum se purta. Numai un idiot are sfaturi de împărțit și

răspunsuri la toate întrebările.

— Auzi, Pulon, îi zic într-o zi, tu nu mănânci niciodată. Nu te-am văzut niciodată să fi mâncat ceva. Cum de n-ai murit până acum?

— Heeehehehehehehe. Heeeheeehehehehe...

Mă ofeream voluntar pentru tot felul de sarcini, numai ca să scap de acolo, ca să mai ies și eu în lume. Semănăm cu Bobby, numai că eu nu-mi ridicam pantalonii și nu fluieram o versiune dezacordată a lui *Carmen* de Bizet. Aveam tendințe sinucigașe și niște stări depresive groaznice, nu suportam aglomerația și, mai ales, nu *sufeream* să stau la cozi lungi. Încercasem să mă sinucid cu gaz, dar nu mersese. Dar mai aveam o problemă. Mi-era foarte greu să mă dau jos din pat. Uram să mă dau jos din pat, întotdeauna. Le spuneam oamenilor:

— Cele două cele mai mari invenții ale omului sunt patul și bomba atomică; primul ne ține departe de nebunia din jurul nostru și bomba ne scapă de ea.

Toți credeau că sunt nebun. Jocuri de copii, cu asta se ocupă oamenii: jocuri de copii – trec de la burta mamei la groapă fără să fie măcar atinși de oroarea vieții.

Da, uram să mă scol dimineța din pat. Însemna să iei viața de la început și, după ce ai stat în pat toată noaptea, ți-ai construit un fel de intimitate la care îți vine foarte greu să renunți. Am fost întotdeauna un singuratic. Iertați-mă, bănuiesc că nu sunt sănătos la cap, dar vreau să spun că, afară de vreun curuț bun de futut, nu mi-ar păsa dacă toți oamenii ar muri. Da, știu că nu e

frumos. Dar aş fi mulţumit ca un melc; până la urmă, oamenii sunt cei care m-au făcut nefericit.

În fiecare dimineaţă, aceeaşi poveste:

— Bukowski, scoală-te!

— Ce, măăă?

— Am spus, Bukowski, scoală-te de acolo!

— Bleah?

— Niciun BLEAH, sus! Dă-te jos din pat, nebunule!

— ... arrrrr... futu-ţi pizda mă-tii...

— Îl chem pe doctorul Blasingham.

— Futu-l în cur şi pe el.

Şi iată-l pe Blasingham, tropăind, deranjat, cu muştarul un pic sărit, ştiţi cum e, îi băga degeţelul uneia din studentele asistente de la el din birou, care visa la căsătorie şi la vacanţe pe riviera franceză... cu un bătrân imbecil căruia nici măcar nu i se mai scula. Dr. Blasingham. Parazit al fondurilor de la stat. Un parvenit şi o jigodie. N-am putut să-mi dau seama de ce n-a fost el ales preşedinte al Statelor Unite. Poate nu l-a văzut nimeni până acum - era prea ocupat cu băgatul degeţelelor şi cu salivatul peste chiloţii asistentelor...

— Hai odată, Bukowski! SUS!

— Dar n-am ce face. Nu e nimic de făcut. Nu vezi?

— Sus. Sau îţi pierzi privilegiile.

— La naiba. E ca şi cum ai spune că îmi luaţi prezervativul când n-am nimic de futut.

— OK, nenorocitul... Eu, Dr. Blasingham, încep să număr... Deci... Unu... Doi...

Am sărit în sus.

— Omul este victima unui mediu care refuză să fi înțeleagă sufletul.

— Tu ți-ai pierdut sufletul încă la grădiniță, Bukowski. Hai, du-te să te speli și pregătește-te pentru micul dejun...

În cele din urmă, mi s-a dat sarcina să mulg vacile, ceea ce mă obliga să mă trezesc mai devreme decât ceilalți. Dar era haios să tragi de țâțele alea de vacă. Și aranjasem cu Mary să mă aștepte în dimineața aia în hambar. Tot finul ăla. O să fie excelent, excelent. Trăgeam de țâțe, când o văd că apare de după o vacă.

— Hai s-o facem, Python.

Îmi spunea „Python”. Habar n-am de ce., Poate mă confundă cu Pulon?” mă gândeam înainte. Dar la ce bun să gândești? Te bagă numai în belele.

În orice caz, am urcat în pod și ne-am dezbrăcat; amândoi eram goi ca niște oi tunse, tremuram, și paietele alea proaspăt uscate ne înțepau ca niște țepușe. La naiba, era o chestie cum citeai în romanele de modă veche, nu-mi venea să cred că mi se întâmplă așa ceva!

— Am băgat-o. Era grozav. Și tocmai îmi găsisem ritmul, când mi s-a părut că toată armata italiană a năvălit în hambar...

— HEI! OPREȘTE-TE! OPREȘTE-TE! DĂ-I DRUMUL FEMEII!

— DESCĂLECA IMEDIAT!

— SCOATE-ȚI SCULA DE ACOLO!

Câțiva brancardieri, toți băieți de treabă, majoritatea homosexuali, la naiba, nu că aș fi avut ceva împotriva lor, dar ia uite-i - veneau urcând pe

scări...

— STAI LOCULUI, ANIMALULE!

— DACĂ-ȚI DAI DRUMUL, AI RĂMAS FĂRĂ COAIE!

Am accelerat, dar degeaba. Erau 4. M-au tras afară și m-au rostogolit pe spate.

— DOAMNE, DUMNEZEULE, IA UITAȚI-VĂ, FRAȚILOR!

— PURPURIE CA UN IRIS ȘI LUNGĂ DE JUMĂTATE DE BRAȚ! PULSEAZĂ, E URIAȘĂ ȘI URÂTĂ CA NAIBA!

— S-O FACEM?

— Ne-am putea pierde slujbele.

— S-ar putea foarte bine să merite.

Tocmai atunci intră în hambar doctorul Blasingham. Asta rezolvă totul.

— Ce se întâmplă acolo? Întrebă.

— Bărbatul e în mâinile noastre, doctore.

— Și femeia?

— Femeia?

— Da, femeia.

— A... păi e nebună de legat.

— Bine, puneți-i să se îmbrace și duceți-i la mine în birou. Pe rând. Întâi femeia!

M-au făcut să aștept la ușă, la intrarea în cabinetul privat al Atotputernicului Blasingham. Stăteam între doi brancardieri pe o bancă tare, ezitând între un *Atlantic Monthly* și un *Reader's Digest*. Era o tortură, era ca și cum aș fi murit de sete în deșert și cineva m-ar fi întrebat ce prefer – să sug un burete uscat sau să mi se bage pe gât o mână de nisip...

Cred că Mary s-a ales cu niște limbi pe cinste

din partea bunului doctor.

Au scos-o de acolo mai mult pe sus și m-au împins înăuntru. Blasingham părea destul de pornit. Mi-a spus că mă urmărea de câteva zile prin binoclu. Mă luase sub lupă de niște săptămâni. 2 sarcini inexplicabile. I-am spus doctorului că a priva un bărbat de sex nu era cel mai sănătos mod de a-l ajuta să-și recapete sănătatea mentală. Îmi răspunse că energia sexuală putea fi transferată de-a lungul coloanei și reconvertită în scopuri mai nobile. I-am spus că asta era posibil doar dacă se întâmpla în mod *voluntar*, nu și dacă era ceva *impus*, pentru că atunci coloana nu avea pur și simplu *niciun chef* să transfere energii spre scopuri mai nobile.

În fine, totul s-a rezolvat, mi-am pierdut privilegiile pe două săptămâni. Dar sper ca, într-o bună zi, înainte de a da ortu' popii, să ajung înapoi între paiele alea. Mi-au stricat partida, așa că îmi sunt datori măcar cu încă una.

OCHI PRECUM CERUL

cu ceva timp în urmă m-am pomenit cu Dorothy Healey⁵² pe la mine. Eram mahmur și neras de 5 zile. Am uitat de întâmplarea asta până acum câteva seri, când numele ei a fost pomenit într-o discuție liniștită, la o bere. I-am spus tânărului care stătea vizavi de mine că îmi făcuse o vizita.

52 Activista politică de orientare comunistă (a fost șefa a filialei californiene a Partidului Comunist American), militanta pentru drepturile muncitorilor, (n.red.)

' Activist politic, showman și umorist (1932-), domiciliat în California, comentator sarcastic al vieții și mentalității americane (n.red.)

— Și de ce a trecut pe la tine? mă întrebă.

— Habar n-am.

— Și ce-a zis?

— Nu mai știu ce-a zis. Tot ce-mi amintesc e că era îmbrăcata într-o rochie drăguța, albastră, și avea niște ochi albaștri, foarte frumoși, strălucitori.

— Și nu mai știi ce zicea?

— Nu-mi mai amintesc nimic.

— Te-ai dat la ea?

— Bineînțeles că nu. Dorothy trebuie să fie foarte atentă cu cine se culca, gândește-te ce reclamă proastă și-ar face dacă s-ar culca fără să-și dea seama cu un agent FBI sau cu proprietarul unui lanț de magazine de pantofi.

— Bănuiesc că și Jackie Kennedy trebuie să-și aleagă cu grijă partenerii.

— Sigur că da. Imaginea, probabil nu s-ar culca niciodată cu Paul Krassner².

— Mi-ar plăcea să fiu de față dac-ar face-o.

— Să ții prosoapele?

— Să adun resturile.

Și ochii lui Dorothy Healey străluceau și erau albaștri precum cerul...

Benzile desenate au devenit demult serioase și, de atunci, sunt mai comice ca niciodată. Într-un fel, benzile desenate au preluat mult de la vechile telenovele radiofonice, ambele au în comun faptul că tind să creeze o realitate foarte-foarte serioasă, și tocmai de aceea au atât de mult umor – realitatea pe care o prezintă e un asemenea talcioc, încât nu poți să nu tizi dacă nu ai prea multe probleme cu stomacul.

În ultimul număr din *Losăngeles Times* (apărut în timp ce scriu chestia asta), avem o prezentare succintă a unei scene *hippie-beat* în serialul cu Mary Worth⁵³. Îl văzusem pe rebelul din campus, cu barbă și pulover pe gât, fugind cu cea mai frumoasă fată din facultate, o blondă cu părul lung și un corp perfect (aproape că mi s-a sculat doar uitându-mă la ea), nu prea știm ce anume reprezintă rebelul, care are doar câteva speech-uri scurte, fără relevanță, n-am să vă plictisesc cu povestea, se termină cu tatăcelul cel mare și rău, pus la cravată și la costum foarte scump, chel și cu o față de vultur, debitând niște maxime bărbosului, apoi oferindu-i un job prin intermediul relațiilor sale, ca să fie în stare s-o întrețină pe fiica cea sexy. La început, hipiotul îl refuză, dispăre din peisaj, și tatăl cu fiica își fac bagajele ca să-l lase baltă, să-l lase să se complacă în mizeria sa idealistă, numai că hipiotul se întoarce.

— Joe!... Ce-ai făcut? spune fata cea sexy.

Și Joe intră ZÂMBIND ȘI RAS.

— Mă gândeam că ar fi cazul să vezi cum arată de fapt viitorul tău soț, draga mea... până nu e prea târziu! apoi se întoarce și spre tatăcelul: Cred, de asemenea, că o barbă ar constitui mai degrabă un handicap pentru... UN AGENT IMOBILIAR, domnule Stevens.

— Asta înseamnă că, în sfârșit, ți-ai băgat mințile ÎN CAP, tinere? întreabă tataie.

— Asta înseamnă că sunt dispus să plătesc

53 Serial popular de benzi desenate, echivalentul în comicsuri al unei telenovele (n.red.)

orice preț pentru fiica dumneavoastră, domnule! (ah, sex, ah, dragoste, ah, FUTAI!) Dar, continuă ex-hipiotul, tot am de gând să lupt împotriva NEDREPTĂȚII... oriunde am să dau peste ea!

Ei, asta e bine, pentru că ex-hipiotul nostru o să dea peste o grămadă de nedreptăți în domeniul imobiliar, apoi, la despărțire, tăticu' îi dă următoarea replică:

— Oricum, te paște o mare SURPRIZĂ, Joe!... când o să descoperi că și noiăștia, lupii bătrâni, vrem o lume mai bună! Numai că noi nu credem că totuși cea mai bună soluție ca să scapi de termite este SĂ DAI FOC la casă!

„Dar, lupilor bătrâni, nu poți să nu te gândești, CARE e soluția voastră cea mai bună?” apoi dau pagina și ajung la APARTAMENTUL 3-G⁵⁴, în care un profesor universitar discută cu o fată foarte bogată și foarte frumoasă despre dragostea ei pentru un tânăr doctor sărac și idealist, doctorul dăduse dovadă de un temperament foarte urât – sfâșiasse fețe de masă și veselă de pe măsuțe, aruncase sandvișuri cu ouă în aer și, dacă îmi amintesc bine, îi bătuse măr și pe niște foști prieteni de-ai ei. Tipul este foarte revoltat pentru că ea îi tot oferă bani, dar asta nu îl împiedică să accepte o mașină elegantă, nou-nouță, un birou decorat cu fast, în centrul orașului, și alte bunătățuri. Ei, dacă doctorul ăsta ar fi fost un

54 Alt serial popular de benzi desenate, (n.red.)

“ Mică universitate din Carolina de Nord, care a promovat învățămîntul artistic și o organizare nonbirocratică. Spațiu experimental, a atras ca profesori numeroși scriitori și artiști. A funcționat între 1933 și 1956. (n.red.)

băiat de la colț de stradă care vinde ziarele sau un poștaş, n-ar mai fi primit nimic din toate lucrurile astea, și aș vrea și eu să-l văd intrând în vreun club de noapte și măturând de pe masă meniul, vinul, ceștile de cafea, lingurițele și așa mai departe, și apoi întorcându-se și așezându-se la masă, fără să-și ceară scuze. În mod sigur nu mi-ar plăcea ca doctorul ăsta să mă OPEREZE de hemoroizii mei recidivanți.

Așa că, dacă citiți benzi desenate, râdeți până nu mai puteți și fiți conștienți că, într-o anumită măsură, asta e realitatea.

Un profesor de la o universitate locală a venit ieri pe la mine. Nu arăta ca Dorothy Healey, dar nevastă-sa, o poetesă peruană, n-arăta rău deloc, ideea era că se săturase de aceleași colecții anodine de așa-numită POEZIE NOUĂ. Poezia continuă să fie cea mai mare afacere de snobi în lumea artistică, cu bisericuțe de poeți care se luptă pentru putere, cred că într-adevăr cea mai mare adunătură de snobi pe care i-am văzut vreodată a fost vechiul grup BLACK MOUNTAIN2. Iar

Creeley este încă temut în universități și în afara lor – temut și adulat – mai mult decât orice alt poet. Apoi îi avem pe profesorii universitari care, asemenea lui Creeley, scriu într-un stil foarte precaut. În esență, poezia general acceptată astăzi are o suprafață sticloasă, netedă și alunecoasă, iar înăuntru este o înlănțuire cumva metalică, inumană, sau după un calapod semisecret. Este o poezie pentru milionari și pentru grășani care n-au ce face, așa că are parte de ceva susținere și

supraviețuiește fiindcă secretul ei e că numai cei care aparțin găștii contează, iar ceilalți n-au decât să se ducă dracului, dar poezia lor este anostă, foarte anostă, atât de anostă, încât acest lucru este luat drept semnificație ascunsă – semnificația e ascunsă, foarte bine, atât de ascunsă, încât nu mai există nicio semnificație, dar dacă TU n-o găsești înseamnă că nu ai pic de suflet, n-ai sensibilitate și așa mai departe, așa că ai face bine SĂ O GĂSEȘTI, ALTFEL, NU FACI PARTE DIN GAȘCĂ, și, dacă nu o găsești, TACI DIN GURĂ.

Între timp, la fiecare 2 sau 3 ani, vreun profesor care vrea să-și păstreze locul în lumea universitară (și, dacă aveți impresia că Vietnamul e iadul pe pământ, ar trebui să vedeți ce se petrece între așa-numitele minți luminate, ce intrigi și lupte pentru putere se duc în mușuroiul ăla) scoate aceeași colecție de poezii sticloase și fără vlagă, pe care o intitulează NOUA POEZIE sau NOUA NOUĂ POEZIE, dar care e de fapt aceeași Marie.

Ei bine, proful ăsta era evident dispus să-și asume riscuri, spunea că se săturase de toată povestea și că ar fi vrut să scoată la iveală niște forțe noi, un nou spirit creator, avea propriile idei, dar m-a întrebat și pe mine cine cred că scrie ADEVĂRATA poezie nouă, care erau tipii și ce scriseseră, sincer, n-am știut ce să-i răspund, la început, i-am dat câteva nume: Steve Richmond, Doug Blazek, Al Purdy, Brown Miller, Harold Norse și așa mai departe, dar apoi mi-am dat seama că îi cunoșteam pe fiecare în parte, dacă nu personal, măcar prin corespondență. Și asta mi-a

dat o senzație tâmpită. Dacă dădeam numele astea, era un fel de nou BLACK MOUNTAIN - o altă „gașcă”. Asta e cea mai bună metodă de a-mi săpa mormântul. Un mormânt personal fastuos, dar, oricum, nefast.

Deci, să zicem că renunțăm la ăștia, și la poezii vechi și alunecoși, ce rămâne? un corpus de poezii pline de energie și de viață ale celor tineri, care abia au început să scrie și care sunt publicați de reviste modeste scoase de alți tineri, la fel de energici și de vivace, pentru ei, sexul e ceva nou, și viața e încă ceva destul de nou, și războiul la fel, ceea ce e foarte bine, e revigorant, viața încă nu i-a „ajuns”. Dar care e rezultatul? îți scriu un vers bun și apoi 14 proaste, uneori, chiar te fac să-ți fie dor de stilul circumspect și constipat al lui Creeley, și apoi toți sună la fel. Atunci ți-e poftă de un Jeffers, unul care să se izoleze între ziduri de piatră și să scrie cu pana înmuiată în propriul sânge. Se zice că nu trebuie să ai încredere într-un om trecut de 30 de ani și, ca procentaj, asta e adevărat - majoritatea oamenilor își vând sufletul până atunci, așa că, într-un fel, CUM SĂ AM ÎNCREDERE ÎNTR-UN TIP SUB 30 DE ANI? probabil că și el își va vinde sufletul, cu Mary Worth scobindu-se în nas în fundal.

Mă rog, poate că ține de vremurile în care trăim. În ceea ce privește poezia (și chestia asta îl include și pe un oarecare Charles Bukowski), nu AVEM, pur și simplu, nicio mână de fier, niciun inovator temut, bărbați adevărați, eroi, maestri, care să ne dea brânci din pat sau să ne dea puterea să îndurăm iadul din fabrici și de pe

străzi. T.S. Eliotii s-au dus; Auden nu mai scrie; Pound aşteaptă să moară; Jeffers a lăsat un gol care nu poate fi umplut de niciun cenanclu organizat în Grand Canyon; până şi bătrânul Frost avea o anumită grandoare spirituală; cummings ne ţinea treji; Spender, „ori viaţa acestui om, pierind”, nu mai scrie; D. Thomas a fost omorât de către Whisky-ul American, Admiraţia Americană şi Femeia Americană; chiar şi Sandburg, de mult părăsit de inspiraţie, intrând în clasele liceelor americane cu părul său alb, netuns, o chitară ramolită şi ochii injectaţi, chiar şi Sandburg a primit un şut în cur de la moarte.

Haideţi să recunoaştem: uriaşii au dispărut şi niciun alt uriaş n-a mai apărut să le ia locul, poate e vorba de timpurile noastre, de timpul Vietnam, timpul Africa, timpul Arabia. Se prea poate ca oamenii să vrea mai mult decât le oferă poezii, se prea poate ca oamenii să devină până la urmă poeţi – cu puţin noroc, dumnezeu mi-e martor, nu-mi plac poezii, nu-mi place să stau în aceeaşi încăpere cu ei. Pe de altă parte, e greu să afli ce-ţi place, pe străzi, nu vezi nimic, tipul care îmi face plinul la benzinăria de pe colţ pare o bestie haină şi plină de ură. Iar când văd poza preşedintelui sau îl aud vorbind, mi se pare că văd un clovn mare şi gras, un animal stupid şi scârbos, căruia i s-a dat puterea să decidă asupra vieţii mele, asupra şanselor mele, asupra tuturor, şi aşa ceva nu pot să înţeleg, şi la fel e şi cu poezia, se poate spune că preşedintele e o consecinţă a lipsei noastre de suflet şi deci îl merităm. Johnson e apărat de glonţul unui asasin nu datorită

măsurilor sporite de securitate, ci pentru că nimeni n-ar simți nicio plăcere să omoare un om deja mort.

Ceea ce ne întoarce la profesor și la întrebarea sa: pe cine să pui într-o carte de poezie cu adevărat nouă? aş zice pe nimeni, las-o baltă, șansele sunt aproape zero. Dacă vreți să citiți o poezie care să exprime în mod decent și neprefăcut pasiunile sufletului omenesc, vi-l recomand pe Al Purdy, canadianul, dar ce e un canadian, până la urmă? cineva cățărat sus, pe o cracă de copac, abia vizibil, care își răcnește minunatele cântece de tabără la un pahar de vin de casă.

Așa că, profesore, îmi pare rău că nu te-am putut ajuta, suntem dezorientați, și asta îi include pe Creeley, pe tine, pe mine, pe Johnson, pe Dorothy Healey, pe C. Clay, pe Powell, ultimul glonț al lui Bem, tristețea sublimă a micuței mele alergând spre mine prin cameră, toată lumea simte din ce în ce mai tare această pierdere a sufletului și a direcției, și suntem tot mai tentați de imaginea unui fel de Hristos înainte de Catastrofă, numai că, deocamdată, niciun Gandhi sau Castro TIMPURIU n-a apărut încă. Numai Dorothy Healey, cu ochii ei precum cerul, și ea e o comunistă nenorocită.

Deci, soluția. Lowell a refuzat o invitație la o petrecere a lui Johnson, asta a fost bine. A fost un început, dar, din păcate, Robert Lowell scrie bine. Prea bine. Este prins între o poezie alunecoasă și o realitate dură, și nu știe ce să facă – de aceea, le amestecă și eșuează în ambele privințe. Lowell și-

ar dori foarte tare să fie o ființă umană, dar concepțiile lui poetice sunt lipsite de viață. Între timp, Ginsberg face, extrovertit, tot felul de acrobații gigantice, dându-și seama de discrepanță și încercând s-o anuleze, măcar el știe unde e buba - numai că îi lipsește măiestria artistică pentru a repara lucrurile.

Așa că, profesore, mersi de vizită, mulți oameni ciudați bat la ușa mea. Prea mulți ciudați.

Nu știu ce-o să se aleagă de noi. Ne trebuie multă baftă, iar eu sunt cam ghinionist în ultima vreme, iar soarele se apropie tot mai mult. Și Viața, cât e ea de urâtă, pare să merite încă 3 - 4 zile. Credeți că o să reușim?

UNA PENTRU WALTER LOWENFELS

scutură mahmureala, se ridică din pat și le zări - femeia și copila deschise ușa, copila intră alergând, apoi femeia, veneau tocmai din New Mexico. Deși se opriseră întâi la Big Billy, lesbiana, copila se aruncă pe pat și începu jocul reîntâlnirii. Se bucura că o vedea pe copila asta, se bucura al naibii de mult.

— Tinei i s-a infectat un deget de la picior, mă îngrijorează. 2 zile am fost cam amețită și când mi-am revenit am văzut că avea ceva la deget.

— Ar trebui s-o pui să se încălze când se duce la budă în curte.

— N-ARE A FACE UNA CU ALTA! TOATĂ LUMEA E O BUDĂ! spuse ea.

Era genul de femeie care nu prea se pieptăna, care purta negru în semn de protest împotriva războiului, nu mânca struguri din cauza grevei culegătorilor de struguri¹, avea convingeri

comuniste, scria poezii, mergea la petreceri amoroase⁵⁵⁶, modela scrumiere din lut, bea cafea și fuma încontinuu, primea cecuri de la maică-sa și de la diverși foști soți, trăia cu tot felul de tipuri și prefera pâine prăjită cu gem de capsune. Copiii erau arma ei și-i făcea unul după celălalt ca să se apere, deși ceea ce-l făcea pe un bărbat să se culce cu ea era dincolo de puterea lui de înțelegere, dar o făcuse, evident, iar starea de ebrietate era

O scuză destul de slăbuță. Însă niciodată nu mai avea să se îmbete *atât de rău* de atunci încolo. În esență, femeia aceasta îi amintea unui bărbat de un fel de fanatic religios întors pe dos – ea nu putea să facă niciun rău, înțelegi, pentru că avea toate ideile astea minunate: antirăzboi, dragoste, Karl Marx, tâmpenii de genul ăsta. Nu credea nici în rostul MUNCII, dar cine credea de fapt? ultima ei slujbă fusese în timpul celui de-al 2-lea război mondial, când intrase în WAC1 ca să salveze lumea de bestia care îi trimitea pe oameni în camere de gazare: A. Hitler. Dar, intelectual vorbind, acesta era un război *nobil*, știți, iar acum îl trimitea pe *el* în camera de gazare.

— Doamne, sună-l pe medicul meu de familie.

Ea știa numărul și-l știa și pe medic: ăsta era un lucru la care se pricepea. Făcu cel puțin *asta*. Urmară țigările și cafeaua, și discuțiile despre

55 Grevă din 1965 a muncitorilor cu ziua de pe terenurile viticole ale marilor fermieri, începută în California, dar extinsă apoi și în alte state. A dus la îmbunătățirea condițiilor de lucru ale muncitorilor, (n.red.)

56d e a promova „dragostea^{4*}, fie practic, fie ca obiectiv social, (n.red.)

proiectul vieții în comun⁵⁷ acolo unde locuia.

— Cineva a pus poezia aia a ta, BUDĂ BĂRBAȚI, în veceul din curte, și avem și un bețivan bătrân, Eli, de 60 de ani, e tot timpul beat, și el e cel care mulge capra.

Încerca să facă lucrurile să sune uman, să-i întindă o cursă și să nu-i mai lase nicio șansă de a rămâne singur sau de a se duce la cursele de cai, sau de a bea liniștit o bere, și apoi ar fi trebuit să stea să se uite cum toți descreierații se întindeau cu ea, și nici măcar n-ar fi fost gelos, ci doar dezgustat și întristat de niște oameni mecanici, angajați într-un act mecanic, încercând să își trezească sufletele împietrite cu câteva picături de spermă.

— Nuuu, spuse el, m-aș duce până acolo, m-aș uita la dealurile prăfuite și la găinașuri de găină și mi-ar veni să urlu până aș înnebuni, sau aș găsi o cale să mă sinucid.

— De Eli ți-ar plăcea, și el e beat tot timpul.

Azvârli cutia de bere în coșul de hârtii.

— Un boșorog bețivan de 60 de ani pot să găsesc și eu oriunde, dacă nu, tot ce tre' să fac e să mai aștept vreo 12 ani. Dacă mai trăiesc până atunci.

Văzându-se învinsă, ea se întoarse la cafeaua și țigările ei plină de un fel de furie ascunsă, și în același timp albă pe chip, dacă socotiți că nu există așa ceva, ei bine, nu o cunoașteți pe doamna Pro Dragoste.

⁵⁷ Women's Army Corps (Corpul de armata al femeilor) - unitate specială a armatei americane, fără misiune de luptă, înființată în timpul celui de al Doilea Război Mondial (n.red.)

Antirăzboi; doamna Poetesa, doamna care stă pe covor, încercuită de prieteni, și discută tot felul de idioțenii...

Era miercuri și în seara aia el trebuia să se ducă la MUNCĂ, iar ea o luă pe copilă la librăria din cartier, unde oamenii își citeau unul altuia ceea ce scriau. Los Angeles era plin de locuri de genul ăsta. Oameni care se pricepeau la scris ca măgarul la abecedar citindu-se unul altuia și felicitându-se reciproc pentru cât de buni erau. Era ca un fel de labă spirituală, în lipsă de altceva, zece oameni pot să se pupe în fund și să se măgulească reciproc ce buni scriitori sunt, dar, uneori, e al dracului de greu când găsești un al II-lea și, desigur, n-are niciun sens să trimiți ceva la *PLAYBOY*, *THE NEW YORKER*, *THE ATLANTIC*, *EVERGREEN*, pentru că ăștia nu recunosc ceva scris bine, nu? „citim chestii mult mai bune la adunările noastre decât la toate revistele și revistuțele astea, puse laolaltă... Îi spusese un mucos cu zece ani în urmă.

Ei, bine, pupa-m-ați în cur...

În acea noapte, când s-a întors, pe la 3.15, toate becurile erau aprinse, jaluzelele netrase, și ea dormea pe canapea, cu fundul gol la vedere, intră, stinse majoritatea becurilor, trase jaluzelele și intră să vadă copila, fetița era plină de viață, maică-sa n-o omorâse încă. 4 ani. Se uita la ea cum doarme, Tina, era un adevărat miracol, dormind și trăind în iadul din jur. Și pentru el era un iad, dar era de asemenea o tâmpenie simplă și încăpățânată din partea lui că n-o suporta pe femeia aia. Și nu era vorba doar de femeia aia;

erau puține femei pe care le putea suporta, și el însuși era plin de păcate – fusese strâns cu ușa rău de tot în viață; dar copilul – de ce tocmai copiii erau cei cărora li se strepezeau dinții? șaiszeci de centimetri, fără bani, fără pașaport, fără nicio șansă. Începem să-i omorâm de când ies din mama lor. Și o ținem tot așa până la celălalt capăt, se aplecă și o sărută în timp ce dormea, aproape rușinat.

Ieși și văzu că ea se trezise între timp. Pusese apă pentru cafea, aprinsese și țigara, el desfăcu o bere. Ce pizda mă-sii, toată lumea e nebună.

— Le-a plăcut poezia mea în seara asta, spuse, le-am citit-o și le-a plăcut, e acolo, dacă vrei s-o citești.

— Auzi, fata mea, ăștia mi-au tocat creierii la serviciu, nu cred că aș putea să citesc cum trebuie, o lăsăm pe mâine, OK?

— Și sunt atât de fericită, știu că n-ar trebui să fiu, dar sunt. Mai știi revista aia pe care am publicat-o, cu chestiile care s-au citit la cenaclu?

— Da, și?

— Ei, Walter Lowenfels a pus mina pe un număr și l-a citit, și ne-a scris, întrebând de *mine*.

— Ei, asta e frumos, foarte frumos!

Era bucuros pentru ea. Orice, numai s-o facă fericită, s-o scoată din gaura aia nenorocită de șarpe.

— Lowenfels e un om cu bun gust; da, înclină un pic spre stânga, dar poate că și eu înclin, e greu de spus. Dar tu ai scris niște chestii tari, amândoi știm asta, spuse el.

Radia de fericire și el se bucură pentru ea.

Voia ca ea să fie o învingătoare, avea nevoie să învingă, toată lumea avea nevoie, ce joc tembel, muieresc.

— Dar știi care e problema.

Ea ridică privirea.

— Care?

— Păi, aceleași 8 sau 9 poezii.

Se ducea la fiecare cenaclu pe care-l descoperea cu aceleași 8 sau 9 poezii, căutând între timp un alt bărbat, un alt copil, o altă armă.

Ea nu răspunse, apoi, într-un final, spuse:

— Ce-i cu toate revistele alea din cutia aia mare de carton?

— Următorul meu volum de poezii, mai trebuie să găsesc un titlu și pe cineva să mi le bată la mașină, toată treaba e aranjată, trebuie doar să le bat la mașină, dar nu suport să-mi bat la mașină propriile poezii, e o pierdere de vreme și e ca și cum aş bate din nou același drum. Nu suport așa ceva. Cutia aia stă acolo de 6 luni.

— Eu aş avea nevoie de bani. Cât mi-ai da să-ți bat eu la mașină?

— 20 sau 30 de parai, dar e o muncă grea și plictisitoare.

— O s-o fac.

— OK, spuse, dar el știa că n-o s-o facă niciodată.

Nu făcuse niciodată nimic. 8 sau 9 poezii, mă rog, se spune că, dacă ai scris doar una sau două poezii bune toată viața, ești valabil.

Valabil să faci *ce*?

„Să arzi gazul”, se gândi...

Cu 2 sau 3 săptămâni în urmă fusese ziua

fetei, așa că după o zi sau două o luă pe Tina cu mașina - doctorul îi desprinsese unghia infectată de pe degetul de la picior și îi dăduse niște sticlute să bea la fiecare 4 ore - când se duse să rezolve tot felul de treburi de rutină care mănâncă viața unui bărbat, în loc să-l lase să cânte beat. Bifă 4 sau 5 dintre ele ca să se mențină pe linia de plutire, apoi ajunse la patiserie, primiră tortul, îl aranjaseră frumos, luară tortul, el și Tina, într-o cutie roz, și o porniră spre magazin să cumpere hârtie igienică, pâine, carne, roșii, Dumnezeu mai știe ce, înghețată, daaa, înghețată, de care înghețată vrei, Tina? pe când cerul de oțel al lui Richard Nixon se prăbușește peste noi, de care vrei, a, Tina?

Când s-au întors, poetesa Walter Lowenfels era într-o stare de agitație, tuna și fulgera...

Se hotărâse să dactilografieze poeziile alea. Dar ce se întâmplase? îi dăduse o panglică nouă pentru mașina de scris.

— PORCĂRIA AIA DE PANGLICĂ NU MERGE!

Era foarte nervoasă, îmbrăcată în rochia ei neagră antirăzboi. Era urâtă. Era și mai urâtă.

— Stai un pic, îi spuse, tortul și toate alea.

Le duse în bucătărie și Tina îl urmă.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru copila asta minunată care a ieșit din corpul femeii ăsteia, căci altfel mi-e teamă că aș fi în stare s-o omor. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru norocul ăsta, chiar și pentru Richard Nixon. Mulțumesc lui sau chiar oricui: mașinăriilor albastre care nu vor zâmbi niciodată.

El și Tina se întoarseră în camera unde era

mașina de scris, el săltă capacul mașinii și văzu panglica aia încâlcită cum nu mai văzuse în viața lui. Era imposibil de descris în cuvinte, ideea era că ea fusese la un *alt* cenaclu în seara următoare și lucrurile nu ieșiseră tocmai cum trebuia; nu putea decât să-și dea cu presupusul de ce: cineva cu care ar fi vrut să se fută n-avusese chef de ea, sau cineva cu care n-ar fi vrut să se fută o futuse, sau cineva zisese ceva rău de poeziile ei, sau cineva spusese că e nevrotică, după ce o auzise vorbind; orice ar fi fost, era clar că avea legătură cu tipii ăia, într-un fel sau altul, și că tipii de acolo erau când plini de falsă iubire, când gata să muște, însuflețiți de o ură teribilă.

Acum ea se pornise și el nu mai avea ce să-i facă. Se așează și aranjă panglica de la mașină așa cum trebuia să stea.

— ȘI „Ș”-UL ĂLA SE LIPEȘTE! răcni ea.

N-o mai întrebă ce se întâmplase la cenaclu, nicio felicitare de la Walter Lowenfels de data asta.

Se duse cu Tina la bucătărie și scoase tortul din frigider, LA MULȚI ANI, TINA, găsi 4 suporturi de luminări și înghesui cele 4 luminări în ele și le înfipse în tort, apoi auzi apa curgând în baie...

Ea făcea baie.

— Auzi, nu vrei s-o vezi pe Tina cum suflă în luminări? la naiba, doar ai venit tocmai din New Mexico. Dacă nu vrei să te uiți, zi-ne așa și noi ne vedem de treaba noastră.

— OK, stai că ies...

— Bine...

Uite-o că vine. Aprinse luminările alea

nenorocite, patru. Foc. Pe tort.

Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, la mulți ani.

Cine să trăiască, cine să trăiască, la mulți ani.

Tina să trăiască, Tina să trăiască, la muuulți ani...

Și așa mai departe, cam jenant, dar fața ei, a Tinei, radia de bucurie, nu mai văzuse așa ceva. A trebuit să-și strângă stomacul, și plămânii, și ochii într-o menghină de oțel ca să nu-l apuce plânsul.

— OK, puștoaico, ia să vedem, poți să le stingi dintr-o suflare?

Tina se aplecă și stinse 3, dar lumina verde rezistă, și asta îl făcu să râdă:

— Al naibii, lumina aia VERDE nu se stinge! cum de nu poți s-o stingi pe aia VERDE?

Dar ea nu se dădea bătută. În sfârșit, reuși, amândoi râseră. Tăie tortul și îl mâncară cu înghețată, dulcegărie ieftină, dar îi plăcea că ea era fericită, apoi mămica se sculă.

— Tre' să fac o baie.

— OK...

Peste câteva minute, ieși.

— Toaleta e înfundată.

Se duse să vadă. Toaleta nu se înfundase niciodată înainte să vină ea. Ea aruncase înăuntru ghemotoace de păr cărunț, tot felul de accesorii pentru pizde și cocoloașe de hârtie de toaletă. Înainte se gândea că poate e numai *imaginația* lui, dar momentul sosirii ei coincidea cu înfundatul toaletei, cu invazia furnicilor și cu tot *felul* de gânduri despre moarte și de disperare - această persoană atât de bună care ura războiul, și ura

ura, și predica iubirea.

Vru să bage mina ca să scoată porcăria aia de acolo, dar ea spuse:

— Adu-mi o tigaie!

Și Tina întrebă:

— Ce-i aia tigaie?

Și el spuse:

— Țsta e un cuvânt pe care îl spun oamenii atunci când nu se pot gândi la altceva mai bun. Nu există și nici n-a existat vreodată o tigaie.

— Și ce facem? întrebă Tina.

— Îi dau o oală, spuse el.

Îi aduseră o oală și ea se învârti pe lângă vasul de veceu, dar nu se întâmplă nimic cu toate mizeriile acelea erotice pe care le aruncase acolo, veceul bolborosea doar și pârtăia, la fel cum ea pârtăia întotdeauna.

— Lasă-mă să-l chem pe administrator, spuse.

— DAR VREAU SĂ FAC BAIE! țipă ea.

— Bine, bine, spuse, fă baie. Căcatul o să aștepte.

Ea intră în baie. Și dădu drumul la duș. Trebuie să fi stat vreo 2 ore sub dușul ăla. Se pare că apa aia care o gâdila pe creier o liniștea, o făcea să se simtă în siguranță, trebui s-o ducă pe Tina înăuntru să facă un pișu. Nici măcar nu îi văzu. Fața și sufletul *ei* erau îndreptate spre ceruri: antirăzboi, poezie, mama, victima care suferă, nemâncătoarea de struguri, mai pură decât căcatul distilat, cu factura lui de curent și apă crescând și dansând peste sufletul ei măreț. Dar poate astea erau tactici ale Partidului Comunist ca să înnebunească pe toată lumea?

până la urmă reuși s-o scoată de acolo cu vorba bună și îl aduse pe administrator, sufletul ei poetic putea foarte bine să tânjească oricât voia – Walter Lowenfels n-avea decât să i-o tragă –, dar el trebuia să se cace.

Administratorul era de treabă, cu câteva gluglu-uri ale celebrei lui pompe roșii, mintea era desfundată până în rărunchi, administratorul plecă, iar el se așează și-și făcu treaba.

Ea era complet amețită când el ieși, așa că îi sugeră să-și petreacă restul zilei și seara în cea mai apropiată librărie sau bordel, sau orice o fi fost, iar el să rămână și să se joace cu Tina.

— Bine. Mă întorc cu mama mâine pe la prânz.

Au împachetat-o și au pus-o în mașină și au dus-o până la librărie, îndată ce coborî din mașină, ura de pe fața ei dispăru, ura de pe *chipul* ei se evaporă și, cum mergea spre ușa magazinului, fu din nou pătrunsă de PACE, IUBIRE, POEZIE, *toate* lucrurile nobile.

O rugă pe Tina să se urce în față, lângă el. Ea îi luă o mână și el conduse cu cealaltă.

— I-am spus „la revedere” lui Mami. O iubesc pe Mami.

— Normal că o iubești, sunt sigur că și Mami te iubește pe tine.

Și meraseră amândoi cu mașina, foarte serioși amândoi, ea, cu cei 4 ani ai ei, el, un pic mai bătrân, așteptară la semafoare, stând unul lângă celălalt, asta era tot.

Și era destul.

ÎNSEMNĂRI DESPRE UN
EVENTUAL SUICID

stau lângă geam și mă uit la gunoierii care tocmai sosesc, golesc containerele de gunoi, ascult să-l aud pe al meu. Și iată-l: ZBANG ZDRAJNG BUMMM! unul dintre domni se uită la celălalt:

— Nene, e un bețivan *înraît* pe aici!

Duc sticla la gură și aștept să văd cum evoluează programele aeronautice ale statelor.

Cineva îmi bagă pe gât o carte de Norman Mailer. Se numește *Creștini și canibali*. Doamne, scrie la nesfârșit. N-are forță, n-are umor. Nu înțeleg chestia asta. Scoți doar cuvinte, orice cuvinte, numai să fie. Așa pătesc cei care au ajuns faimoși? gândiți-vă cât suntem de norocoși!

* * *

mă vizitează 2 tipi. Un evreu și un neamț.

— Unde mergem? îi întreb.

Nu-mi răspunde niciunul. Neamțul conduce. Încalcă orice regulă de circulație, apasă accelerația până la fund. Apoi urcăm pe dealuri și el face pe balerinul pe marginea șoselei - lângă o prăpastie de 600 de metri.

Nu e prea mișto să mori de mâna altuia, mă gândesc.

Ajungem la observator, ce plictiseală, amândoi par foarte încântați. Evreului îi plac grădinile zoologice, dar e noapte și grădina zoologică e închisă, sunt oameni care tot timpul trebuie să meargă undeva.

— Hai să mergem la un film!

— Hai să mergem să ne dăm cu barca!

— Hai să ne fudem!

— Dați-le naibii de prostii, le spun tot timpul, lăsați-mă să stau aici. Așa că oamenii nu mă mai întreabă, mă bagă doar într-o mașină și apoi aștept surpriza următoarei destinații stupide.

Deci neamțul aleargă spre clădire, există niște șanțulețe între blocurile care compun fațada clădirii, neamțul începe să se cațere pe ele. Urcă până la jumătate și atârnă deasupra ușii de la intrare, doamne, ce plictiseală, mă gândesc. Îl aștept ori să cadă, ori să se dea jos.

Se apropie un profesor, e cu niște liceeni, intră în șir indian pe ușă. Profesorul își ridică privirea și-l vede pe neamț.

— Țsta e al meu? întreabă.

— Nu, e al meu, îi spun.

Mărșăluiesc înăuntru, neamțul se dă jos. Intrăm și noi. Arată la fel ca acum 30 de ani. Pendulul mare atârnă de o sârmă, deasupra gropii, toată lumea se uită la pendul.

„Doamne, mă gândesc, ce plictiseală.44

Îi urmez pe cei doi, care se plimbă și apasă pe butoane, diverse chestii se mișcă și se scutură, sau iese o scânteie electrică. 1/2 din lucrurile alea sunt stricate, așa că n-are rost să apeși pe butoane, neamțul se pierde de noi. Mă plimb cu evreul, dă peste o mașinărie care înregistrează trepidații.

— Ei, Hank! țipă după mine.

— Îhî.

— Ia vino! uite, număr până la 3 și sărim în sus amândoi.

— Bine.

El are vreo 100 de kile, eu, 110.

— Unu, doi, trei, și!

Sărim în sus și aterizăm, mașinăria scrie în grabă câteva rânduri.

— Unu, doi, trei! sărim din nou.

— Încă o dată! unu...

— La dracu', spun, hai să bem ceva! și plec.

Vine și neamțul.

— Hai să ne cărâm de aici, îmi propune.

— Hai, îi zic.

— M-a respins o pizdă proastă, spune neamțul, e dezgustător.

— Nu-ți face probleme, îi spun, probabil că are chiloții pătați de câcat

— Dar mie îmi plac așa.

— Îți place să-i miroși?

— Normal.

— Nasol, atunci nu e seara ta norocoasă.

Apare și evreul.

— Hai la farmacia lui Schwab! urlă.

— Of, pentru Dumnezeu, zic.

Ne urcăm înapoi în mașină și neamțul trebuie să ne arate din nou cât de aproape ne poate aduce de moarte, apoi coborâm de pe dealuri.

E un fenomen valabil pentru toți oamenii din Los Angeles: să alerge ca descreierații după cai verzi pe pereți. În esență, e frica de a te confrunta cu tine însuși, frica de a fi singur, mie îmi e frică de mulțime, de mulțimea nebună; de oamenii care-l citesc pe Norman Mailer, și care se duc la meciuri de baseball, și care își tund și își udă pajiștea și se apleacă peste răsadurile din grădină cu o lopățică.

Neamțul o ia spre magazinul lui Schwab, vrea să tragă pe nas.

Există o orchestră simfonică pe coasta de est. Dirijorul are succes pentru că alege ceea ce s-ar putea numi Melodii pentru începători, aceste excerpte sunt ceea ce-l încântă pe orice începător în domeniul muzicii clasice, dar un om cât de puțin sensibil nu suportă să le asculte de mai mult de 4 - 5 ori fără s-o ia razna un pic. Însă lălăielile astea continuă săptămâni la rând, iar publicul e compus din oameni de vârstă medie, habar n-am de unde vin sau ce i-a tâmpit în halul ăsta, dar, după ce ascultă piesele astea simpliste, elementare și oarecum siropoase, ei chiar au impresia că au ascultat ceva nou, și măreț, și profund, și sar de pe scaune și țipă: „BRAVO! BRAVO!”, așa cum au auzit că se face. Dirijorul iese și face reverențe peste reverențe, apoi îi roagă și pe membrii orchestrei să se ridice în picioare, singura mea întrebare e: dirijorul ăsta știe că își bate joc de ei sau e la fel de retardat și el?

Câteva dintre piesele pe care le-aș introduce în programa de școală primară a muzicii și care îi plac dirijorului sunt: La Vie Parisienne a lui Offenbach, Bolero-ul lui Ravel, uvertura lui Rossini la gazza ladra, Spărgătorul de nuci de Ceaikovski (ferească-ne Dumnezeu!), *Carmen* de Bizet sau fragmente, *El Salon México* al lui Copland, *Tricornul* lui de Falia, *Marșul nr. 4* al lui Elgar, Rapsodie în albastru de Gershwin (ferească-ne Dumnezeu încă o dată!); și mai sunt destule de care nu-mi amintesc momentan...

Dar ia dă-i mulțimii posibilitatea să asculte chestiile astea siropoase, să-i vezi cum dau ochii pe spate.

Și, în drum spre casă, ai o fază de genul, un tip pe la 52 de ani, proprietar a 3 magazine de mobilă, simțindu-se inteligent:

— Zău, trebuie să recunoști că X se pricepe cu adevărat la muzică! chiar te face să *simți!*

Nevasta:

— Da, *întotdeauna* mă face să simt așa o înălțare sufletească! apropo, vrei să mâncăm acasă sau la restaurant?

* * *

bineînțeles că gusturile sau lipsa lor nu se discută, futai pentru unii, labă pentru alții, nu înțeleg popularitatea lui Faulkner, a meciurilor de baseball, a lui Bob Hope, Henry Miller, Shakespeare, Ibsen, a pieselor lui Cehov. G.B. Shaw mă face să casc. Tolstoi, la fel. *Război și pace* este pentru mine cea mai mare tâmpenie de la *Mantaua* lui Gogol. De Mailer am vorbit. Bob Dylan îmi lasă impresia că exagerează, pe când Donovan⁵⁸ pare să aibă un stil adevărat pur și simplu nu înțeleg, boxul, fotbalul profesionist, baschetul sunt sporturi pline de forță. Hemingway la început era bun. Dos era un tip dur. Sherwood Anderson, integral. Saroyan, în prima parte, tenisul și opera, ce mai vreți? mașinile noi, să le ia dracu'. Dresuri, bah! inele, ceasuri, bleah.

⁵⁸ Muzician englez, faimos în SUA în anii 1960-1970, adesea considerat (pe nedrept) un imitator al lui Bob Dilan (n.red.)

Debutantul Gorki. D.H. Lawrence, OK. Celine, fără îndoială, ouă jumări, o porcărie. Artaud, în paginile lui bune. Ginsberg, uneori, *wrestling*-ul – poftim??? Jeffers, bineînțeles, și tot așa. Și cine are dreptate? eu, bineînțeles, păi da, bineînțeles!

* * *

când eram puștan, m-am dus la un spectacol aviatic, se făceau cascadorii cu avionul, sărituri cu parașuta, mi-l amintesc pe unul dintre cascadori care era foarte tare. Îi agățau o batistă pe un băț, aproape de sol, iar el zbura cu un avion german vechi și culegea batista cu un cârlig de pe aripă, apoi se rostogolea în aer, foarte aproape de sol, aproape că atingea pământul. Controla foarte bine avionul. Întrecerile în aer erau cele mai mișto – mai ales pentru copii, dar poate și pentru ceilalți – din cauza ciocnirilor, fiecare avion era construit altfel, în forme ciudate, colorate foarte viu. Și se ciocneau, o ciocnire după alta. Te prindea, eram cu un prieten, Frank. Acum e judecător la Curtea Supremă.

— Băi, Hank!

— Da, Frank.

— Hai cu mine. Ne-am dus sub tribune.

— De aici poți să te uiți sub fustele femeilor, spuse.

— Pe bune?

— Da, uită-te!

— Mamăăă!

Tribunele erau făcute din scânduri și se vedea fără probleme printre ele.

— Băi, uită-te la asta!

— Fratee!

Frank se plimba pe sub tribune.

— Pssst! vino un pic! m-am dus spre el. Da.

— Uită-te, uită-te! i se vede păsărică!

— Unde? unde?

— Uită-te, uită-te unde mă uit eu!

Am stat și ne-am uitat la chestia aia. Ne-am uitat mult și bine. Apoi am ieșit și am urmărit spectacolul în continuare, evoluau parașutiștii. Încercau să vadă cât de mult se pot apropia de un cerc trasat pe sol. Nu păreau să se apropie prea tare. Apoi, un tip sări și parașuta i se deschise doar parțial, bătea puțin vânt, așa că nu cădea atât de repede ca un om fără parașută și am putut să-l vedem, se zbătea și încerca să desfacă sforile ca să deschidă parașuta, dar nu reușea.

— Nu-l poate ajuta nimeni? am întrebat.

Frank nu-mi răspunse, făcea poze cu aparatul lui de fotografiat, ca, de altfel, mulți alții, unii aveau chiar și camere de filmat.

Omul se apropia de pământ și încerca în continuare să desfacă sforile. Apoi se lovi de sol. În clipa aceea l-am văzut cum a săltat puțin, parașuta l-a acoperit, restul săriturilor au fost anulate, show-ul aviatic se terminase.

Fusese mișto, ciocnirile, parașutistul și păsărică ăleia. Am mers cu bicicleta până acasă, vorbind despre ele. Viața se anunța mișto.

CÂTE CEVA DESPRE LIPITORI

Lipitoare, lipitori, subst. F. Specie de vierme anelid din apele dulci, cu corpul alungit, prevăzut la cele două capete cu câte o ventuză, care se

hrănește cu sângele animalelor de al căror corp se lipește *Hirudo medicinalis*); în sens figurat: exploatare, parazit.

Într-o anumită măsură, lipitoarea ne este net superioară: știe unde și cum să ne găsească – de obicei, la baie, sau în timpul actului sexual, sau când dormim, se pricepe, de asemenea, să te surprindă pe budă, pe la jumătatea scaunului, dacă e la ușă, poți să ții: „ce Dumnezeu, așteaptă un pic, Doamne Dumnezeule! 64 – dar sunetul unei voci în agonie nu face decât să o ațâțe – bate și sună mai insistent, de obicei, lipitoarea și bate, și sună. Trebuie să-i dai drumul, și când pleacă în sfârșit – ești bolnav o săptămână. Lipitoarea nu numai că se pișă pe sufletul omului – se pricepe să-și lase apa gălbuie și pe capacul toaletei, o cantitate aproape invizibilă; nu știi că e acolo și te așezi, și atunci e prea târziu.

Spre deosebire de tine, lipitoarea are timp de ars gazul, și toate ideile ei sunt opuse alor tale, dar ea nu știe asta pentru că vorbește încontinuu și, chiar când apuci să o contrazici, lipitoarea nu te aude. De fapt, nu te aude niciodată, are doar o vagă idee de pauză, apoi își continuă monologul, și, în timp ce continuă, tu te întrebi cum Dumnezeu și-a vârât botul ăla murdar în sufletul tău. Lipitoarea știe, de asemenea, prea bine care sunt orele la care dormi, și sună repetat atunci când dormi, și prima sa întrebare este: „te-am trezit cumva? 66, sau vine la tine când jaluzelele sunt trase și bate totuși și sună la ușă, nebunește, orgasmic.

Și dacă nu-i răspunzi, strigă cât poate de tare:

„știi că ești acasă! ți-am văzut mașina afară! 64

chiar dacă habar nu au de felul tău de a gândi, acești distrugători te miros imediat că îi urăști, dar, într-un fel, chestia asta nu face decât să-i întărească și mai tare. De asemenea, își dau seama că ești un anumit gen de persoană - adică, dacă ai de ales între a răni sau a fi rănit, vei accepta ultima variantă -, trăiesc pe seama celor mai bune segmente ale umanității; știu unde găsesc cele mai gustoase gazde, lipitoarea este mereu dolidă de tâmpenii și clișee, pe care le confundă cu înțelepciunea înăscută, câteva dintre observațiile sale preferate sunt:

— Nu există ceva care să fie COMPLET rău. Spui că *toți* polițiștii sunt răi. Ei bine, nu-i chiar așa. Am avut de-a face și cu unii buni. Există și polițai buni.

Nu ajungi niciodată să-i explici că, odată ce un om îmbracă uniforma aia, el reprezintă protectorul plătit al realității prezente, el e cel care veghează ca lucrurile să rămână așa cum sunt. Dacă-ți place cum sunt, atunci *toți* polițaii sunt buni. Dacă nu-ți place cum sunt, atunci *toți* polițaii sunt răi. Există lucruri COMPLET rele. Dar lipitoarea colcăie de filosofii din astea stătute și răsuflăte, și nu se dezice de ele. Nefiind în stare să gândească, lipitoarea se agață de oameni - într-un mod nemilos, și definitiv, și pentru totdeauna.

— Noi nu avem suficiente informații despre ce se petrece, nu avem răspunsurile corecte, trebuie să avem încredere în conducătorii noștri.

Replica asta e atât de stupidă, încât nici n-am s-o mai comentez, de fapt, dacă stau să mă

gândesc, nu mai vreau să amintesc nicio observație de-a lipitoarei, pentru că simt că mă îmbolnăvesc.

Așa, deci. Ei bine, lipitoarea nu trebuie neapărat să fie o persoană care să știe cum te cheamă sau unde stai. Lipitori sunt peste tot, întotdeauna gata să-și înfigă în tine ventuzele lor împutite și otrăvite. Îmi amintesc de o ocazie în care avusesem noroc la cursele de cai. Eram la Del Mar cu o mașină nouă. În fiecare seară, după curse, îmi căutam un motel nou și, după ce făceam un duș și mă schimbam, o luam cu mașina pe coastă, căutând un loc bun unde să iau masa. Un loc bun însemnând un loc nu prea aglomerat, unde să se servească mâncare bună. Pare o contradicție în termeni, adică, dacă mâncarea este bună, oamenii se îngrămădesc să mănânce acolo, dar, ca multe adevăruri aparente, și acest adevăr e doar uneori valabil, uneori, oamenii se îngrămădesc în locuri unde mâncarea e de doi bani. Deci asta făceam în fiecare seară, căutam un loc unde să pot mânca bine, dar să fiu departe de lumea dezlănțuită. Îmi lua ceva timp. Într-o seară, m-am învârtit vreo oră jumate până să găsesc un loc pe placul meu. Am parcat mașina și am intrat, am comandat o friptură newyorkeză, cartofi pai și așa mai departe, stăteam și-mi sorbeam cafeaua, așteptam să-mi vină mâncarea. Restaurantul era pustiu; era o noapte minunată, apoi, exact când mi s-a adus friptura, ușa s-a deschis și a intrat lipitoarea, bineînțeles, v-ați dat seama, erau 32 de locuri în toată încăperea, dar el A TREBUI să ocupe scaunul de lângă mine și să înceapă o

conversație cu chelnerița la o gogoasă, era o plătică scârboasă. Cuvintele lui îmi zgâriau urechile, o legumă stricată și insipidă, putoarea degajată de sufletul lui plutea prin aer, distrugând totul în cale. Și m-a înghiontit exact *cât trebuie*, lipitoarea se pricepe *foarte* bine să-ți dea cu cotul peste farfurie exact *cât trebuie*, am băgat friptura de New York în mine, apoi am fost la un bar și m-am îmbătat în așa hal, încât a doua zi am ratat primele trei curse.

Lipitoarea e peste tot unde lucrezi, unde ești angajat, sunt o momeală excelentă pentru lipitori, mai de mult am lucrat într-un loc unde era un tip care nu vorbise cu nimeni de 15 ani. La două zile după ce am ajuns acolo, mi-a vorbit timp de 35 de minute, era complet dus. Spunea ceva, apoi cu totul altceva, fără nicio legătură, ceea ce nu mă deranja, dacă n-ar fi fost o adunătură de idioteții scârboase și fără umor. Îl țineau pe acolo pentru că era un muncitor bun „O zi de muncă pentru o plată pe măsură.”⁴⁴ există cel puțin un nebun la fiecare slujbă, o lipitoare care mă găsește întotdeauna, „pe tine te plac toți săriții” e o afirmație pe care am auzit-o de nenumărate ori. Nu prea mă încântă.

Dar poate ne-am simți mai bine dacă ne-am da seama că, probabil, toți am fost, într-un moment sau altul, o lipitoare pentru cineva, fără să știm. La naiba, e un gând înfiorător, dar foarte probabil adevărat și care până la urmă s-ar putea să ne ajute să suportăm lipitorile. De fapt, nu există un om 100% om. Cu toții avem propriile nebunii și ciudățenii de care noi nu ne dăm seama, dar de

care restul lumii e perfect conștient, cum să stăm în banca noastră?

Și totuși, un om care ia măsuri împotriva lipitorilor e de admirat, lipitoarea se teme de măsuri directe și preferă să se care și să se agațe de altcineva, cunosc un tip, genul de poet-intelectual, un om plin de viață, care are un afiș mare lipit pe ușă. Nu-mi amintesc exact, dar suna cam așa (și era scris cu o caligrafie impecabilă):

În atenția celor care se simt vizați: vă rog să mă sunați pentru programare atunci când vreți să ne întâlnim. Nu deschid ușa musafirilor nepoftiți, am nevoie de timp să-mi fac treaba, nu voi permite să-mi ucideți munca, vă rog să înțelegeți că tot ce mă ține în viață mă va face un om mult mai bun față de dumneavoastră și pentru dumneavoastră, atunci când în sfârșit ne vom întâlni în condiții propice.

Am admirat acel afiș. Nu mi s-a părut că ar fi o dovadă de snobism sau de supraestimare de sine. Tipul ăsta era un om bun, în sensul bun al cuvântului, și avusese destul curaj și simț al umorului ca să-și afirme drepturile, prima oară am dat peste afiș întâmplător și, după ce m-am holbat la el și l-am auzit pe autor înăuntru, m-am urcat în mașină și am plecat. Începutul înțelegerii este începutul a toate și pentru unii dintre noi e cazul să o ia de la acest început, de pildă, eu nu am nimic împotriva petrecerilor amoroase ATÂTA TIMP CÂT NU SUNT OBLIGAT SĂ PARTICIP, nu sunt nici măcar împotriva iubirii, dar tocmai discutam despre lipitori, nu-i așa?

Chiar și eu, așa momeală pentru lipitori cum

sunt, chiar și eu am înfruntat o dată o lipitoare, pe atunci lucram 12 ore pe noapte, să mă ierte Dumnezeu și să se ierte și pe Sine, dar lipitoarea asta foarte lipicioasă simțea nevoia să mă sune în fiecare dimineață pe la 9. Ajungeam acasă pe la 7.30 și, de obicei, după ce beam vreo două beri, reușeam să adorm, nimerea la fix. Și tot timpul mă lua cu aceleași idioțenii răsuflăte, cred că îl ațâța numai ideea că m-a trezit și că îmi aude vocea, tușea, și mieuna, și horcăia, și împrósca salivă, până la urmă i-am spus:

— Auzi, de ce mama dracului mă tot trezești la 9 dimineața? știi bine că muncesc toată noaptea. 12 ore pe noapte! de ce mama dracului te încăpățânezi să mă trezești în fiecare dimineață la 9?

— Mă gândeam că poate vrei să mergi la hipodrom, voiam să te prind înainte să pleci.

— Ascultă, i-am zis, prima cursă e la două fără un sfert după-masă. Cum dracu' crezi tu că-mi mai arde să joc la curse, când lucrez 12 ore pe noapte? cum dracu' crezi că mai am timp și de așa ceva? tre' să mai și dorm, să mă cac, să fac baie, să mănânc, să mă fut, să-mi cumpăr șireturi, toate chestiile astea, tu chiar nu ai niciun pic de simț al realității? nu-ți dai seama că, atunci când plec de la serviciu, plec golit, terminat? că nu mai sunt în stare de nimic? nu-mi mai arde de curse, n-am putere nici cât să mă scarpin la fund. De ce dracului mă tot suni în fiecare dimineață la 9?

Vocea îi era, cum se spune, gâtuită de emoție.

— Vreau doar să te prind înainte să pleci la curse.

Era inutil, i-am închis telefonul, apoi am căutat o cutie mare de carton. Am luat telefonul și l-am băgat în cutie, cutia am umplut-o cu cârpe până la refuz, făceam asta în fiecare dimineață când ajungeam acasă de la serviciu, și îl scoteam când mă trezeam, i-o făcusem lipitoarei. Într-o zi, a venit pe la mine.

— Cum se face că nu mai răspunzi la telefon? întreabă.

— Când ajung acasă, în fund telefonul într-o cutie cu cârpe.

— Dar nu-ți dai seama că, atunci când înfunzi telefonul ăla în cutia de cârpe, mă înfunzi, de fapt, și *pe mine* în cutia aia, simbolic vorbind?

M-am uitat la el și, foarte rar și încet, i-am zis:

— Exact.

De atunci relația dintre noi n-a mai fost niciodată aceeași, am auzit de la un prieten de-al meu, un tip mai în vârstă, om de viață, nu artist (slavă Domnului), care mi-a spus:

— McClintock mă sună de 3 ori pe zi. Pe tine te mai sună?

— Nu mă mai sună.

Tipii ca McClintock sunt de râsul orașului, dar niciodată un McClintock n-o să-și dea seama că e un McClintock. Întotdeauna recunoști un McClintock. Fiecare poartă cu el o agendă mică și neagră cu o mulțime de numere de telefon, dacă ai telefon, fii atent, lipitoarea îți va lua cu asalt telefonul, trombonindu-te mai întâi că sună în oraș (nu e adevărat) și apoi va începe să-și descarce pe îndelete veninul în urechea ascultătorului dezgustat, cei din neamul McClintock sunt în stare

să trăncănească ore-n şir şi, chiar dacă încerci să nu-l asculţi, nu poţi să-ţi astupi urechile şi începi să simţi o simpatie amuzată faţă de nenorocitul ăla de la capătul firului.

Poate într-o bună zi lumea va fi construită şi reconstruită în aşa fel încât, graţie unui trai decent şi sincerităţii generale, lipitorile vor dispărea, există o teorie conform căreia lipitoarea este produsul unor factori care n-ar trebui să existe, guvernare proastă, aer poluat, partide de sex ratate, o mamă cu proteză în loc de mână, un tată care obişnuia să se frece pe buci cu bureţi de sârmă şi aşa mai departe, dacă va veni şi vremea acelei societăţi utopice nu se ştie. Dar, deocamdată, trebuie să facem faţă nenorocirilor prezente – hoardele care mor de foame, negrii, albi şi roşii, Bombele adormite, petrecerile amoroase, hipioţii, ne-hipioţii, Johnson, gândacii din Albuquerque, berea proastă, gonoreea, editorialele de două parale, şi aia, şi ailaltă, şi Lipitorile. Lipitoarea e tot aici. Trăiesc în ziua de azi, nu cea de mâine. În Utopia mea, trebuie să fie mai puţine lipitori AZI. Şi în mod sigur mi-ar plăcea să aud şi povestea ta. Sunt convins că fiecare dintre noi suportă unul sau doi de-alde McClintock. Probabil că m-ai face să râd cu poveştile tale despre McClintock. Doamne, ceea ce-mi aminteşte un lucru!!! NICIODATĂ N-AM AUZIT UN McCLINTOCK SĂ RÂDĂ!!! gândiţi-vă puţin.

Gândiţi-vă la toate lipitorile pe care le-aţi cunoscut şi întrebaţi-vă dacă le-aţi văzut vreodată să râdă. Le-aţi auzit vreodată să râdă?

Doamne, dacă stau să mă gândesc bine, nici eu nu prea râd. Nu pot să râd decât atunci când sunt singur, mă întreb dacă nu cumva am scris despre mine. O lipitoare parazitată de alte lipitori, ce chestie! o întreagă colonie de lipitori răsucindu-se, înfigându-și colții și făcând un 69. Făcând un 69? hai să aprindem un Chesterfield și s-o lăsăm baltă, ne vedem mâine-dimineață. Înghesuiți într-o cutie plină de cârpe și de țâțe de cobră, alo. Te-am trezit cumva? hm, nu cred.

O DOZĂ PROASTĂ

v-ați gândit vreodată că lsd-ul și televizorul color au apărut ca obiecte de consum cam în același timp? iată deci niște moduri noi de a explora exploziile de culori, și noi ce facem? îl interzicem pe unul și ne batem joc de celălalt, televiziunea nu e, evident, de niciun folos, așa cum e acum; lucrurile sunt destul de clare, din păcate, și am citit undeva că, în cadrul unui raid recent, un polițai s-ar fi ales cu un container de lsd în față, azvârlit de către un tip suspectat că fabrica droguri halucinogene, și asta e un fel de pierdere, există, într-adevăr, niște motive întemeiate pentru a interzice droguri precum lsd, dint, stp – pot să te zăpăcească de cap definitiv –, dar la fel pot culesul sfeclei de zahăr, turnatul matrițelor pentru General Motors, spălatul vaselor sau predatul englezei pentru începători la una din universitățile locale, dacă s-ar interzice tot ce ne face să înnebunim, toată structura societății ar ceda – căsătoria, războiul, serviciile de transport în comun, măcelăriile, apicultura, chirurgia, orice vă trece prin cap. Orice poate să te scoată din minți,

pentru că societatea e construită pe stâlpi șubrezi, până când nu dărâăm și nu reclădim totul din temelie, balamucurile vor rămâne ignorate, iar faptul că guvernatorul nostru mult iubit taie din fondurile alocate pentru ospicii îmi sugerează credința implicită că aceia care au luat-o razna din cauza șocității nu merită să fie întreținuți și vindecați de către societate, mai ales într-o epocă înnebunită de inflație și de taxe. Banii aceștia ar putea fi folosiți mai eficient pentru a construi drumuri sau pentru a-i duce cu zăhărelul pe Negri, ca să-i împiedice să dea foc orașelor noastre, și îmi vine o idee splendidă: ce-ar fi să-i omorâm pe nebuni? gândiți-vă câți bani am economisi, chiar și un nebun are nevoie de prea multă mâncare și de un loc unde să doarmă, și nenorociții sunt dezgustători - felul în care țipă sau mângălesc pereții cu rahat și toate celelalte, nu avem nevoie decât de un mic consiliu al medicilor care să ia deciziile și de niște infirmiere bune (femei sau bărbați) care să satisfacă preocupările sexuale extracurriculare ale psihiatrilor.

Dar hai să ne întoarcem, mai mult sau mai puțin, la lsd. Așa cum e adevărat că, cu cât primești mai puțin, cu atât îți asumi riscuri mai mari - să zicem, la culesul sfeclei -, este la fel de adevărat că, cu cât primești mai mult, cu atât îți asumi riscuri mai mari. Orice activitate complexă de explorare - pictura, poezia, jefuitul băncilor, a fi dictator și așa mai departe - te aduce pe un tărâm unde pericolul și miracolul sunt un fel de frați siamezi, rareori mergi până la capăt, dar, cât timp mergi, viața e cât se poate de interesantă, e

plăcut să te culci cu nevasta altcuiva, dar știi că la un moment dat o să fii prins cu pantalonii în vine. Ceea ce face ca actul în sine să fie cu atât mai incitant. Păcatele noastre sunt concepute în paradis pentru a ne crea propriul iad, de care evident avem nevoie, pricepe-te bine la ceva și-ți vei crea propriii dușmani, campionii sunt cei fluierați; publicul abia așteaptă să fi vadă puși la pământ, ca să poată tăbări pe ei. Nu prea mulți proști sunt asasinați; un învingător poate fi doborât cu o armă comandată prin poștă (așa zice povestea¹) sau chiar cu propria armă, într-un orașel precum Ketchum⁵⁹⁶⁰. Sau poate să pățească exact ca Hitler și târfa lui, când Berlinul s-a rupt în două, în ultimele clipe ale vieții lor.

Lsd-ul poate și el să te trântască la pământ, pentru că nu e o joacă de copii, bineînțeles, niște lsd de proastă calitate, ca și curvele de proastă calitate, poate să te distrugă, ginul contrafăcut sau spirtoasele de contrabandă au făcut aceleași ravagii, la vremea lor. Legea naște propriii monștri, economia subterană, dar, în fond, cele mai multe doze nereușite se explică prin faptul că individul a fost învățat și otrăvit în prealabil de către societate, dacă un om își face griji în privința chiriei, a ratelor la mașină, a orelor pe care le mai are de lucrat, a educației copilului, a cinei de 12 dolari pentru prietena lui, a părerii vecinilor, a faptului că trebuie să se ridice în picioare când se înalță drapelul sau a ce-o să se mai întâmple cu

59 Referire la asasinarea președintelui J.F. Kennedy de către Lee Harvey Oswald (n.red.)

60 Orașel din Idaho, unde s-a sinucis Ernest Hemmingway. (n.red.)

Brenda Starr⁶¹, atunci, cu siguranță, o pastilă de lsd o să-i ia mințile, pentru că, într-un fel, el este deja nebun și purtat de valul general în albia convențiilor sociale și culturale care îl fac insensibil la orice manifestare a gândirii individuale, o doză poate fi apreciată de un om care n-a fost încătușat în prealabil, care n-a fost încă tâmpit de Frica aceea mare care este motorul întregii societăți, din păcate, majoritatea oamenilor își supraestimează valoarea de individualități ireductibile și autonome, și este greșeala generației hippie de a nu fi avut încredere în oamenii trecuți de 30 de ani. 30 de ani nu înseamnă nimic, cele mai multe ființe sunt capturate și dresate, complet, înainte de vârsta de 7 - 8 ani. Foarte mulți tineri PAR liberi, dar chestia asta ține doar de chimia și de energia organismului și n-are nimic de-a face cu libertatea spiritului, am întâlnit oameni liberi în cele mai ciudate locuri și de TOATE vârstele - oameni de serviciu, hoți de mașini, spălători de mașini, chiar și câteva femei - majoritatea asistente medicale sau chelnerițe, de TOATE vârstele. Suflul liber e un lucru rar, dar ușor de recunoscut - de obicei, pentru că aparține acelor oameni în compania cărora te simți bine, foarte bine.

O doză de lsd îți va arăta lucruri nereglementate de niciun fel de reguli. Îți va dezvălui lucruri despre care nu poți să citești în manuale, despre care nu poți să te plângi consilierului local, iarba face numai societatea mai

61 Eroină a unui serial popular de comicsuri (n.red.)

ușor de suportat; lsd-ul este o cu totul altă societate de sine stătătoare, dacă ești o persoană atrasă de societate, probabil, vei eticheta lsd-ul drept „drog halucinogen”, ceea ce e o metodă de a te eschiva și a nu-ți mai bate capul, dar halucinația, definiția ei, depinde de polul dinspre care privești, orice ți se întâmplă, în momentul în care ți se întâmplă, devine realitate – poate îi un film, un vis, un act sexual, o crimă pe care o comiți, o crimă comisă asupra ta sau mâncatul unei înghețate, numai minciunile sunt impuse mai târziu; ceea ce se întâmplă, se întâmplă. Halucinația e doar un cuvânt de dicționar și un moft social, când un om moare, moartea e, pentru el, cât se poate de reală; pentru alții, doar ghinion sau ceva ce trebuie rezolvat. Forest Lawn are grijă de tot. Când lumea va recunoaște faptul că TOATE părțile se integrează în întreg, s-ar putea să începem să avem șanse, ceea ce omul vede este real. Nu e ceva cauzat de o forță exterioară, era acolo înainte ca el să se fi născut, nu trebuie să-l învinuim pentru că o vede acum și nu trebuie să-l învinuim că înnebunește pentru că forțele spirituale și educative ale societății n-au fost destul de înțelepte ca să-l învețe că descoperirea nu se termină niciodată și că nu trebuie să fim niște mici idioți în cuștile noastre, împachetați cu olițele noastre, și nimic altceva, nu doza de lsd e de vină – ci maică-ta, președintele, fetița din vecini, omul care vinde înghețată și e un pederast, un curs obligatoriu de algebră sau de spaniolă, putoarea dintr-o budă a anului 1926, un bărbat cu un nas prea lung atunci când toată lumea îți

spunea că nasurile lungi sunt urâte; sau poate fi laxativul, Abraham Lincoln Brigade¹, ruladele, Toots și Casper⁶²⁶³, chipul FDR-ului⁶⁴, bomboanele cu gust de lămâie, faptul că ai fost dat afară pentru că ai întârziat 5 minute dintr-o fabrică unde ai lucrat 10 ani, șleampăta aia bătrână care ți-a predat istoria Americii în clasa a 6-a, faptul că o mașină ți-a călcat câinele și după aia n-a mai fost nimeni care să te îndrume, o listă de 30 de pagini, lungă de 5 kilometri.

O doză de rahat? toată țara asta, toată lumea asta a luat o doză de rahat, dar asta nu-i împiedică să te aresteze pentru că ai înghițit o pastilă.

Eu, unul, sunt încă pe bere în esență pentru că, la vârsta de 47 de ani, n-am scăpat încă de influența lor. Aș fi chiar prost să-mi închipui că nu m-au prins în plasă, cred că Jeffers a spus-o foarte bine când ne-a avertizat, mai mult sau mai puțin exact: „fiți atenți la capcane, prieteni, pentru că sunt atât de multe, încât se spune că până și Dumnezeu s-a împiedicat atunci când a coborât pe pământ”. Bineînțeles, acum mulți dintre noi nu mai sunt convinși că a fost dumnezeu, dar, oricine ar fi fost, știa ceva șmecherii, numai că se pare că vorbea prea mult. Oricui i se poate întâmpla să vorbească prea mult. Chiar și lui Leary⁶⁵, chiar și mie.

62 Forță armată americană, formată din voluntari (majoritatea comuniști), care a participat la Războiul Civil din Spania (n.red.)

63 Alt serial de benzi desenate (n.red.)

64 Președintele F.D. Roosevelt (n.red.)

65 Timothy Francis Leary (1920-1996), psiholog american, susținător al legalizării și răs-pîndirii LSD-ului în scopuri terapeutice și spirituale (n.red.)

E o zi mohorâtă de sâmbătă și soarele apune, ce să faci cu o seară din asta? dacă aş fi Liza, m-aş pieptăna, dar nu sunt Liza. Ei bine, am un *National Geographic* mai vechi, și paginile îi lucesc promițând chestii extraordinare, ceea ce, bineînțeles, nu e adevărat, normal că nu se întâmplă nimic, toată clădirea asta e plină de bețivani, o întreagă turmă de bețivani, cucoanele se perindă pe sub geamul meu. Emit, sau mai bine spus, sâsâi, blând și obosit, un „la naiba”, apoi rup foaia asta din mașina de scris, e a ta.

BISCUIȚI ÎN FORMĂ DE ANIMĂLUȚE⁶⁶

Tocmai ieșisem dintr-o perioadă lungă de beții, timp în care îmi pierdusem modesta slujbă, camera și (poate) mințile. După ce m-am trezit undeva pe o alee, am vomat în lumina soarelui, am mai stat 5 minute, apoi am golit sticla de vin pe care am descoperit-o în buzunarul de la haină. Am pornit-o prin oraș, fără vreo destinație anume. Când mergeam, aveam impresia că am în parte acces la sensul lucrurilor. Ceea ce, bineînțeles, era neadevărat. Dar era oricum mai bine decât să stau pe o alee dosnică.

Am mers ceva timp, într-o stare semiconștientă. Cochetam vag cu ideea fascinantă de a muri de foame. Nu-mi doream decât un loc unde să mă întind și să aștept. Nu simțeam niciun fel de ranchiună împotriva societății, pentru că nu făceam parte din ea. Mă obișnuisem de mult cu asta.

Curând, m-am trezit la periferia orașului.

⁶⁶ în original, Animal crackers in my soup, cântec lansat de Shirley Temple în filmul Mica prințesă (1935) (.n.red.)

Casele erau mai răsfirate. Vedeam grădini și mici ferme. Simțeam mai degrabă că mi-e rău decât că mi-e foame. Era cald, așa că mi-am dat jos haina și am pus-o peste braț. Simțeam că mi se face sete. Nicăieri un strop de apă. Fața îmi era plină de sânge din cauza căzăturii din seara precedentă, iar părul, ciufulit. Să mor de sete, păi nu așa îmi închipuisem o moarte ușoară; am hotărât să cer un pahar cu apă. Am trecut de prima casă, care mi se păru cumva neprietenoasă, și am luat-o pe stradă în jos, spre o casă foarte mare, verde, cu trei etaje, acoperită de viță-de-vie și înconjurată de tufișuri și mulți copaci. Pe când mă apropiam de verandă, am auzit înăuntru niște zgomote ciudate și am simțit parcă un miros de carne crudă, de urină și excremente. Dar mi s-a părut o casă prietenoasă; am sunat la ușă.

O femeie la vreo treizeci de ani apăru în ușă. Avea părul lung, un roșcat spre castaniu, destul de lung, și niște ochi căprui care mă priviră drept în față. Era o femeie bine făcută, îmbrăcată cu niște blugi strâmți, cu cizme și cu o cămașă de un roz pal. Chipul și ochii ei nu exprimau nici frică, nici suspiciune.

— Da? întrebă ea, aproape zâmbitoare.

— Mi-e sete, i-am răspuns. Puteți să-mi dați un pahar cu apă?

— Intră, spuse ea, și am urmat-o în camera de zi.

M-am așezat, cu grijă, pe un scaun vechi. Femeia se duse în bucătărie după apă. Stând acolo, am auzit ceva alergând pe hol spre ușa de la intrare. Dădu o tură prin cameră, apoi se opri și

se uită la mine. Era un orangutan. Țopăia de bucurie că mă văzuse. Apoi alergă spre mine și îmi sări în poală. Își frecă fața de a mea. Se uită țință la mine pentru o secundă, apoi își retrase capul. Îmi înșfăcă haina, sări pe podea și alergă cu haina pe hol, scoțând niște zgomote ciudate.

Femeia se întoarse cu paharul meu cu apă și mi-l întinse.

— Sunt Carol, îmi zise.

— Gordon, i-am spus, dar n-are mare importanță.

— De ce să nu aibă?

— Pentru că s-a zis cu mine. Sunt terminat. Știi și tu.

— De ce? Din cauza alcoolului? mă întrebă.

— Da, i-am spus și apoi am făcut un gest către lumea de afară, și a lor.

— Și eu am probleme cu „ei”. Sunt destul de singură.

— Vrei să zici că stai în ditamai casa singură?

— Păi nu chiar. Și râse.

— A, da, maimuțoiul ăla mi-a furat haina.

— A, e Bilbo. E drăguț. E un nebun și jumătate.

— O să am nevoie de haina aia. Se face frig la noapte.

— Păi rămâi aici în seara asta. Mi se pare că ai nevoie de odihnă.

— Dacă mă odihnesc în seara asta, s-ar putea să pot s-o iau de la cap.

— Cred că ar trebui. Viața e OK dacă o privești din perspectiva corectă.

— Nu cred. Și, apoi, de ce m-ai ajuta?

— Pentru că sunt ca Bilbo, spuse. Sunt nebună. Cel puțin ei așa au crezut. În alea trei luni cât am stat la balamuc.

— Pe bune?

— Pe bune. Primul lucru pe care o să-l fac va fi să-ți încălzesc niște supă.

— Administrația, reluă apoi, încearcă să mă gonească de aici. M-au dat și în judecată. Norocul meu că tătuțu mi-a lăsat destui bani. Pot să-i înfrunt. Mi-au pus numele de Carol Nebuna de la Grădina Zoologică Eliberată.

— Nu prea citesc ziarele. Grădina Zoologică Eliberată?

— Da, iubesc animalele. Cu oamenii am probleme. Dar, numai Dumnezeu știe, cu animalele chiar mă înțeleg. Poate că *sunt* nebună. Habar n-am.

— Eu cred că ești foarte amabilă.

— Pe bune?

— Pe bune.

— Oamenii par să se sperie de mine. Mă bucur că tu nu te sperii.

Ochii ei căprui se deschideau din ce în ce mai tare. Erau de un căprui-închis, meditativ și, cu cât vorbeam mai mult, cu atât părea iasă mai mult din cochilie.

— Auzi, i-am spus, scuză-mă, dar am nevoie la toaletă.

— Mergi pe hol, apoi prima ușă la stânga.

— OK!

Am mers înainte pe hol, apoi la stânga. Ușa era deschisă. M-am oprit. Pe țeava de la duș stătea un papagal. Iar pe covorașul din fața căzii, un

tigru în mărime naturală se întindea leneș. Papagalul mă ignoră, iar tigru! îmi aruncă o privire plictisită și indiferentă. M-am întors rapid în camera din față.

— Carol! Doamne Dumnezeule, e un *tigru* în baie!

— Ah, ăla e Dopey Joe. Dopey Joe nu-ți face nimic.

— Bine, bine, dar nu pot să mă cac dacă un tigru se holbează la mine.

— Of, prostu!le. Hai cu mine!

Am urmat-o pe Carol pe hol. Intră în baie și îi spuse tigrului:

— Haide, Dopey, tre' să te cari. Domnul nu poate să se cace dacă te ui!ți tu la el. Are impresia că vrei să-l mănânci.

Tigru! nici măcar nu se sinchisi.

— Dopey, ticălosule, să nu-ți mai spun a doua oară! Număr până la trei! încep! Deci: Unu... doi... trei...

Tigru!l, nimic.

— Foarte bine, văd că te *mănâncă* în fund!

Luă tigru! de ureche și, trăgându-l de ureche, reuși să ridice bestia de pe jos. Felina mârâia, scuipa; îi vedeam col!ții și limba, dar se pare că lui Carol nu-i păsa deloc. Îl scoase din baie de ureche și îl trase pe hol. Apoi îi dădu drumul și îi spuse:

— Bine, Dopey, acum te rog să po!tești în camera ta! Du-te în camera ta!

Tigru! se plimbă pe hol, făcu un semicerc și se întinse pe podea.

— *Dopey!* spuse ea. Du-te în cameră!

Felina se uita la ea, fără să se miște.

— Ticălosul ăsta începe să devină insuportabil, spuse. S-ar putea să fiu nevoită să iau măsuri disciplinare, dar urăsc s-o fac. Îl iubesc prea mult.

— Îl iubești?

— Îmi iubesc toate animalele, bineînțeles. Auzi, dar papagalul? Nu te deranjează?

— Bănuiesc că o să rezist, i-am spus.

— Păi atunci dă-i bătaie, îți urez căcare plăcută. Închise ușa după ea. Papagalul se uita la mine în continuare. Apoi spuse: Dăi bătaie, îți urez căcare plăcută.

Și o făcu *el*, chiar acolo, în cadă.

Am mai discutat în după-amiaza și seara aceea și am băgat niște mâncare bună la ghiozdan. Nu prea eram sigur dacă toate astea nu fac parte dintr-un mare show... sau dacă n-am murit, sau n-am luat-o razna și aveam halucinații.

Nici nu mai știu câte feluri de animale avea Carol în toată casa. Și cei mai mulți erau antrenați să-și facă nevoile civilizat. Era Grădina Zoologică Eliberată.

Apoi veni și timpul pentru „căcare și exerciții”, cum îi spunea Carol.

Îi adună pe toți în grupuri de câte cinci-șase și îi conduse în curte. Vulpe, lup, maimuță, tigru, panteră, șarpe – ați văzut doar o grădină zoologică. Avea de toate. Dar cel mai ciudat era că animalele nu se deranjau unele pe altele. Faptul că erau bine hrănite avea importanța lui (facturile ei pentru mâncare erau uriașe – tătuțu trebuie să-i fi lăsat o avere), dar aveam impresia că dragostea lui Carol îi adusesese într-o stare de pasivitate blândă și aproape amuzantă – o transă de iubire.

Animalele se simțeau pur și simplu *bine*.

— Uită-te la ei, Gordon. Uită-te cu atenție. N-ai cum să nu-i iubești. Uită-te ce *mișcări* au. Fiecare este atât de diferit, atât de real, atât de mult el însuși... Nu seamănă deloc cu oamenii. Se controlează, sunt organizați, nu au nimic urât în ei. Au păstrat darul, darul cu care s-au născut...

— Da, cred că înțeleg ce vrei să spui...

Noaptea, nu reușeam să adorm. M-am îmbrăcat, fără să mă încălț, apoi am luat-o pe hol până la camera din față. Puteam să trag cu ochiul, fără să fiu văzut. Am stat acolo.

Carol era goală, întinsă pe măsuță, pe spate, cu partea inferioară a coapselor și a picioarelor atârând. Tot corpul ei era de un alb incitant, de parcă n-ar fi văzut soarele niciodată, iar sânii îi erau mai degrabă viguroși decât mari - păreau să fie niște entități separate, care se ridicau spre cer, cu sfârcurile mai deschise la culoare decât la majoritatea femeilor, mai degrabă de un roz-purpuriu aprins, de culoarea focului, doar mai roz, ca niște neoane. Dumnezeu, femeia cu sâni de neon! Și buzele ei, de aceeași culoare, erau deschise într-o stare de vis. Capul îi atârna ușor pe celălalt capăt al măsuței, cu părul roșcat castaniu răsfirat, unduindu-se, adunat în cercuri pe covor. Trupul ei părea *uns* - de parcă n-ar fi avut coate sau genunchi, nimic ascuțit, nicio muchie. Era *netedă*. Singurele părți ale corpului care ieșeau în evidență erau sânii ridicați. Iar în jurul trupului avea un șarpe lung, încolăcit, - nu știu ce specie. Scotea limba despicață și se unduia în sus și-n jos, apropiindu-și capul de capul lui

Carol, încet, fluid. Apoi șarpele se ridică și, cu gâtul îndoit, se uită la nasul lui Carol, la buzele și ochii ei – sorbindu-i parcă chipul.

Din când în când, șarpele aluneca ușor în jurul trupului lui Carol; aluneca de parcă ar fi mângâiat-o și, după mângâiere, își contracta ușor trupul, strângând-o, încolăcindu-se în jurul ei. Carol respira, pulsa, tremura; șarpele îi aluneca pe lângă urechi, apoi se ridica, se uita la nasul, buzele și ochii ei și își relua mișcările. Limba șarpelui unduia rapid, iar Carol stătea cu picioarele desfăcute, cu părul pubian așteptând, roșu și minunat, în bătaia lămpii.

M-am întors în camera mea. „Ce șarpe norocos”, îmi spuneam; nu mai văzusem un asemenea corp la nicio femeie. M-am chinuit ceva să adorm, dar, într-un final, am reușit.

A doua zi, dimineața, la micul dejun, am întrebat-o pe Carol:

— Tu chiar ești îndrăgostită de grădina ta zoologică, nu-i așa?

— Da, de toți, de fiecare în parte, spuse.

Am terminat micul dejun, fără să scoatem prea multe cuvinte. Carol arăta mai bine ca niciodată. Radia pur și simplu. Părul ei părea viu; părea că se mișcă odată cu ea, și lumina care intra pe geam, pătrunzând prin el, îi scotea și mai mult în evidență culoarea roșie.

Ochii ei erau larg deschiși și clipeau, dar fără teamă, fără îndoială. Ce ochi: lăsau să intre și să iasă tot prin ei. Era în același timp animal și om.

— Auzi, i-am spus, dacă reușești să-mi recuperezi haina de la maimuța aia, mi-aș cam

vedea de drum.

— Nu vreau să pleci, zise.

— Vrei să fac și eu parte din grădina ta zoologică?

— Da.

— Dar eu sunt om, să știi.

— Da, dar ești neatins. Nu ești ca ei. Ești încă fluid pe dinăuntru: ei sunt pierduți, închistați. Și tu ești pierdut, dar nu ești închistat. Nu ai nevoie decât să fii găsit.

— Dar s-ar putea să fiu prea bătrân ca să... fiu iubit ca restul animalelor tale.

— Nu știu... îmi placi foarte mult. Nu poți să rămâi? S-ar putea să te găsim...

A doua noapte iar n-am reușit să adorm. Am ieșit din nou pe hol și m-am uitat printre mărgelele care atârnavă la ușă. De data aceasta, Carol era întinsă pe masa din mijlocul camerei. Era o masă de stejar, aproape neagră, cu picioare butucănoase. Carol era întinsă pe masă, cu fundul chiar pe marginea ei, cu picioarele desfăcute, cu degetele de la picioare atingând podeaua. Cu o mână își acoperi vaginul, apoi o depărtă. Parcă tot corpul i se învioră într-un roz-strălucitor; sângele păru să-i pătrundă prin tot corpul, apoi să dispară. Ultima pată roză mai zăbovi un pic exact sub bărbie, deasupra gâtului, apoi dispăru, și vaginul i se deschise ușor.

Tigrul înconjură masa încet, în cercuri line. Apoi începu să alerge din ce în ce mai repede, dând din coadă agitat. Carol gemu încet. În aceeași clipă tigrul se opri chiar înaintea picioarelor ei desfăcute. Se ridică și cuprinse

capul lui Carol între labele sale. Penisul i se extinse; era uriaș. Îl împinse, încercând să intre. Carol luă penisul tigrului, de parcă ar fi vrut să-l ghideze înăuntru. Se zvârcoliră amândoi într-o agonie sufocantă. Apoi penisul intră parțial. Tigru își încordă brusc pulpele; intră cu totul... Carol scoase un țipăt ascuțit. Apoi cuprinse gâtul tigrului cu ambele mâini, în timp ce animalul începu să pompeze. M-am întors și am plecat în camera mea.

A doua zi am servit prânzul în grădină, împreună cu animalele. Un fel de picnic. Mâncam niște salată de cartofi, când pe lângă mine trecu un linx cu o vulpe argintie. Era un set de experiențe cu totul nou pentru mine. Municipality o obligase pe Carol să ridice niște garduri înalte de sârmă, dar animalelor le rămăsese totuși destul spațiu verde unde să bântuie. Terminarăm de mâncat și Carol se întinse pe iarbă, cu fața la cer. Doamne, ce n-aș fi dat să fiu din nou tânăr!

Carol se uită la mine.

— Vino la mine, tigr bătrân ce ești!

— Tigru?

— Tigru, Tigru, care arzi!... Când vei muri, te vor recunoaște după dungi.

M-am întins lângă Carol. Ea se întoarse pe o parte și își sprijini capul pe brațul meu. M-am întors spre ea. Prin ochii ei treceau tot cerul și pământul.

— Arăți ca Randolph Scott⁶⁷ combinat cu

67 Primul vers din poezia Tigru de William Blake (în traducerea lui Cicerone Theodor-escu) (n.red.)

Humphrey Bogart, spuse.

Am râs.

— Ești haioasă.

Ne-am uitat unul la celălalt în continuare. Simțeam că m-aș putea scufunda în ochii ei.

Apoi i-am atins buzele cu mâna, ne-am sărutat și am tras-o spre mine. Cu cealaltă mână mă jucam în părul ei. Fu un sărut de îndrăgostiți, un lung sărut de îndrăgostiți, și totuși am avut erecție; trupul ei se unduia lângă mine ca un șarpe. Un struț trecu.

— Doamne am spus, Doamne, Dumnezeuule...

Ne-am sărutat din nou. Apoi ea începu să-mi zică:

— Oh, ticălosule, ticălosule ce ești, ce vrei să-mi faci? îmi luă mâna și mi-o strecură în blugii ei. I-am simțit părul de pe pubis. Era un pic umed. Am frecat și am mângâiat zona aia, apoi mi-am strecurat degetul înăuntru. M-a sărutat sălbatic. Ticălosule! Ticălosule! apoi s-a tras la o parte. Nu așa de repede! Trebuie s-o luăm încet, încet... Ne ridicarăm, îmi luă palma și citi în ea. Linia vieții... spuse. Nu ești de mult pe pământ. Vezi, aici. Uită-te în palmă. Vezi linia aia?

— Da.

— Aia e linia vieții. Uite, pe-a mea o vezi? Am mai fost de multe ori pe pământ.

Carol era serioasă și am crezut-o. Trebuia s-o crezi pe Carol. Era singurul om pe care puteai să-l crezi. Tigrul ne privea de la vreo douăzeci de metri depărtare. O adiere blândă îi așază părul roșcat-șaten pe umeri. N-am putut să mai rabd. Am apucat-o și ne-am sărutat din nou. Ne-am lăsat

pe spate, apoi ea se retrase din nou.

— Tigrule, ticălosule, nu ți-am zis s-o luăm mai *încet*? Și am mai stat să discutăm. Apoi îmi spuse: înțelegi – nu știu cum să mă exprim. Visez mult despre asta. Lumea e obosită. Se apropie un fel de sfârșit. Oamenii au amortit într-o stare de apatie – oameni de piatră. S-au săturat de ei înșiși. Se roagă să moară și rugăciunile lor vor fi ascultate. Eu – eu – cum să spun, pregătesc o ființă nouă care să populeze ceea ce va mai rămâne din pământ. Simt că, în același timp, în altă parte mai există cineva care pregătește ființa aceasta nouă. Poate chiar în mai multe locuri. Ființele astea se vor întâlni și se vor înmulți, și vor supraviețui, înțelegi? Dar trebuie să ia tot ce e *mai bun* de la toate ființele, inclusiv de la oameni, ca să poată supraviețui în acea mică insulă de viață care va dăinui... Visele mele, visele mele... Crezi că sunt nebună? Mă privi și râse. Crezi că sunt Carol Nebuna?

— Nu știu, i-am răspuns. N-am de unde să știu.

În seara aceea iarăși n-am reușit să dorm și m-am dus să trag cu ochiul în camera din față. M-am uitat printre mărgеле. Carol stătea întinsă pe canapea singură și lângă ea lumina o lampă micuță. Era goală și părea că doarme. Am dat mărgелеle la o parte și am intrat în cameră, apoi m-am așezat pe un scaun din fața ei. Numai jumătatea de sus a corpului ei era luminată, restul era în umbră.

M-am dezbrăcat și m-am dus spre ea. M-am așezat pe marginea canapelei și am privit-o.

Deschise ochii. Nu părea deloc surprinsă să mă vadă. Dar în ochii ei căprui, cu toate că erau limpezi și profunzi, se citea un fel de gol, de nerecunoaștere, ca și când n-aș fi fost ceva ce-i era cunoscut după nume sau înfățișare, ci altceva, o forță diferită de mine însumi. Dar pe care o accepta.

În lumina lămpii, părul ei avea aceeași culoare ca în bătaia soarelui – roșul ieșea în evidență dintre firele castanii. Era ca un foc înăuntru; ea însăși era ca un foc înăuntru. M-am aplecat și am sărutat-o după ureche. Inspira și expira apăsător. Am alunecat și mi-am lăsat picioarele să coboare de pe canapea, m-am aplecat peste ea, lingând-o pe sâni, apoi m-am dus spre abdomen, spre buric, înapoi spre sâni, apoi în jos, din nou, spre locul unde începeau firele de păr, și am început s-o sărut acolo, am mușcat-o ușor, apoi am coborât și mai mult, am sărit peste zona genitală și am sărutat-o pe interiorul unei coapse, apoi pe cealaltă. Se mișcă și scoase un geamăt mic:

— Ah, ah...

Și apoi m-am mutat asupra deschizăturii, a buzelor, și am desenat cercuri încete cu limba pe marginea lor, apoi în sens invers. Am mușcat, mi-am afundat limba de două ori, adânc, m-am retras și am desenat cercurile din nou. Locul se umezi și simții un gust vag de sărat. Am înconjurat locul cu limba. Același geamăt:

— Ah, ah...

Și floarea se deschise, am văzut mugurele micuț și l-am gădilat și l-am lins cât am putut de încet și de tandru. A dat din picioare și, când a

încercat să și le încolăcească în jurul gâtului meu, m-am ridicat, lingând mai sus, oprindu-mă, ridicându-mă spre gât, mușcând-o, iar penisul meu se zbătu atunci să pătrundă, când ea se întinse și îi arătă intrarea. În timp ce alunecam înăuntru, gura mea dădu peste gura ei – și eram împreunați în două locuri –, gura îi era umedă și rece, și floarea, umedă și fierbinte, ca un cuptor încins, și mi-am ținut penisul erect și nemișcat înăuntru ei, în timp ce ea se mișca în jurul lui, implorând...

— Ticălosule, ticălosule ce ești... mișcă! Mișcă-te!

Am rămas nemișcat, în timp ce ea se zbătea. M-am proptit cu picioarele în marginea canapelei și m-am împins și mai adânc, tot fără să mă mișc. Apoi m-am încordat și am pulsat de trei ori, fără să-mi mișc corpul. Ea mi-a răspuns cu contracții. Am repetat toată mișcarea, iar când am simțit că nu mai rezist, am scos-o aproape de tot, am băgat-o din nou – în ceva fierbinte și moale –, am repetat din nou, apoi am rămas nemișcat, în timp ce ea se agita pe vârful penisului meu, ca un pește în cârlig. Am reluat aceleași mișcări de mai multe ori, apoi, când simțeam că-mi pierd deja mințile, am început s-o împing înăuntru și afară, simțind cum crește, și am urcat împreună, contopindu-ne – într-o înțelegere deplină –, lăsând în urmă totul, istoria, pe noi înșine, ego-ul din noi, mila și introspecția, totul, în afară de plăcerea ocultă a savurării Ființei.

Am ajuns împreună la orgasm și am rămas apoi înăuntru fără ca penisul să mi se micșoreze. În timp ce o sărutam, buzele ei erau cu totul moi,

cedând sub presiunea buzelor mele. Avea gura complet relaxată, abandonată oricărui impuls. Am rămas în lumină și ne-am ținut în brațe încă o jumătate de oră, apoi Carol se ridică. Se duse prima la baie. Apoi am urmat-o și eu. În noaptea aceea nu era acolo niciun tigru. Doar Tigrul cel bătrân care ardea.

Relația noastră se dezvoltă, spiritual și sexual, dar, în același timp, trebuie să recunosc, Carol continua să se joace și cu animalele. Și lunile treceau într-o stare de fericire naturală. Apoi am observat că ea rămăsese însărcinată. Și nu mă oprisem decât pentru un pahar cu apă...

Într-o zi ne-am dus în oraș la cumpărături. Am încuiat casă, ca de obicei. Nu ne făceam prea multe griji din cauza hoților sau a spărgătorilor, pentru că îi aveam pe tigru și pe panteră, și restul animalelor așa-zis periculoase. Mâncarea animalelor era livrată în fiecare zi, dar pentru noi trebuia să mergem în oraș. Pe Carol o cunoștea toată lumea. Carol Nebuna, și diverși indivizi se holbau la ea prin magazine, iar acum la mine, noul ei animal de companie, noul bătrânul ei animal.

Mai întâi ne-am dus la un film, dar nu ne-a plăcut. Când am ieșit, ploua încet. Carol își cumpără niște rochii de mămică, apoi ne-am dus la magazin să ne facem restul cumpărăturilor. Ne-am întors cu mașina, fără să ne grăbim, discutând și savurându-ne reciproc compania. Eram niște oameni mulțumiți. Nu ne doream decât ceea ce aveam; nu aveam nevoie de ei și de mult nu ne mai păsa de părerea lor. Dar n-aveam cum să nu le simțim ura. Eram niște outsiders. Trăiam laolaltă

cu animalele, iar animalele erau un pericol pentru societatea lor – așa credeau ei. Și noi eram un pericol pentru modul lor de viață. Ne îmbrăcam în haine vechi. Eu umblam neras, netuns și, chiar dacă aveam cincizeci de ani, părul îmi era roșcat-aprins. Lui Carol părul îi ajungea până la fund. Și tot timpul găseam lucruri de care să ne amuzăm. Să râdem din tot sufletul. Ei nu puteau să înțeleagă. La magazin, Carol țipase după mine, „Băi, tătuțule! Ia vezi că vine sarea! Prinde sarea, tătuțule, boșorog ce ești!”

Stătea în celălalt capăt al rafturilor, cu trei oameni între noi, și îmi aruncă sarea pe deasupra capetelor. Am prins-o; amândoi am izbucnit în râs. Apoi m-am uitat mai atent la sare.

— Nu, nu, fata mea, târfulițo! Ai de gând să-mi îngroși arterele? Avem nevoie de sare *iodată*! Prinde, iubito, dar ai grija la copil! Săracu' o s-o încaseze destul mai încolo!

Carol prinse sarea și îmi aruncă înapoi sarea iodată. Ce fețe făceau... Câtă nerușinare pe capul nostru.

Ne simțiserăm bine în ziua aceea. Filmul fusese prost, dar noi ne simțiserăm bine. Ne făceam propriile filme. Chiar și ploaia ne făcea să ne simțim bine. Am dat jos geamurile și am lăsat-o să bată înăuntru. Când ajunserăm în dreptul aleii care ducea spre casă, Carol scoase un geamăt. Era un strigăt de agonie. Se prăbuși în scaun și se făcu albă ca varul.

— Carol! Ce s-a întâmplat? Ce ai? Am tras-o spre mine. Ce s-a întâmplat? Spune-mi...

— N-am nimic. Dar ei au făcut ce au făcut.

Știu, simt că au fost aici, Doamne, Doamne - Doamne Dumnezeule, jigodii nenorocite, au distrus totul, au distrus totul, porci împuțiți.

— Ce au distrus?

— I-au omorât - toată casa - i-au omorât, peste tot...

— Așteaptă-mă aici, i-am zis.

Primul peste care am dat a fost Bilbo orangutanul. Avea o gaură de glonț în tâmpla stingă. Capul îi zăcea într-o baltă de sânge. Era mort. Ucis. Pe chip avea o grimasă. Exprima durere, dar dincolo de durere se citea râsul cuiva care văzuse Moartea cu ochii, iar Moartea fusese altceva - ceva surprinzător, dincolo de rațiunea sa, și asta îl făcuse să rânjească, în ciuda durerii. În orice caz știa acum mai multe despre asta decât mine.

Pe Dopey îl omorâseră pe teritoriul lui preferat - baia. Fusese împușcat de mai multe ori, ca și cum ucigașii s-ar fi speriat de el. Pierduse foarte mult sânge, iar mare parte se întărise deja. Ochii îi erau închiși, dar gura îi înghețase într-un rictus amenințător, arătându-i colții enormi și frumoși. Chiar și mort părea mai demn și mai maiestuos decât un om. Papagalul era în cadă. Un glonț. Era întins lângă scurgere, cu capul și gâtul îndoit sub restul corpului, cu o aripă întinsă ca un evantai, de parcă aripa aceea ar fi vrut să țipe, dar nu putuse.

Am căutat prin camere. Nimic nu mai era viu. Toate animalele fuseseră ucise. Ursul negru. Coiotul. Ratonul. Toți. Liniște în toată casa. Nu se mișca nimic. Nu mai era nimic de făcut. Trebuia să

mă ocup de niște funeralii serioase. Animalele plătiseră pentru individualismul lor - și al nostru.

Am eliberat camera de la intrare, apoi dormitorul, am șters sângele cât am putut și am adus-o pe Carol înăuntru. Probabil că se întâmplase în timp ce eram la film. Am luat-o în brațe pe canapea. Nu plângea, dar tremura toată. Am mângâiat-o și am fricționat-o, i-am vorbit în tot felul... Din când în când, câte-un fior îi trecea prin tot corpul și o făcea să geamă:

— Vaaai, vaaai... Dumnezeule...

După vreo două ore izbucni în plâns. Am rămas lângă ea, am ținut-o în brațe. În curând a adormit. Am dus-o în pat, am dezbrăcat-o și am învelit-o. Apoi am ieșit și am examinat curtea din spate. Slavă Domnului, era destul de mare. Ne transformaserăm din Grădină Zoologică Eliberată în cimitir pentru animale.

Mi-a luat două zile să le îngrop pe toate. Carol puneam marșuri funebre, iar eu îngropam cadavrele și le acopeream cu pământ. Era insuportabil de trist. Carol scrise pe morminte și apoi am băut niște vin, fără să scoatem vreun cuvânt. Oamenii veneau și se uitau prin gardul de sâimă; adulți, copii, reporteri și fotografi de la ziare. Spre sfârșitul celei de a doua zile, am umplut și ultima groapă, apoi Carol mi-a luat lopata și s-a îndreptat încet spre mulțimea de după gard. Au început să bată în retragere, murmurând speriați. Carol a azvârlit lopata în gard. Mulțimea s-a ferit și-a ridicat brațele, ca și cum lopata i-ar fi putut ajunge.

— Vă felicit, criminalilor, a strigat Carol, sper

că sunteți fericiți!

Apoi am intrat în casă. Afară erau cincizeci și cinci de morminte proaspăt săpate...

După câteva săptămâni, i-am sugerat lui Carol să încercăm să înființăm o nouă grădină zoologică, de data asta însă lăsând întotdeauna pe cineva de pază.

— Nu, îmi spuse. Visele mele... visele mele îmi spun că timpul a sosit. Totul se apropie de sfârșit. Am ajuns chiar la timp. Am reușit.

Nu i-am mai pus nicio întrebare. Simțeam că trecuse prin destule. Când s-a apropiat termenul la care trebuia să nască, Carol m-a rugat să o iau de nevastă. Spunea că nu are nevoie de căsătorie, dar, pentru că nu mai avea nicio rudă, ar fi vrut ca eu să moștenesc casa. Asta în caz că ar fi murit în timpul nașterii și visele nu i s-ar fi adevărat - despre sfârșit.

— Visele pot greși, spuse, deși, până acum, ale mele n-au greșit.

Așa că am avut o ceremonie liniștită - în cimitirul din curte. Martor și cavaler de onoare ne-a fost un vechi amic de-al meu de cartier, iar trecătorii s-au holbat din nou. Totul se termină destul de repede. I-am dat amicului meu niște vin și niște bani, și l-am dus înapoi cu mașina în ghetou.

Pe drum m-a întrebat, dând sticla peste cap:

— Ai lăsat-o borțoasă, a?

— Păi, cred că da.

— Vrei să zici că au mai fost și alții?

— Ăăă... da.

— Așa-s muierile astea. Nu știi niciodată.

Jumătate din băieții de la pârnaie au ajuns acolo din cauza femeilor.

— Credeam că din cauza băuturii.

— Întâi femeile, și apoi băutura.

— Am înțeles.

— Nu știi niciodată cu muierile astea.

— A, nu, am știut.

Îmi aruncă o privire cu subînțeles și l-am lăsat să coboare.

Așteptam jos, la parter, în spital. Ce ciudat mi se părea tot ce se întâmplase. Ajunsesem din ghetou direct în casa aia, și apoi câte se întâmplaseră. Dragostea și agonia. Dar, per total, dragostea învinsese agonia. Însă nu se terminase încă totul. Am încercat să citesc scorurile meciurilor de baseball, rezultatele curselor. Nu mai aveau niciun sens. Apoi erau și visele lui Carol; credeam în ea, dar nu eram la fel de sigur de visele ei. Ce erau visele, în fond? Nu știam. Apoi l-am văzut pe doctorul lui Carol la ghișeu, discutând cu o asistentă. M-am dus la el.

— A, domnule Jennings, spuse, nevasta dumneavoastră se simte bine. Iar vlăstarul e băiat, trei kile două sute.

— Vă mulțumesc, domnule doctor.

Am luat liftul până la sala copiilor. Cred că erau peste o sută de bebeluși acolo, și toți plângeau. Îi auzeam de după geam. Nu mai conteneau. Ce chestie și nașterea asta! Și moartea asta. Fiecăruia dintre noi avea să ne vină rândul. Intrăm singuri în viață și la fel de singuri o părăsim. Iar cei mai mulți dintre noi ducem o viață singuratică, incompletă și plină de teamă. O

tristețe profundă puse stăpânire peste mine. Văzând toate viețile acelea care aveau să se curme la un moment dat. Văzând toate viețile acelea care aveau să se transforme mai întâi în ură, în demență, nevroză, stupiditate, frică, crimă, în nimic – nimic în viață și nimic în moarte.

— Am spus asistentei cum mă cheamă. Intră în camera de sticlă și se duse la copilul nostru. Îl ridică și zâmbi. Era un zâmbet plin de o profundă iertare. Trebuia să fie. M-am uitat la copil – era imposibil, imposibil din punct de vedere medical: era tigrul, ursul, șarpe și om. Era ren, coiot, linx și om. Nu plângea. Se uita la mine și mă recunoștea. Și eu îl recunoșteam. Era insuportabil, Om și Supraom, Supraom și Suprabestie. Era absolut imposibil și mă privea, pe mine, Tatăl, unul dintre tați, unul dintre numeroșii tați... și marginea soarelui lumină spitalul, și întreaga clădire începu să se cutremure, bebelușii să urle, luminile se stinseră și se aprinseră, apoi o rază purpurie străbătu prin peretele de sticlă din fața mea. Asistentele începură să țipe. Trei lămpi fluorescente se desprinseră din lanțuri și se prăbușiră peste bebeluși. Asistenta stătea și îmi ținea copilul în brațe, zâmbind, în timp ce prima bombă de hidrogen cădea peste orașul San Francisco.

UN TIP POPULAR

de două ori m-am îmbolnăvit de gripă, de gripă, de gripă, și ușa mea se trânteste încontinuu și sunt din ce în ce mai mulți oameni, și fiecare are impresia că are ceva special de oferit, și ușa zbang zbang zbang, întotdeauna aceeași poveste, țip:

— STAȚI PUȚIN! STAȚI PUȚIN!

Îmi trag o pereche de pantaloni pe mine și le deschid, dar sunt foarte obosit, nu dorm niciodată cât ar trebui, n-am mai fost la budă de 3 zile și, exact, ați ghicit, o iau razna, și toți oamenii ăștia au energia lor specială, părțile lor bune, eu sunt un singuratic, dar nu sunt chiar ciufut, numai că mereu, dar mereu, se găsește câte ceva. Mă gândesc la ce spunea mama în germană, nu mai știu cum suna exact, dar era ceva de genul: „emmer etvas!” ceea ce însemna: „tot timpul câte ceva”. Ceea ce un om n-are cum să înțeleagă decât după o anumită vârstă. Nu că vârsta ar fi un avantaj, numai că îți prezintă aceeași scenă la infinit, ca un film despre casa de nebuni.

E un tip solid, îmbrăcat în pantaloni soioși, tocmai sosit dintr-o călătorie, care crede în munca lui și chiar nu scrie prost, dar sunt cam suspicios față de încrederea asta a lui, la fel cum lui nu îi prea place faptul că nu ne pupăm și nu ne îmbrățișăm în mijlocul camerei, e un tip amuzant, un actor, ar trebui să fie. A trăit mai multe vieți decât zece oameni la un loc. Dar energia lui, admirabilă, începe până la urmă să mă obosească, nu dau doi bani pe lumea poezilor sau pe faptul că l-a sunat pe Norman Mailer, că-l cunoaște pe Jimmy Baldwin, sau pe altceva, pe orice altceva, și văd că nu prea mă înțelege, pentru că nu prea mă entuziasmez de superioritatea lui. OK. Oricum, tot îmi place, e mai bun decât 999 dintr-o mie. Dar sufletul meu german nu se va potoli până când nu îl voi găsi pe al o mielea. Sunt foarte liniștit și îl ascult, dar în adâncul sufletului meu clocotește o

doză enormă de nebunie, cu care ceilalți trebuie să fie până la urmă atenți, altfel o să am eu grijă de ea, într-o zi, într-o cameră jerpelită de motel, mai jos de Vermont Ave. Deci așa. La naiba!

Deci, tipul vorbește, e amuzant, mă face să râd.

— 15 mii de parai, am luat 15 mii. A murit unchi-miu. Și ea se trezește că vrea să se mărite, sunt gras ca un porc. Mă hrănea bine. Câștigă vreo 300 pe săptămână, o slujbă serioasă, iar acum vrea să se mărite și să-și dea demisia, plecăm în Spania. OK, și lucrez la o piesă, am o idee trăsnet, în concluzie, mă pun pe băut și futut cu toate fetițele, și apare un tip din Londra care vrea să-mi vadă piesa, vrea s-o pună în scenă, OK, și vin acasă de la Londra și aici, băga-mi-aș pula, aflu că nevastă-mea se fute cu primarul orașului, prietenul meu cel mai bun, și mă duc la ea și-i zic:

— CURVĂ ORDINARĂ, TE-AI FUTUT CU PRIETENUL MEU CEL MAI BUN, CARE, PE DEASUPRA, MAI E ȘI PRIMAR. AM SĂ TE OMOR, CĂ IAU NUMAI 5 ANI, PE MOTIV DE ADULTER!

Se plimbă de colo până colo prin cameră.

— Și ce s-a mai întâmplat, îl întreb.

— Cică, „hai, bagă cuțitul în mine, fătălăule!”

— Ăsta da curaj, îi zic.

— Păi da, zice, că aveam ditamai cuțitul de măcelar în mină și l-am azvârlit cât colo. Avea prea multă clasă pentru mine. Prea multă clasă de mic-burghez.

Așa. Apoi, dragii moșului, a plecat.

M-am întors în pat. Simțeam că mor. Nu interesa pe nimeni, nici măcar pe mine. M-au

apucat frisoanele din nou. Nu-mi mai ajungeau păturile, tot frig îmi era. Și mintea îmi era rece – toate aventurile minții omenеști mi se păreau o înșelătorie, niște prostii, mi se părea că, de când mă născusem, fusesem aruncat într-o adunătură de escroci; și, dacă nu înțelegeai înșelătoria sau nu erai de partea lor, erai terminat, scos din joc. Era o plasă solidă, țesută de secole, n-aveai cum să rupi firele, el nu voia să rupă firele, nu voia să fie un învingător; știa că Shakespeare scria prost, că frica îl mâna pe Creeley; nu conta, tot ce-și dorea era o cămăruță, doar pentru el. Numai pentru el.

Odată îi mărturisise unui prieten, despre care pe atunci credea că-l înțelege:

— Niciodată n-am fost singur.

La care prietenul lui îi răspunsese:

— Ești un mincinos nenorocit.

S-a băgat la loc în pat, bolnav, a trecut o oră, soneria a sunat din nou. S-a decis să n-o mai bage în seamă.

Dar soneria și bătutul reîncepură cu atâta violență, încât s-a gândit că ar putea fi totuși ceva important.

Era un tip tânăr, evreu, un poet destul de talentat, dar ce dracu' vrea?

— Hank?

— Da?

Împinse ușa, tânăr, plin de energie, plin de încredere în aiureala cu poezia – în toate prostiile alea: că, dacă omul este un om bun și un poet foarte bun, va fi recompensat undeva dincoace de dincolo de lume. Puștiul pur și simplu nu știa.

Gașca de la Gugg⁶⁸ era deja chită pe cei grași și comozi de atâta supt pulă, și pândit, și predat engleză pentru începători la universitățile din toată țara. Totul era făcut să te termine, sufletul nu va triumfa niciodată asupra înșelătoriei, abia la un secol după moarte, și atunci îți vor folosi sufletul ca să fi păcălească pe alții, totul se ducea de râpă.

Intră, student tânăr, viitor rabin.

— O, doamne, a fost groaznic, spuse.

— Ce? l-am întrebat.

— Drumul spre aeroport.

— Da?

— Ginsberg și-a fracturat coastele în accident. Ferlinghetti n-a avut nici pe dracu', prostu' naibii! pleca în Europa, să țină lecturile alea publice, pentru care ia 5 sau 7 dolari pe seară, și n-a avut nici măcar

O zgârietură. Într-o seară, eram pe scenă cu Ferlinghetti și ăsta încerca să facă mișto de un tip, oribil, cu trucuri, mi s-a părut jalnic, până la urmă l-au huiduit ăștia, s-au prins. Hirschman mai face și el porcării din astea.

— Nu uita, Hirschman e obsedat de Artaud. Are impresia că, dacă un om nu se poartă ca un nebun, nu e un geniu, mai lasă-l puțin, poate-poate.

— La dracu', zice puștiul, mi-ai dat 35 de dolari să-ți dactilografiezi poeziile alea pentru următorul tău volum, dar sunt prea multe. DOAMNE IISUSE HRISTOASE, nu mi-am închipuit

68 Fundația Guggenheim, care acordă burse substanțiale scriitorilor și artiștilor, (n.red.)

să fie atât de MULTE!

Și, când un evreu rostește numele lui Iisus, e clar că e groasă treaba, așa că mi-a dat 3 dolari și eu i-am dat zece, și amândoi ne-am simțit mai bine. Mi-a mai mâncat și-o jumătate de baghetă franțuzească, cu o murătură sfințită, și a plecat.

M-am băgat la loc în culcuș și m-am pregătit să mor, și toate chestiile astea bune, rele, băieții buni și băieții răi, scriindu-și rondelurile, încordându-și mușchii aschilambici de poeți, mă obosesc, sunt prea mulți, prea mulți care încearcă să dea lovitura, prea mulți care se urăsc reciproc, și sunt unii faimoși care nu merită să fie, dar sunt și mulți care merită, așa că toată treaba e epuizantă, deprimantă, oscilantă, „m-am întâlnit cu Jimmy la un chef...”

ce să spun, tre' să le înghiți căcatul. Așa că se întoarse în pat. Și se uită la păianjenii care înghițeau pereții, acesta era locul unde se simțea cel mai bine, întotdeauna, nu suporta mulțimea, poeții, ne-poeții, eroii, ne-eroii - nu putea să-i suporte, era sortit pierzaniei, singura lui problemă era să-și accepte pierzania cât mai ușor. El, eu, noooi, voi...

Ajunse în pat, în sfârșit, tremurând de frig. Moartea ca o burtă albă de pește, ca o salivă albă. Gândește-te. Toată lumea moare, perfect, dar nu și pentru mine și încă o persoană, bine. Există o grămadă de teorii, o grămadă de filosofi, sunt obosit.

Da, și cum spuneam, gripa, gripa, moartea naturală provocată de frustrări grosolane și de lipsa afecțiunii, și uite-mă în sfârșit în pat, întins,

singur, transpirat, holbându-mă la cruce, luând-o razna în felul meu *propriu* și personal, cel puțin e al meu, zilele acelea când nu mă deranja nimeni, acum întotdeauna sună sau bate cineva la ușa mea, nu câștig nici 500 de dolari pe an din scris, dar ei vin și-mi bat la ușă, vor să mă VADĂ.

El, eu, m-am culcat la loc, mi-era greață, transpiram, muream, chiar muream, doar să mă lase în pace, mă doare-n cur dacă sunt un geniu sau un idiot, lăsați-mă să dorm, lăsați-mă măcar o zi, să mi-o petrec cum vreau eu, și soneria sună din nou.

Ai fi crezut că era Ezra Pound cu Ginsberg sugându-i pula...

Și zise:

— Stai un pic, lasă-mă să-mi pun pantalonii.

Afară toate luminile se aprinseseră, ca niște neoane. Ca niște floace de prostituată.

Era un profesor de engleză, cine știe de pe unde.

— Buk?

— Daa. Sunt bolnav, omule, gripă, foarte contagios.

— Îți faci brad anul ăsta?

— Nu știu. Momentan, sunt pe moarte, e și aia mică în oraș. Dar acum sunt foarte bolnav și contagios.

Se dă doi pași înapoi și îmi întinde un bax de 6 beri, la o lungime de braț, apoi deschide ultimul lui volum de poezii, îmi dă un autograf și pleacă, știu că amărâtul habar n-are de scris, și n-o să aibă niciodată, dar se agață disperat de niște rânduri pe care le-am scris cândva undeva că n-o

să aibă habar niciodată.

Dar nu e o competiție; marea artă nu e deloc competiție, marea artă poate fi guvernul sau copiii, sau pictorii, sau muiștii, sau orice altceva.

— Am zis la revedere tipului și baxului de beri, apoi i-am deschis cartea:

— ... grație unei burse Guggenheim a petrecut anul universitar 1966 - 1967 studiind și făcând cercetări în cadrul..."

aruncă volumul într-un colț, convins că era prost, toate premiile li se dădeau celor deja-grași, care aveau timpul și priceperea să-și ia un formular pentru a cere câcatul ăla de Gugg. El nu văzuse niciodată unul. Nu prea le găseai făcând pe taximetristul sau pe recepționarul la vreun hotel din Albuquerque. Mama măsii. Se întoarse din nou în pat. Sună telefonul, și la ușă bătea cineva.

Gata, până aici. Nu-i mai păsa. Nu-i mai păsa de niciun zgomot și nicio imagine, nu dormise de 3 zile sau 3 nopți, nu se câcase după cină, în sfârșit, era liniște, era cât se poate de aproape de moarte, fără să fie un idiot, dar fiind aproape idiot, era minunat, plecară.

Și chipul hristosului de pe tavanul camerei închiriate începu să crape încet, și el zâmbi, în timp ce tencuiala veche de 200 de ani îi cădea peste gură, o înghiți, apoi se sufocă și muri.

CĂLUȚ DRĂGUȚ

toată noaptea am stat cu John Bărbosul, am discutat despre Cieceley - el, pro, eu, contra, eram beat când am ajuns, și am adus niște beri. Am discutat despre una-alta, conversație obișnuită, toată noaptea, pe la 6 dimineața, m-am urcat în

mașină, am coborât de pe dealuri și am luat-o în jos pe Sunset. Am ajuns, am găsit încă o bere, am băut-o, am reușit să mă dezbrac și m-am dus să mă culc. M-am trezit la prânz, mi-era greață, am sărit din pat, m-am îmbrăcat, m-am spălat pe dinți și m-am pieptănat. M-am uitat la fața de om bolnav întinsă în oglindă, m-am răsucit brusc, pereții se clătinară, am ieșit pe ușă, am ajuns la mașină și am luat-o spre sud, spre Hollywood Park. La treabă.

Am pariat zece dolari pe favoritul care avea 8 la 5 și m-am întors să văd cursa, un puști înalt, într-un costum de culoare închisă, alergă spre ghișeu, încercând să îl mai prindă deschis, ticălosul cred că avea 2 metri pe puțin, am încercat să mă dau la o parte, dar mi-a dat un umăr chiar în față. Era să mă dea jos. M-am întors:

— Dobitoc nenorocit, nu poți să fi MAI ATENT?! am țipat, era prea preocupat ca să mă audă. M-am dus la rampă și l-am urmărit pe calul cu 8 la 5. Apoi am ieșit din club și am intrat în zona standurilor, și mi-am luat o ceașcă de cafea fierbinte, fără frișcă. Pista arăta ca o viziune psihedelică.

De 5,60 ori 5.18 parai, profitul pe prima cursă, nu voiam să fiu la hipodrom, nu voiam să fiu nicăieri, uneori, un om trebuie să se lupte atât de mult să supraviețuiască, încât nu mai are timp să trăiască, m-am întors la club, am terminat cafeaua și m-am așezat ca să nu leșin, mi-era rău, rău.

Cu un minut înainte de următoarea cursă, m-am strecurat înapoi la coadă, un japonez micuț se

întoarce spre mine, foarte aproape.

— Pe cine preferi? nici măcar nu avea programul.

Încercă să tragă cu ochiul la foaia mea. Tipii de genul ăsta sunt în stare să pună câte zece, douăzeci de parai pe o cursă, dar sunt prea zgârciți ca să-și ia un program de 40 de cenți, care conține și detalii despre trecutul cailor.

— Nu prefer pe niciunul, am mârâit spre el.

Cred că a înțeles mesajul, se întoarce și se uită peste umărul tipului din fața lui, se zgâi pe-o parte, se săltă să-i privească peste umăr.

Am pariat și m-am întors să văd cursa. Jeiry Perkins alerga ca un castrat de 14 ani ce era. Charley Short arăta de parcă ar fi adormit în șa. Poate că stătuse treaz și el toată noaptea discutând cu calul. Îl introduseseră pe Night Fright cu 18 la unu, așa că mi-am rupt biletele, cu o zi înainte introduseseră unul cu o cotă de 15 la unu, apoi unul cu o cotație de 60 la unu. Încercam să mă aducă la sapă de lemn. Pantofii și țoalele mele arătau de parcă eram Fraierică Geamantan, un parior își cheltuiește banii pe orice, dar nu pe haine - pileală, mâncare, fete, dar nu haine, atâta timp cât nu ești în pielea goală și ai lovele, te lasă să pariezi.

Băieții se uitau după ceva într-o fustă mini. Cu adevărat MINI! era tânără și mișto, am vorbit cu ea. Prea mult. O noapte cu ea m-ar fi costat 100. Zicea că lucrează ca picoliță undeva, m-am cărat în zdrențele mele și ea se duse la bar, să-și cumpere singură ceva de băut.

Mi-am mai luat o cafea. În seara dinainte

vorbeam cu John Bărbosul despre faptul că Omul plătește de obicei de 100 de ori prețul unei păsânci. Într-un fel sau altul, eu n-o fac. Ceilalți o fac. Păsărică Fustei Mini făcea cam 8 dolari, nu cerea decât de 13 ori mai mult decât valoarea reală, o fată cumsecade.

M-am postat la rând pentru cursa următoare, tabela afișa zero. Cursa era pe punctul de-a începe, grăsanul din fața mea părea adormit, nu părea dornic să parieze.

— Trece-le acolo și mișcă-te, i-am zis. Arăta ca și cum ar fi fost lipit de geam. S-a întors încet și atunci l-am îmbrâncit zdravăn, cu coatele și cu tot corpul, l-am dat la o parte de la geam. Dacă ar fi scos o vorbă, l-aș fi pocnit, din cauza mahmurelii eram agitat, am cumpărat 20 de bilete pe Scottish Dream. Un cal bun, dar mi-era teamă că jocheul Crane n-o să-l poată stăpâni. Nu-mi demonstrase nimic demn de atenție toată ziua. Îmi era deci dator, un cal cu cota 18 îl întrecu pe linia dreaptă, locul doi.

Sărăcia lucie părea din ce în ce mai aproape, mă uitam la oameni, ce făceau ei acolo? de ce nu munceau? cum o scoteau la capăt? erau și câțiva bogătași la bar. Nu păreau îngrijorați, dar aveau privirea aia goală a celor bogați, care apare atunci când lupta pentru supraviețuire dispare și nu e nimic care să o înlocuiască - nicio pasiune, doar starea de a fi bogat, amărâți nenorociți, da. Ha, hahaha, ha.

Beam apă încontinuu, mi-era sete, aveam gâtul uscat, și mi-era și greață, și eram disperat, să câștig. Încolțit din nou. Ce sport obositor!

Un tip cu moacă sud-americană, bine îmbrăcat, mirosind a crimă și a incest, se apropie de mine. Mirosea a canal înfundat.

— Dă-mi și mie niște bănuți, spuse.

— Am spus foarte încet:

— Du-te naibii.

Se întoarse și se duse la următorul.

— Dă-mi și mie niște bănuți, spuse.

Veni și răspunsul, dăduse peste un olandez din New York.

— Dă-mi și mie zece, labagiule, îi spuse olandezul.

Alții umblau prin jur, treziți din Vis⁶⁹, lefteri, furioși, îngrijorați, bătuți, mutilați, păcăliți, înșelați, extorcați, călcați în picioare, sfârșiți. S-ar fi dat din nou pe mâna călăului, dacă ar fi reușit să câștige ceva bani. Eu? urma să devin borfaș sau pește, sau ceva de genul ăsta.

Următoarea cursă nu fu cu nimic mai bună. Am ieșit tot al doilea, Jean Daily mi-a luat-o înainte pe Pepper Tone. Începeam să cred că toți anii mei de experiență la curse – studiul noaptea, ore în șir – erau o iluzie. La naiba, erau doar niște animale, le dădeai drumul și apoi se întâmpla ceva. Aș face mult mai bine să stau acasă și să ascult ceva jenant – *Carmen* în engleză, de pildă –, așteptând să fiu dat afară de proprietar.

La cursa a 5-a am ieșit pe locul doi cu Bobbijack, întrecut de Stormy Scott N. Stormy era un cal cu o cotație supralicitată de 5/2, în mare

69 E vorba de așa-numitul Vis American (American Dream) (ideea că America este o țară democratică și un tărîm al tuturor posibilităților, unde oricine poate avea o viață fericită, (n.red.)

parte pentru că îl avea pe Farrington, cel mai bun jocheu, în șa și pentru că învinsese cu 11 lungimi avans la ultima sa cursă.

Al doilea, la fel și în cursa a 6-a. Cu Shotgun, la un preț bun, o cotă de 8 la unu, în care își mai pusese ră speranța mulți, dar Pepper Streak era mult mai bun. Mi-am rupt biletul de zece dolari.

În cursa a 7-a am ieșit pe locul 3. Pierdusem 50 de parai, în cursa 8, trebuia să aleg între Creedy Crash și Red Wave. M-am lăsat păcălit de Red Wave, așa că, bineînțeles, a câștigat Creedy Cash, cotelat cu 8/5, călărit de O'Brien. Ceea ce nu era cine știe ce surpriză - Creedy câștigase deja 10 din 19 curse anul acela.

Pariasem o sumă mare pe Red Wave și eram cu 90 de parai în minus, m-am dus la toaletă să fac un pișu, mișunau pe-acolo gata să te omoare, să-ți fure portofelul, o haită jumulită și jalnică. În curând aveau să plece și totul se va fi terminat, ce viață - familii destrămate, slujbe pierdute, afaceri duse pe apa sâmbetei. Nebunie, dar, iubito, așa se strâng taxe pentru bunul stat californian. 7 sau 8 la sută din fiecare dolar, o parte erau folosiți la autostrăzile alea. Pentru a angaja polițai ca să te amenințe, pentru a construi balamucuri, pentru a-l hrăni și a-l plăti pe Ronald.

Încă o încercare, am pariat pe un jugan de 11 ani, Fitment, un cal care dăduse lovitura în ultima sa cursă, terminase cu 13 lungimi avans la un preț de vânzare de 6.500 de dolari, și care acum alerga cu două oferte de 12.500 și una de 8.000. Cred că înnebunisem, mai ales că Fitment avea o cotă de doar 9 la 2. Am pariat 10 dolari pe Urrall, la o cotă

de 6 la unu, ca soluție de rezervă, și 40 pe Fitment. Ceea ce mi-a lăsat o gaură de 140 de dolari. 47 de ani și încă mai visez la cai verzi pe pereți, mai fraier decât cel mai necioplit țărănoi.

Am ieșit să mă uit la cursă. Fitment luă prea larg prima curbă, dar alerga ușor. Nu ceda, scumpete, nu ceda. Arată-mi măcar un sprint mic, un sprintuleț. De ce să se răzbune zeii întotdeauna pe același om? lăsați-i și pe alții să-și aibă partea, ajută la stăpânirea de sine.

Se întuneca și caii alergau prin ceață. Fitment luă conducerea curând după începutul cursei, alerga fără efort, dar Meadow Hutch, favoritul cu 8/5, înconjură plutonul și ajunse în fața lui Fitment. Au galopat așa până după ultima curbă, apoi Fitment ieși din pluton, îl ajunse pe Meadow Hutch, îl depăși și se îndepărtă de el. De, am terminat cu favoritul 8/5, mai avem doar 6 cai de întrecut, „la dracu’, parcă văd că n-o să-mi iasă, mă gândeam. O să iasă vreunul din pluton. O să se trezească vreunul, zeii n-o să mă lase să câștig. O să mă întorc în cameră și o să zac pe întuneric, cu luminile stinse, cu ochii în tavan, întrebându-mă ce înseamnă toate astea.⁴⁴

Fitment avea 2 lungimi avans pe linia dreapta, am așteptat, părea că nu se mai termină, doamne, ce LUNGĂ mi se părea linia aia! LUNGĂ!

N-o să-mi iasă. Nu mai suport, uite ce întuneric e.

140 de parai în minus, suferind, bătrân. Stupid, ghinionist, cu sufletul bolnav.

Fetele tinere se culcă numai cu supermeni. Când mă văd pe stradă, fetele rid.

Fitment. Fitment.

Menținea cele 2 lungimi, galopa ușor. Atinse 2 și 1/2. Nimic nu se apropia, minunat, o feerie, chiar și ceața zâmbea. L-am văzut cum a trecut linia, apoi m-am dus și am băut niște apă. Când m-am întors, săltaseră prețul. 11,80 dolari pentru 2. Pariasem 40. Am luat pixul și am făcut calculul, câștig: 236 dolari, minus pierderea de 140 dolari, însemna un profit de 96 de dolari.

Fitment. Te iubesc, iubirea mea. Te iubesc, căluț drăguț.

Coadă la biletele de 10 dolari era lungă, m-am dus la toaletă și mi-am dat cu apă pe față. Pășeam din nou vioi. Am ieșit și am dat să scot biletele câștigătoare.

Nu găseam decât TREI bilete pentru Fitment! pierdusem unul pe undeva!

Amatorul! idiotule! cap sec ce ești! îmi venea râu. Un bilet de 10 parai valora 59 dolari, m-am dus înapoi pe unde venisem, ridicam tichetele de pe jos. Niciunul cu nr. 4. Cineva îmi furase tichetul.

Am stat la coadă, cotrobăind prin portofel, ce imbecil! apoi l-am găsit, alunecase într-o crăpătură, nu mi se mai întâmplase niciodată, ce portofel de căcat!

Mi-am încasat cei 236 de dolari, am văzut-o pe d-șoara Fustă Mini uitându-se la mine. O, nu nu nu NU! m-am repezit pe scara rulantă, am coborât, mi-am luat un ziar, am făcut slalom printre șoferii din parcare și am ajuns la mașină.

Mi-am aprins o țigară, „ei, mă gândeam, trebuie să recunoaștem: n-ai cum să oprești un

geniu". Cu acest gând am pornit Plymouth-ul meu, fabricație 57. Am condus cu atenție și cât se poate de politicos, fredonam concertul în fa major pentru vioară și orchestră de Piotr Ilici Ceaikovski. Creasem eu o frază care se potrivea pe melodia principală: „Înc-o dată, vom fi liberi din nou. Oh, înc-o dată, vom fi liberi din nou, liberi din nou, liberi din nou...”

am ieșit dintre toți loserii ăia furioși, le rămăseseră numai mașinile alea neachitate și asigurate pe bani grei. Se provocau unii pe alții cu gânduri criminale, claxonând și băgându-se în față, fără să cedeze niciun centimetru, am luat-o către ieșirea dinspre Century. Exact când să ies din parcare mi-a murit motorul și am blocat 45 de mașini în spatele meu. Am apăsat pedala de accelerație de câteva ori până la podea, i-am făcut cu ochiul polițaiului din intersecție și am răsucit cheia, a pornit și am ieșit afară, în ceață, până la urmă, Los Angelesul nu era un loc chiar așa de rău: un tip priceput se descurca întotdeauna.

MAREA ȘMECHERIE CU IARBA

acu câteva nopți m-am pomenit la o adunare – un lucru foarte neplăcut, de obicei, pentru mine. Eu sunt mai degrabă un singuratic, un bețivan bătrân care preferă să bea singur, sperând eventual să asculte niște Mahler sau Stravinski la radio, dar iată-mă alături de mulțimea dezlănțuită, n-o să mai explic cum ajunseseam acolo, pentru că asta e o altă poveste, poate mai lungă, poate mai confuză, dar, în timp ce stăteam singur și-mi beam vinul, ascultând Doors sau Beades, sau Airplane, în amestec cu vocile oamenilor, mi-am dat seama

că voiam să fumez o țigară, n-aveam niciuna. Ca de obicei, am văzut doi tipi în apropiere, fluturând și bălăngănind din brațe; corpuri deșelate, stupide; gâturi îndoite; degete deșirate – într-un cuvânt, arătau de parcă ar fi fost făcuți din cauciuc ferfenițit, care se întinde și se desface în toate direcțiile.

M-am dus la ei.

— Băieți, aveți cumva o țigară?

Asta a pus cauciucul în mișcare, stăteam și mă uitam cum se agită, clip-clap.

— Noi nu fumăm, omule! OMULE, noi nu... fumăăăm. Țigări.

— Nu, omule, noi nu fumăm, nu așa, nu, omule.

Clip-clap. Clip-clap. Cauciuc.

— Mergem la M-a-li-buuu, omule! da, mă, noi mergem la Malll-ibUUU! omule, mergem la M-ă-li-buuu!

— Da, omule!

— Da, omule!

— Daa!

Clip-clap. Sau, clip-clip.

Pur și simplu, nu erau în stare să-mi spună că nu au nicio țigară, trebuia să mă ia cu tâmpeniile lor, cu religia lor: țigările erau doar pentru încuiați, mergeau la Malibu, la vreo căbănuță aparent confortabilă și primitive din Malibu, să fumeze niște iarbă. Într-un fel, îmi aminteau de băbuțele care stăteau la colț de stradă și vindeau *Turnul de veghe*, toată gașca asta de drogați, obsedați de LSD, STP, marijuana, heroină, hașiș, pastile de tuse, suferă de sindromul „Turnul de

veghe”: tre’ să faci parte din grupul nostru, omule, sau ești dat afară, ești terminat, sloganul ăsta este aparent o LEGE pentru cei care iau droguri, nu mă mir că sunt arestați mai mereu – nu sunt în stare să folosească marfa liniștiți, doar pentru plăcerea lor personală; simt neapărat nevoia să TRÂMBIȚEZE faptul că sunt parte din gașcă, mai mult, tind să lege chestia asta de Artă, Sex, Abandonul Școlii. Zeul lor LSD, Leary îi învață: „lăsați totul baltă. Urmați-mă”. Apoi închiriază o sală de conferințe aici în oraș și-i mai și taxează cu 5 dolari de căciulă, ca să-l audă vorbind, apoi vine și Ginsberg pe scenă, și Ginsberg îl proclamă pe Bob Dylan un mare poet. Auto-reclamă a unor capete-de-afiș. America.

Dar hai să lăsăm asta, că e o altă poveste, există multe digresiuni și niciun fir logic în povestea asta, așa cum o spun eu, și așa cum stau lucrurile, să ne întoarcem la băieții noștri „adevărați”, la toxicomani, limbajul lor. Marfă, omule, ca popa. Gașcă, mișto, adevărat, varză, pe fază. Nu te pui cu cin te-ncurci. Iubirea mea. Tataie, și așa mai departe, am auzit expresiile astea – sau cum vreți să le spuneți – pe vremea când aveam 12 ani, în 1932, și să le aud din nou peste 25 de ani nu prea mă face să mă dau în vânt după cei care le folosesc, mai ales dacă le consideră „adevărate”, majoritatea termenilor provin, de fapt, de la cei care foloseau chestii mai dure, precum setul de linguri sau acele, sau de la bătrânii negri din formațiile de jazz. Terminologia s-a mai schimbat între timp în rândurile adevăraților „adevărați”, dar șmecherașii ăștia,

precum duetul de la care am cerut țigara -, ăștia încă mai vorbesc ca în 1932.

Iar faptul că iarba creează artă e cât se poate de dubios. De Quincey a scris niște chestii rezonabile, iar *Opiomanul englez* era bine scris, deși, pe alocuri, destul de monoton, este în firea artiștilor să încerce aproape orice, sunt exploratori, disperați, sinucigași, dar iarba vine abia DUPĂ ce Arta există deja, după ce artistul există deja. Iarba nu produce Artă. Dar, de multe ori, se transformă în terenul de joacă al artistului afirmat, un fel de celebrare a existenței, petreceri din astea unde se fumează iarbă, și, de asemenea, un material al dracului de bun pentru artistul interesat de oameni prinși cu pantalonii spirituali în vine sau, dacă nu în vine, cel puțin cu garda lăsată.

Prin anii 1830, chefurile cu iarbă și orgiile lui Gautier erau subiectul de bârfă al întregului Paris, se știa, de asemenea, că Gautier scria și poezii, acum lumea își amintește mai degrabă de chefuri.

Ca să fac o altă digresiune: nu mi-ar plăcea deloc să fiu umflat pentru consum și/sau deținere de iarbă, e ca și cum te-ar acuza de viol pentru că ai adulmecat o pereche de chiloți puși la uscat, pur și simplu, iarba nu e atât de bună. Mare parte din efectul ei se datorează convingerii prementale că o să fii high. Dacă drogul ar fi înlocuit cu un surogat care să miroasă la fel, majoritatea fumătorilor ar simți același efect: „hei, baby, asta e marfă ADEVĂRATĂ, calitate superioară! 44

În ceea ce mă privește, mă aleg cu ceva mai mult chiar și de la niște cutii de bere. Nu mă ating

de droguri, nu din cauza legii, ci din cauză că porcăria aia mă plictisește și n-are aproape niciun efect asupra mea. Dar recunosc că e o mare diferență între efectul alcoolului și cel al marijuanei. De la iarbă poți să te amețești și să nici nu simți; dar cu alcoolul sigur știi o treabă, eu sunt de partea celor de modă veche: vreau să știu o treabă, dar, dacă sunt oameni care preferă iarbă sau cocaina, sau acul, n-am nimic împotriva, e preferința lor și ce le face lor bine e cel mai bine pentru ei. Asta-i tot.

Există astăzi destui critici sociali cu un nivel destul de scăzut al capacităților mentale, de ce să mă mai bag și eu cu sclifoselile mele prețioase? cu toții cunoaștem textele de genul: „vai, maică, e DE GROAZĂ ce-și fac tinerii ăștia, toate drogurile alea! e groaznic! 44, și te uiți la mamaie și vezi: n-are ochi, n-are dinți, n-are creier, suflet, fund, gură, culoare, n-are scaun, n-are simțul umorului, nimic, e doar un băț uscat, și stai să te gândești, cu ce-or fi ajutat-o pe EA ceaiul sau prăjiturile sau biserica sau căsuța de pe colț. Iar bătrânii devin uneori chiar violenți când aud despre ceea ce-și fac tinerii - „eu am tras TARE toată viața, taică! 44 (au impresia că asta e o virtute, când, de fapt, nu face decât să demonstreze cât e dobitoc poate fi omul.) băieții ăștia vor totul fără să miște UN DEGET! stau degeaba și se îndoapă cu droguri, și au impresia că pot trăi cu aer! și atunci te uiți și la EL și zici:

— Amin.

De fapt, e invidios, a fost tras pe sfoară, i-au fost furați tocmai cei mai frumoși ani. Și-ar dori și

el puțină distracție, dacă ar putea s-o ia de la capăt! dar nu poate, așa că acum vrea să sufere toți ca el.

Și cam asta este, general vorbind, ăștia care se afumă fac prea mult caz de iarba lor, așa cum și publicul face prea mult caz de faptul că ăia fumează, și poliția e pusă pe treabă, drogații sunt arestați și urlă după crucificare, în timp ce băutura e legală până când bei prea mult și ești prins pe stradă și pus la răcoare, dați-i rasei umane orice, și sigur își va bate joc de chestia aia. Dacă legalizați iarba, s.u.a. Va fi un pic mai relaxată, dar nicidecum mai zdravănă la cap. Atâta timp cât există închisori, avocați, și săli de judecată, și legi, toate acestea vor fi folosite.

A cere legalizarea drogurilor e ca și când le-ai cere să ungă cătușele cu unt înainte să ți le pună, dar altceva te deranjează, de fapt - de-aia ai nevoie de whisky sau de iarbă, de bice și costume din latex, sau de muzică dată atât de tare, încât să nu mai poți gândi. Sau de balamuc, de femei gonflabile, de 162 de meciuri de baseball pe sezon, de Vietnam, de Israel sau de arahnofobie. De-aia se spală iubita ta pe dinții ei falși și galbeni, înainte să vă futeți.

Surogate există, răspunsuri clare există, deocamdată, suntem încă la nivelul surogatelor, pentru că nu suntem îndeajuns de bărbați sau îndeajuns de adevărați ca să spunem ce vrem de fapt. Timp de câteva secole, am crezut că e vorba de creștinism, și, după ce i-am aruncat pe creștini în groapa leilor, i-am lăsat să ne dea și ei pe noi la câini. Am descoperit că, pe de altă parte,

comunismul face bine la stomacul omului obișnuit, dar prea puțin pentru sufletul lui. Acum ne jucăm cu drogurile, gândind că ne vor deschide noi perspective, asiaticii le folosesc dinainte să fi inventat praful de pușcă, au aflat că suferă mai puțin și mor mai repede, a fuma sau a nu fuma.

„Mergem la M-a-li-buuu, omule! daa, mergem la Mallll-i-bUU

uur mă scuzați până-mi rulez și eu un Bull Durham. Vreți un fum?

PĂTURA

În ultima vreme n-am dormit prea bine, dar nu aici voiam să ajung. Se întâmplă când pare că adorm. Spun „când pare că adorm” pentru că exact așa se întâmplă. Tot mai des în ultima vreme pare că dorm, simt că dorm și totuși în vis îmi visez camera, visez că dorm și că toate sunt exact la fel cum le-am lăsat înainte să mă culc. Ziarul pe jos, sticla goală de bere pe măsuța de toaletă, peștișorul de aur făcând cercuri line pe fundul bolului, toate lucrurile astea intime care fac parte din mine, ca o mână sau un picior. Și atunci de multe ori când NU dorm, stând în pat, uitându-mă la pereți, moțăind, așteptând să adorm, mă întreb deseori: sunt încă treaz sau am adormit deja și visezdespre camera mea?

Lucrurile merg prost în ultimul timp. Oamenii mor; caii fac curse proaste; mă dor dinții, sângerez și alte lucruri pe care nu le pot menționa aici. De multe ori mă gândesc: „Oare se poate mai rău de atât? 44 Apoi îmi spun: „Ei, măcar ai o cameră. Măcar nu dormi pe străzi”. A fost o vreme când nu mă deranja să dorm pe străzi. Acum nu le

mai suport. Nu mai suport foarte multe lucruri. Am fost înțepat, rănit, da, chiar și bombardat... atât de des, încât pur și simplu nu mai vreau; nu mai pot să fac față.

Deci iată cum stau lucrurile. Când mă duc să mă culc și visez că sunt în camera mea, sau când se întâmplă cu adevărat și sunt treaz, nu-mi dau seama, dar încep să se întâmple tot felul de chestii. Observ, de pildă, că ușa de la dulap e crăpată și sunt sigur că acum câteva minute nu era deschisă. Apoi, îmi dau seama că deschizătura de la ușă și ventilatorul (a fost destul de cald zilele astea și am un ventilator pe podea) sunt aliniate și duc într-un punct imaginar de pe capul meu. Brusc, mă ridic furios de pe pernă, spun „furios” pentru că, de obicei, îi înjur în cel mai urât mod pe „ăia” sau pe „ăla” care încearcă să mă elimine. Acum te și aud cum zici: „Săracu’, e dus”, da, chiar așa, s-ar putea să fiu. Dar totuși nu simt că aș fi. Oricum, ăsta e un punct foarte slab în favoarea mea, dacă e să-l considerăm „un punct”. Când mă aflu printre oameni, nu mă simt deloc în largul meu. Vorbesc și se entuziasmează de niște lucruri care nu mă interesează. Și, cu toate astea, tocmai atunci când sunt printre ei mă simt cel mai puternic. Mă gândesc că, dacă ei pot să existe numai cu aceste bucățele, atunci de ce n-aș putea și eu să exist? Dar când sunt singur și toate comparațiile trebuie să se oprească la una singură, eu împotriva pereților goi, împotriva respirației, împotriva istoriei, împotriva sfârșitului meu, atunci încep să se întâmple lucrurile ciudate. Evident că sunt un om slab. Am încercat să apelez

la biblie, la filosofi, la poeți, dar pe mine, nu știu cum, nu m-au convins. Vorbesc complet pe lângă. Am renunțat să mai citesc cu mult timp în urmă. Am găsit un oarecare ajutor în băutură, jocuri de noroc și sex, și, în felul acesta n-am fost prea diferit de ceilalți membri ai comunității, ai orașului, ai națiunii; singura diferență fiind că eu n-aveam de gând „să mă aranjez”, nu-mi doream o familie, un cămin, o slujbă onorabilă și așa mai departe. Și asta eram: nici intelectual, nici artist; și nici nu aveam rădăcinile sănătoase ale omului obișnuit. Atârnăm așa cumva între două lumi și cred că da, ăsta este începutul nebuniei.

Și cât de vulgar pot să fiu! Mă scarpin în fund. Am hemoroizi, o grămadă. E mai bine decât dacă aș face sex. Mă scarpin până îmi dă sângele, până când durerea mă obligă să mă opresc. Așa ceva fac doar maimuțele. Nu le-ați văzut în grădinile zoologice cu fundurile înroșite de sânge?

Dar lăsați-mă să continui. Deși, dacă aveți chef de niște chestii mai stranii, vă povestesc despre crimă. Aceste Vise despre Cameră, hai să le numim așa, au început acum câțiva ani. Pe unul dintre primele l-am avut în Philadelphia. Nu prea lucram nici pe atunci, și probabil era din cauza grijilor pe care mi le făceam pentru chirie. Nu beam pe atunci mai mult de un pahar de vin sau două-trei beri, iar sexul și jocurile de noroc nu mă acaparaseră încă. Deși pe atunci trăiam cu o tipă de pe străzi și mi se părea ciudat că mai avea chef de sex sau „dragoste”, cum îi spunea ea, chiar și după ce mai avusese 2 - 3 bărbați în ziua și noaptea respectivă, și, deși eram un tip trecut prin

multe, ca orice

Rege al Șoselelor, mi se părea cumva aiurea s-o bag acolo după toți ȚIA... și toate astea se întorceau până la urmă împotriva mea.

— Iubițel, obișnuia să-mi zică, tre' să înțelegi că eu TE IUBESC. Cu ei nu simt nimic. Tu nu CUNOȘTI femeia. O femeie poate să te lase să intri și să ai impresia că ești acolo, dar de fapt nu ești nici măcar aproape. Pe tine, în schimb, te las să intri.

Toată vorbăria asta nu prea mă ajuta. Nu făcea decât să mă sufoce și mai rău. Și, într-o noapte, visam sau nu, nu mai știu, mă trezesc, și ea era în pat cu mine (sau am visat că era și m-am trezit), mă uit în jur și văd niște omuleți, vreo 30 sau 40, care ne legau pe amândoi de pat cu sârmă argintie și ne legau, ne înfășurau sub pat, peste pat, cu sârma. Probabil că doamna mea a simțit că eram agitat. Am văzut-o că se uită la mine cu ochii larg deschiși.

— Taci! i-am zis. Nu te mișca! încearcă să ne electrocuteze!

— CINE ÎNCEARCĂ SĂ NE ELECTROCUTEZE?

— Fir-ar al dracului, ți-am zis să te CI! Stai liniștită acolo!

Îi las să muncească în continuare, prefăcându-mă că dorm. Apoi, cu toată puterea, mă ridic, smulgând sârma, luându-i prin surprindere. Dau să-l pocnesc pe unul, dar ratez. Nu știu unde au dispărut, dar am scăpat de ei.

— Tocmai am scăpat de la moarte, îi zic doamnei mele.

— Sărută-mă, tătuțule, îmi răspunde.

În fine, hai să ne întoarcem la prezent. De la o vreme mă trezesc dimineața cu niște semne pe mine. Niște vânătăi în toată regula. E o pătură la care mă tot uit de ceva timp. Cred că se strânge treptat în jurul meu când dorm. Mă trezesc și câteodată mi-e înfășurată în jurul gâtului, încât abia mai respir. Aceeași pătură, mereu. Dar până acum am ignorat-o. Desfac o bere, deschid Formularul pentru Curse cu un deget, mă uit pe geam la ploaie și încerc să uit de toate. Vreau doar o viață liniștită, fără complicații. Sunt obosit. Nu vreau să-mi imaginez lucruri sau să inventez cine știe ce.

Și cu toate astea, în acea seară, pătura începe iar să mă sâcâie.

Se unduiește ca un șarpe. La fel și fel de forme. Nu vrea să stea întinsă pe pat. Și noaptea următoare. O dau jos cu piciorul pe podea, lângă canapea. Și văd că începe să se miște. Văd cum se mișcă repede, repede, când întorc capul. Mă scol din pat, aprind luminile, iau ziarul și citesc, citesc orice, bursa de valori, ultimele tendințe din modă, cum să gătești un pui de porumbel, cum să scapi de buruieni; scrisorile către redactor, rubricile despre politică, mica publicitate, decesele etc. În tot acest timp, pătura nu se mișcă, iar eu beau 3 - 4 beri, poate mai multe, apoi se luminează de ziuă și îmi vine mai ușor să adorm.

Acum o noapte, s-a întâmplat nenorocirea. De fapt, a început după-masa. Din cauză că nu prea dormisem, m-am culcat pe la 4 după-amiază și, când m-am trezit sau am visat din nou, se lăsase

deja întunericul și pătura era înfășurată în jurul gâtului meu și decisese că GATA, îmi vine de hac! S-a terminat cu prefăcătorie! Era pusă pe treabă și era puternică, sau poate eram eu prea slab, ca în vis, și a trebuit să-mi adun toate forțele ca s-o împiedic să mă sugrume definitiv, dar atârna peste mine și sărea din când în când, încercând să mă prindă cu garda lăsată. Simțeam cum transpirația mi se prelinge pe frunte. Cine m-ar fi crezut dacă aș fi povestit așa ceva? Că pătura a înviat și a încercat să mă omoare? Oamenii nu cred nimic până când nu se întâmplă pentru PRIMA oară - ca bomba atomică sau ca rușii care au trimis primul om în spațiu, sau Dumnezeu care a coborât pe pământ și apoi a fost răstignit pe cruce de chiar cel pe care El l-a creat. Cine să creadă toate lucrurile care urmează să se întâmple? Ultimul pâlpâit al focului? Pe cei 8 sau 10 bărbați și femei într-o navă spațială, Noua Arcă, în drum spre o altă planetă unde să dea naștere din nou obositei seminții omenești? Și cine, bărbat sau femeie, avea să creadă că pătura aceasta încerca să mă stranguleze? Nimeni, nici în ruptul capului! Și asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Cu toate că nu prea îmi păsa de părerea oamenilor despre mine, aș fi vrut totuși să-și dea seama ce se petrece cu pătura aia. Ciudat? De ce îmi doream asta? Și, în mod ciudat, mă gândisem adesea să mă sinucid, dar acum, că pătura încerca să mă ajute, mă împotriveam.

În sfârșit am reușit să mă descotorosesc de ea și s-o trântesc de pământ, și am aprins luminile. Asta avea să pună capăt la tot! LUMINĂ, LUMINĂ,

LUMINĂ!

Dar nu, încă se mai mișcă vreo câțiva centimetri chiar și cu lumina aprinsă. M-am așezat și am privit-o cu atenție. Se mișcă din nou. Mai mult de un picior, de data asta. M-am ridicat și am început să mă îmbrac, mișcându-mă în jurul păturii ca să-mi găsesc pantofii, ciorapii etc. Apoi, îmbrăcat cum eram, nu știam ce să mai fac. Pătura se liniștise. Poate o plimbare în aerul nopții. Da. O să intru în vorbă cu băiatul care vinde ziare la colț. Deși nici asta nu era o idee bună. Toți băieții care vindeau ziare în cartier erau niște intelectuali: citeau G.B. Shaw, O. Spengler și Hegel. Și nici măcar nu erau băieți: aveau 60 sau 80 sau 1.000 de ani. La naiba. Am trântit ușa și am ieșit.

Apoi, când am ajuns la capătul scărilor, ceva m-a făcut să mă întorc și să mă uit de-a lungul holului. Ați ghicit: pătura mă urmărea, unduindu-se cu mișcări de șarpe, cutele și umbrele de pe față formând un fel de cap cu gură și ochi. Dați-mi voie să vă spun că, din momentul în care începi să crezi că un lucru terifiant este cu adevărat terifiant, acel lucru devine în sfârșit mai puțin înspăimântător. Pentru o clipă, m-am gândit la pătura asta ca la un câine bătrân care nu voia să-l las singur și mă urmărea. Dar apoi mi-am amintit că acest câine, această pătură vrea, de fapt, să mă omoare, așa că am grăbit pasul.

Da, da, chiar mă urmărea! Se mișca atât de repede pe scări, ca și cum ar fi avut propria voință. Fără un sunet. Hotărâtă.

Stăteam la etajul trei. Cobora după mine.

Etajul doi. Etajul unu. Primul meu impuls a fost să o zbughesc afară, dar era prea întuneric, un cartier liniștit și pustiu, departe de bulevardele luminate. Cel mai indicat ar fi fost să găsesc niște oameni ca să testez realitatea situației, îți trebuie CEL PUȚIN 2 voturi. Chestia asta au aflat-o artiștii care au trăit cu mult înaintea vremurilor lor, și demenții, și oamenii care sufereau de așa-numitele halucinații. Dacă ești singurul care are o viziune, te cataloghează drept sfânt ori nebun.

Am bătut la ușa apartamentului 102. Îmi deschise nevasta lui Mick.

— Salut, Hank, îmi zise, hai, intră!

Mick stătea în pat. Era umflat, cu gleznele de două ori mai mari, cu burta mai bombată decât a unei femei însărcinate. Fusese un băutor înrăit și-și făcuse ficatul praf. Era plin de apă. Aștepta un pat liber la spitalul veteranilor.

— Salut, Hank, zise, ai adus și tu niște beri?

— Mick, îi zise femeia, știi bine ce ți-a spus doctorul: gata, nici măcar bere.

— De ce ai venit cu pătura, puștiule? mă întrebă.

M-am uitat în jos. Pătura sărise pe brațul meu ca să intre neobservată.

— Ei, i-am zis, ce să fie, am prea multe. Am zis că poate una nu-ți strică.

Și am luat-o și am aruncat-o pe canapea.

— N-ai adus nici măcar o bere?

— Nu, Mick.

— O bere sigur nu mi-ar strica!

— Mick, zise femeia.

— Ce vrei, e greu să închizi robinetul așa

brusc, după atâția ani.

— Ei, hai, poate una, spuse femeia. Cobor eu până la magazin.

— Lasă, i-am zis, aduc eu niște beri de la mine din frigider.

M-am ridicat și am luat-o spre ușă, cu un ochi la pătură. Nu s-a clintit. Stătea și se uita la mine de pe canapea.

— Mă întorc imediat, am spus și am închis ușa.

Cred că totul se petrece doar în mintea mea, mă gândeam. Eu am fost cel care am cărat pătura cu mine și mi-am imaginat că mă urmărea. Cred că e cazul să mai ies în lume. Lumea mea e prea mică.

Am urcat și am pus 3 sau 4 sticle de bere într-o sacoșă de hârtie și am coborât. Eram pe la etajul 2 când am auzit țipete, o înjurătură și apoi o împușcătură. Am alergat pe scări și am intrat la 102. Mick stătea în mijlocul camerei, umflat, și ținea în mână un magnum de calibru 9, din care ieșea o dâră îngustă de fum. Pătura era pe canapea, acolo unde o lăsasem.

— Mick, ești nebun! zicea femeia lui.

— Așa este, spuse, imediat cum ai plecat tu la bucătărie, pătura aia a sărit la ușă, Dumnezeu mi-e martor. Încerca să răsucească minerul, încerca să iasă, dar nu putea să apuce clanța. După ce mi-am revenit, m-am dat jos din pat și m-am dus spre ea, dar, când m-am apropiat, a sărit de la mâner direct la gâtul meu și a încercat să mă sugrume!

— Mick a fost bolnav, spuse femeia, a făcut tratament cu injecții, își imaginează tot felul de

lucruri. Așa i se întâmpla și când obișnuia să bea. O să-și revină, trebuie doar să se interneze.

— Fir-ar să fie! țipă Mick, stând în fața noastră, umflat, în cămașă de noapte, eu îți spun că pătura aia a încercat să mă omoare și norocul meu că magnumul acela vechi era încărcat, și am alergat la debara și l-am luat și când am văzut-o că vine spre mine, am împușcat-o! S-a târât înapoi. S-a târât înapoi spre canapea și uite-o acolo. Gaura se vede și acum. Nu-mi zice mie că mi-am imaginat!

Se auzi o bătaie la ușă. Era administratorul.

— Ce-i cu gălăgia asta pe-aici? spuse. N-aveți voie cu televizorul sau radioul dat tare după 10 seara.

Apoi plecă.

M-am dus la pătură. Gaura se vedea clar. Pătura părea foarte liniștită. Care era oare punctul vital al unei pături vii?

— Dumnezeule, hai să bem o bere, spuse Mick, iar eu am aprins două Pall Mall-uri.

— Auzi, puștiule, îmi spuse, ia și pătura aia de aici, când pleci.

— N-am ce face cu ea, Mick, i-am zis, ți-o las ție.

Luă o dușcă mare din bere.

— Ia dracului chestia asta de-aici!

— Păi, oricum e MOARTĂ, nu? l-am întrebat.

— De unde dracu' să știi?

— Vrei să spui că și tu crezi prostiile alea cu pătura, Hank?

— Da, doamnă.

Dădu capul pe spate și începu să râdă.

— Doamne, n-am mai văzut nebuni afurisiți ca voi. Apoi, adăugă: Și tu bei, Hank, nu?

— Da, doamnă.

— Mult?

— Uneori.

— Tot ce-ți zic e să iei pătura aia nenorocită
DE AICI!

Am dat berea peste cap, dorindu-mi să fi fost
votcă.

— OK, amice, i-am spus, dacă n-o vrei, o iau.

Am împăturit-o și am pus-o peste braț.

— Noapte bună, oameni buni.

— Noapte bună, Hank, și mersi pentru bere.

Am urcat pe scări. Pătura era liniștită. Poate
că glonțul ăla chiar i-a venit de hac. Am intrat în
casă și am aruncat-o pe un scaun. Apoi am stat un
pic și m-am uitat la ea. Și mi-a venit o idee.

Am luat o tigaie și am pus niște ziare peste.
Am căutat un cuțit pentru decojit. Tigaia am pus-o
pe jos. M-am așezat pe scaun. Am luat pătura și
am pus-o în poală. Și am ridicat cuțitul. Dar era
destul de greu să tai o pătură. Stăteam acolo pe
scaun, în timp ce vântul de noapte al împutitului
de Los Angeles îmi sufla în ceafă, și-mi venea greu
s-o tai. Cine știe? Poate pătura aia era de fapt o
femeie care mă iubise cândva și care acum încerca
să se întoarcă la mine luând înfățișarea acestei
pături. M-am gândit la 2 femei. Apoi la una. Apoi
m-am ridicat și m-am dus la bucătărie după sticla
cu votcă. Doctorul mă avertizase că dau colțul
dacă mă mai dau la tărie. Dar îmi făcusem
antrenamentul cu ea. Mai întâi, de-un deget pe
noapte. Apoi de 2 degete. Acum însă, mi-am turnat

un pahar întreg. Nu moartea conta, ci tristețea și mirarea. Și puținii oameni buni care plângeau în noapte. Puținii oameni buni. Probabil că pătura fusese o femeie care încercase fie să mă omoare ca să mă târască spre moarte împreună cu ea, fie să mă iubească sub formă de pătură, fără să se priceapă prea bine... sau poate încercase să-l ucidă pe Mick pentru că o împiedicase să mă urmărească la ușă? Nebunie? Bineînțeles. Dar ce e normal pe lumea asta? Nu e viața o nebunie? Cu toții suntem dirijați ca niște marionete... arcul se învârteste de câteva ori, după care se strică și asta-i tot... și când te gândești că ne trăim viața făcând tot felul de presupuneri, de planuri, ducându-ne la alegeri, tunzând iarba... Nebunie, normal, dar ce NU E nebunie?

Am dat votca peste cap și mi-am aprins o țigară. Am luat pătura în brațe pentru ultima oară și APOI AM TĂLAT-O! Am tăiat, am tăiat și-am tăiat, nu mă mai opream, am tăiat-o în fâșii mici-mici... apoi le-am pus în tigaie, am pus tigaia lângă geam, am pornit ventilatorul ca să scoată fumul din casă și, în timp ce focul se aprindea, m-am dus la bucătărie și mi-am turnat înc-un pahar. Când am ieșit, flăcările ardeau roșii, ca o vrăjitoare bătrână din Boston⁷⁰, ca o Hiroshima, ca o iubire, ca orice fel de iubire, și nu mă simțeam bine, nu mă simțeam bine deloc. Am dat peste cap al doilea pahar de votcă, dar parcă n-am simțit nimic. M-am dus înapoi să-mi mai torn una, cu cuțitul după mine. Am azvârlit cuțitul în chiuvetă

⁷⁰ Aluzie la vrăjitoarele învinuite și executate în Boston între 1648 și 1656 (deși ele au fost spânzurate, nu arse de vii), (n.red.)

și am desfăcut sticla. M-am uitat din nou la cuțitul din chiuveță. Lama era mânjită de sânge, se vedea.

M-am uitat la mâinile mele. Mă uitam după tăieturi. Mâinile lui Hristos fuseseră niște mâini foarte frumoase. M-am uitat la mâinile mele. Nicio zgârietură. Nicio tăietură. Nici măcar un semn.

Simțeam cum lacrimile mi se preling pe obraji, ca niște târătoare greoaie, fără viață, fără picioare. Eram nebun. Trebuie să fiu cu adevărat nebun.

Cuprins

11 mm ca să plătești chiria 5

La pârnaie cu inamicul public nr. 1.12

Faze din pârnaie 18

La balamuc, la est de Hollywood 22

Ați recomanda o carieră de scriitor? 37

Marea nuntă Zen 49

Regăsirea 64

Curve, Kant și un cămin confortabil 70

Pa, Watson 78

Marii poeți mor într-o baltă de rahat 84

Pe când stăteam în cabana poezilor 90

Hristoșii proști 97

Prea sensibil 108

Săriți, viol! 113

Un oraș al pierzaniei 119

Ori îl iubești, ori îl lași 125

Un dolar și douăzeci de cenți 132

Fără ciorapi 135

Fragment de conversație liniștită 143

Bere și poeți, și discuții 150

Am împușcat un om în Reno 154

O puzderie de femei 163
Străzi nebune în noapte 170
Purpurie ca un iris 178
Ochi precum cerul 185
Una pentru Walter Lowenfels 191
Însemnări despre un eventual suicid 199
Câte ceva despre lipitori 204
O doză proastă 210
Biscuiți în formă de animăluțe 214
Un tip popular 228
Căluț drăguț 233
Marea șmecherie cu iarba 239
Pătura 243

Cineva m-a întrebat odată: „Ce faci? Cum scrii, cum creezi?” Nu scrii, i-am răspuns. Nu încerci să scrii. Este foarte important: să nu încerci, fie că e vorba de Cadillac-uri, de creație sau de imortalitate. Aștepți, și, dacă nu se întâmplă nimic, mai aștepți un pic. La fel și cu gândacul de sus de pe tavan.

Aștepți până vine el spre tine. Când ajunge destul de aproape, îl prinzi, îi dai o palmă și îl omori.

Sau, dacă îți place cum arată, faci din el un animal de casă.

Aceasta ar fi esența lui Charles Bukowski: un scriitor controversat, revoltat împotriva tiparelor scriiturii, a convenționalismului și a modelelor, și totuși dornic să-și comunice viziunea asupra unei realități ignorate de toți cei de Dinaintea sa.

Elemente ale personalității sale egocentrice și misogine se regăsesc în portretul poetului bețiv din *Povești despre nebunia obișnuită*, obsedat de

sex și prins într-o relație conjugală deloc fericită.